

ĪSS JAUNĀS BAZNĪCAS MĀCĪBAS

IZKLĀSTĪJUMS

EMANUELS SVEDENBORGS

SUMMARIA EXPOSITIO
DOCTRINAE
NOVAE ECCLESIAE
QUAE
PER NOVAM HIEROSOLYMAM
IN APOCALYPSI
INTELLIGITUR;
AB
EMANUELE SWEDENBORG,
SUECO.
Amstelodami, MDCCLXIX.

ĪSS JAUNĀS BAZNĪCAS MĀCĪBAS IZKLĀSTĪJUMS
KURA BAZNĪCA DOMĀTA AR
JAUNO JERUZALEMI APOKALIPSĒ

Uzrakstījis EMANUELS SVEDENBORGS, zviedrs

No latīņu valodas oriģināla tulkojis R. Gņava

Izdevusi
Latvju Jaunā Baznīca A.S.V. 1971. g.

* * *

Šajā izdevumā saglabātas oriģinālā izdevuma rakstības un stila īpatnības.

Šo grāmatu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts: garigums@gmail.com

SATURS

Īss Jaunās Baznīcas Mācības izklāstījums	1
Saturs	3
PRIEKŠVārds	6
ROMAS KATOĻU DOKTRINĀLIJAS PAR TAISNOŠANU — PĒC TRIENTAS SINODES	9
PROTESTANTU DOKTRINĀLIJAS, ZĪMĒJOTIES UZ TAISNOŠANU, — NO KONKORDIJAS FORMULAS.	11
JAUNĀS BAZNĪCAS DOKTRINĀLIJU UZMETUMS	15
I. 17. Ka Baznīcas, kuras ar Reformāciju ir atdalījušās no Romas Katoļu Baznīcas, izšķiras dažādos / punktos/; bet Artikuļos par Personu Trijību Dievībā, par grēka izcelšanos no Ādama, par Kristus nopelna Ieskaitīšanu, un par Taisnošanu vienīgi ar Ticību, tās visas ir vienis prāts.	15
II. 19. Ka Romas Katoļi pirms Reformācijas mācīja gluži tādas pat lietas kā Reformētie pēc tās, zīmējoties uz tiem četriem iepriekš minētiem Artikuļiem, proti, tādas pat par personu Trijību Dievībā, tādas pat par sākotnējo Grēku, tādas pat par Kristus nopelna Ieskaitīšanu, un tādas pat par Taisnošanu ar ticību tai /proti, iekaitīšanai/ — ar to vienīgo izšķirību, ka viņi /t.i. Romas Katoļi/ to pašu ticību saistīja ar labrātību jeb labiem darbiem.. . . .	15
III. Ka priekšteči Reformātori — Lutērs, Melanchtons un Kalvīns — visas Dogmas, zīmējoties uz Personu Trijību Dievībā, Sākotnējo Grēku, Kristus nopelna Ieskaitīšanu, un Taisnošanu ar ticību, kādas tās tad bija un bija bijušas Romas Katoļiem, paturēja, bet labprātību jeb Labus Darbus no tās ticības šķīra, un deklarēja, ka šiem līdzās tai ticībai glābējas nozīme neesot — nolūkā atrauties no Romas Katoļiem pašu būtisko Baznīcas /elementu/ ziņā, kuri ir Ticības un Labprātība.	16
IV. 24. Ka Reformatori-Priekšteči savai ticībai labus darbus tomēr ir piesaistījuši, un tos ar ticību arī saistījuši, bet cilvēkā kā pasīvā subjektā, kurpretī Romas Katoļi — cilvēkā kā aktīvā subjektā; un ka tomēr aktuāli starp vieniem un otriem ticības, darbu un nopelnu ziņā pastāv vienveidība.	17
V. 30. Ka visa Teoloģija Kristīgajā Pasaulē pašlaik ir pamatota uz Triju Dievu priekšstata, kas cēlusies no Personu Trijības doktrīnas.	17
VI. 39. Ka tās Teoloģijas Dogmas izrādās maldīgas pēc tam, kad Personu Trijības, un tādējādi Dievu Trijības priekšstats ir atmests, un tā vietā ir pieņemts priekšstats par Vienu Dievu, Kurā ir Dievišķa Trijība.	19
VII. 41. Ka tad cilvēks atzīst un uzņem tiešām glābēju Ticību, kas ir ar labiem darbiem vienota ticība vienam Dievam.. . . .	20
VIII. 43. Un ka šī ticība ir ticība Dievam Glābējam Jēzum Kristum, un savā vienkāršā veidā ir šāda: I. Ka ir viens Dievs, kurā ir Dievišķa Trijība, un ka Tas ir Kungs Jēzus Kristus. II. Ka glābēja Ticība ir ticēšana Viņam. III. Ka ir jāvairās (jābēg) no ļaunumiem, tāpēc ka tie ir velna un no velna. IV. Ka ir jādara labais (dsk.), tāpēc ka tas ir Dieva un no Dieva. V. Un ka šīs lietas cilvēkam ir jādara it kā no sevis, bet jātic ir, ka tās viņam ir no Kunga un /notiek/ caur Viņu.	20
IX. 45. Ka pašreizējā Ticība ir šķīrusi no Baznīcas Religiju, kura pastāv viena Dieva atzīšanā, un Viņa pagodināšanā (kultā) aiz labprātības ticības.. . . .	21
X. 47. Ka pašreizējās Baznīcas Ticība ar labprātību nevar saistīties, un nest kādus augļus, kuri ir labi darbi.	21
XI. 51. Ka no pašreizējās Baznīcas Ticības izver mutiska, nevis dzīves Dievkalpošana (jeb kults), jebšu mutiskā dievkalpošana Kungam ir pieņemama, skatoties pēc dievkalpošanas dzīvē.	22
XII. 53. Ka pašreizējās Baznīcas Doktrīnu /it kā/ kūlī kopā saista vairākas Aplamības (Paradoxa), kuras apkampjamas apkampjamas ticībā, un ka tāpēc tās dogmas ieiet vienīgi atmiņā, un ne kaut cik pāri tai saprātā, bet tikai apstiprinājumos zem tās.	23
XIII. 58. Ka pašreizējās Baznīcas dogmas nevar iemācīties citādi, kā tikai ar lielām pūlēm, un paturēt, ka tās atkal /no atmiņas/ neizkristu; un sludināt un mācīt tās ne citādi, kā ar lielu (daudz) atturību un uzmanību, lai neparādīts to kailums — aiz tā iemesla, ka īsts Prāts tās neapjauš un nepieņem. 24	

XIV. 60. Ka pašreizējās Baznīcas ticības Mācība (jeb Doktrīna) piedēvē Dievam cilvēciskas īpašības, piemēram, ka Viņš esot uzlūkojis cilvēkus ar Dusmām, ka gribējis tikt samierināts, un tikt samierināts aiz mīlestības uz Dēlu, un ar pārstāvēšanu (per intercessionem); un ka gribējis tikt izlīdzināts, redzot Dēla nožēlojamo stāvokli, un tā atgriezties Žēlsirdībā; un ka netaisnajam, kas vienīgi ticības pēc lūdzas, ieskaitot Viņa /t.i. Dēla/ taisnību, un tā padarot šo no ienaidnieka par draugu, un no dusmības dēla par žēlastības dēlu.	25
XV. 64. Ka no pašreizējās Baznīcas Ticības ir izdzimuši un vēl var izdzimt ērnoti Dzimumi, kā / ticēšana/ Acumirkligai Izglābšanai aiz tiešas Žēlsirdības; Predestinācijai; ka Dievs neraugoties uz cilvēku darbiem, bet vienīgi uz ticību; ka labprātībai ar ticību neesot nekāda Sakara (Saites); ka atgriešanas /aktā/ cilvēks esot tikpat /pasīvs/ kā kāds bluķis; un vēl vairāki citi; arī attieksmē uz Sakramentiem — Kristību un Svēto Mielastu — zīmējoties uz to noderības racionāliem (prāta) principiem, kas izrietējuši no Doktrīnas par Taisnošanu vienīgi ar ticību; kā arī attieksmē uz Kristus Personu. Hairetiskas /mācības/, sākot no Pirmajiem gadsimtiem līdz pašreizējam, nav izvirdušas no citurienes kā no Doktrīnas, kas pamatota uz triju Dievu priekšstata.	26
XVI. 70. Ka pašreizējās Baznīcas pēdējais Stāvoklis, kad tai ir beigas, ir domāts ar laikmeta Piepildīšanos, un tad Kunga atnākšanu, Mateja 24,3.	28
XVII. 74. Ka ar 'lielajiem Spaidiem, kādi nav bijuši kopš Pasaules iesākuma, nedz arī būs' (Mt.24,21), ir domāti nepatiesību iebrukumi —, un no tam visa patiesā izbeigšanās, jeb izpostījums —, Kristīgajās Baznīcās pašlaik.	29
XVIII. 77. Ka Kristīgajā Baznīcā /tās/ pēdējā laikā, kad tai priekšā stāv beigas, nav ne Mīlestības, ne Ticības, nedz arī Labā un Patiesā atziņu — tas domāts sekošos /vārdos/ tai pašā Mateja 24. Nodaļā: "Pēc to dienu spaidiem Saule aptumšosies, un Mēness nedos savu gaismu, un Zvaigznes kritīs no Debess, un Debesu spēki sakustēsies" (29.P.)	30
XIX. 82. Ka tie, kas ir pašreizējā taisnotājā Ticībā, Daniēli un Matejā ir domāti ar 'Āžiem'.	31
XX. 87. Ka tie, kas ir nocietinājušies pašreizējā taisnotājā Ticībā, Apokalipsē ir domāti ar 'Pūķi', diviem tā 'Zvēriem', un 'Siseņiem'; ka pati tā nostiprinātā Ticība tur domāta ar 'lielo Pilsētu', ko garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti, kur nokauti divi liecinieki, un ar 'bezdibeņa Aku', no kuras Siseņi iznāca. 32	
XXI. 91. Ka, ja Kungs nenodibinātu Jaunu Baznīcu, tad neviens nevarētu izglābties; un ka tas domāts sekošos /vārdos/: "Ja tās dienas netaptu saīsinātas, tad neviena miesa nepaglābtos" (Mt.24,22).. .33	
XXII. 95. Ka pašreizējās Baznīcas ticības Dogmu atvēršana un atmešana, un jaunās Baznīcas ticības Dogmu atklāšana un uzņemšana ir domāta sekošos vārdos Apokalipsē: "Tronī Sēdētājs sacīja: Redzi, Es visu daru Jaunu! Un sacīja: Raksti, jo šie vārdi ir patiesi un uzticami!" (21,5).	34
XXIII. 99. Ka Kunga dibināmā Jaunā Baznīca ir Jaunā Jeruzaleme, par ko ir runa Apokalipsē 21. un 22. Nod.; kas tur nosaukta par Jēra līgavu un Sievu.. . . .	35
XXIV. 102. Ka Jaunās Baznīcas Ticība nekādi nevar būt kopā ar iepriekšējās baznīcas Ticību; un ja tās ir kopā, tad notiek tāda sadursme un cīņa, ka iet bojā viss pie Baznīcas piederīgais cilvēkā.	36
XXV. 105. Ka Romas Katoļi par Kristus Nopelna Ieskaitīšanu un par Taisnošanu ar ticēšanu tai — kurā ticībā viņu Baznīca ir sākotnēji ievadīta — pašlaik neko nezina, tāpēc, ka tā gul pilnīgi apsegta ar kulta Ārišķībām, kuru ir daudz (vairāk); un ka tāpēc, ja viņi daļēji no sava kulta Ārišķībām atkāpjas, un griežas tieši pie Dieva Glābēja Jēzus Kristus, un piedalās abos svētās Eucharistijas Veidos, var tikt vieglāk ievadīti Jaunajā Jeruzalemē, tas ir, Kunga Jaunajā Baznīcā, nekā Reformētie (jeb Protestanti).	37
PAR IESKAITĪŠANU	38
NOSLĒGUMS	43
VAINAGOTĀJS PIELIKUMS	43
SEKO TRĪS MEMORABILIJAS, ŅEMTAS NO ATKLĀTĀS APOKALIPSES.	43

PRIEKŠVārds

Šis samērā nelielais, priekšpēdējais no Em. Svedenborga Darbiem, *Īss Jaunās Baznīcas Mācības Izklāstījums*, kas uzskatāms it kā par viņa pēdējā lielā Darba, *Īstā Kristīgā Reliģija*, Uzmetumu jeb priekštecī, ir vairākkārtīgi ievērojams.

Pirmkārt, tas skaidri atsedz vecās Kristīgās Baznīcas ticības mācības pašos pamatos, uz kuriem tās balstās, un kurus tikai retais, varbūt, tuvāk pazīst, un, analizējot tās Vārda un saprāta gaismā, aprāda nepatiesības, kurās tā Baznīca ar laiku iegrimusi un kuras novedušas to pie beigām, tā ka tajā nav vairs nekādas garīgas dzīvības.

Otrkārt, tās aprādot, nostata tām pretī vispārīgā veidā un īsumā izteiktas Jaunās Baznīcas mācības kā loģisku un ar Vārdu saskanīgu atklāsmi no Kunga Viņa Jaunās Baznīcas nodibināšanai iepriekšējās mirušās vietā.

Treškārt, vienā no pāris sīkajiem rakstiņiem, kas saucas *Jaunās Baznīcas Ekleziastiskas Vēstures Uzmetums*, un ir uzrakstīts īsi pirms Svedenborga aiziešanas, un ko viņš pats vairs nav publicējis, teikts, zīmējoties uz pašreizējo Darbu, sekošais:

“Kad īsais Izklāstījums bija publicēts, eņģeļu debess no austrumiem līdz rietumiem, un no dienvidiem līdz ziemeļiem, parādījās tumši šarlachsarkanā krāsā ar visai skaistām puķēm. Tas notika manā, un Dānijas ķēniņu, un vēl citu priekšā.

Citā reizē tā parādījās liesmaina, visai skaista.” (7.nr.)

“Garīgajā Pasaulē uz visām šīm grāmatām bija uzrakstīts: ‘Kunga Atnākšana’. To pašu arī es pēc pavēles uzrakstīju uz diviem /šās grāmatas/ eksemplāriem Hollandē.” (8.nr.)

Viens no šiem eksemplāriem ir atrasts un glabājas Britu muzejā. Tā iekšpusē uz īpašas lapas ir Svedenborga pašrocīgs ieraksts:

*“Hic Liber est Adventus Domini,
Scriptum ex Mandato.”*

tas ir: *“Šī Grāmata ir Kunga Atnākšana, Uzrakstīts pēc pavēles.”* Blakus šim ierakstam piezīmēti četri nummuri no *Debešķīgajiem Noslēpumiem*, kurus še saīsinātus citēsim.

Pirmajā no tiem rādīts, ka, lai gan Dievs pie cilvēka ir pastāvīgi, cilvēkam to arī nejaušot, bet Viņa atnākšanu var teikt tad, kad cilvēks sāk Viņa klātieni ticības doktrīnā jaust, tāpēc ka tad Viņš it kā pie cilvēka atnāk, *“jo /tās/ jaušana nav nekas cits kā Dievišķā atnākšana jeb ieplūsma saprašanas spējā”* (2513); tā tad kad saprāts tiek apgaismots un redz patieso no Kunga. Tā tad ir Kunga atnākšana pie cilvēka individuālā kārtā.

Otrā reference, runājot par Kunga Atnākšanu vispārējā cilvēces mērogā, teikts, ka *“ar Viņa Atnākšanu, jeb laikmeta Izbeigšanos, apzīmēts Baznīcas beigu laiks, kas Vārdā nosaukts arī par ‘Pastaro Tiesu’. ... Šis pēdējais iepriekšējās Baznīcas, un pirmais jaunās Baznīcas laiks ir tas, ko arī sauc par laikmeta izbeigšanos, par ko Kungs runājis Mateja 24.Nod., un par Viņa ‘Atnākšanu’, jo tad Kungs no iepriekšējās Baznīcas atkāpjas un nāk pie jaunās.”* (4535)

Trešā reference: *“Ar ‘Kunga Atnākšanu’ nav domāta Viņa parādīšanās līdz ar eņģeļiem mākoņos /kā daudzi domā/, bet Viņa atzīšana no sirds mīlestībā un ticībā. ... Šī atnākšana ... notiek tad, kad vecā Baznīca tiek atmesta, un jauna tiek no Kunga dibināta.”* (6895)

Un beidzamajā referencē: *“Kungs ir klāt patiesajā, kas ir no Viņa,”* un: *“‘Kunga Atnākšana’ nozīmē, ka Dievišķo Patieso atzīs tie, kas būs jaunajā Baznīcā, un noliegs tie, kas ir vecajā Baznīcā.”* (3427)

Kāpēc šis nelielais Darbs, kas uzskatāms par *Īstās Kristīgās Reliģijas* priekštecī, ir tā izcelts starp pārējiem darbiem, tas nav skaidri redzams, un tāpēc par to pagaidām var tikai minēt; bet tā izcilo vērtību redzēs katrs, kas lasīs to ar atvērtu sirdi aiz mīlestības uz patieso no Kunga.

Tulkojums izdarīts pēc šī Darba pirmizdevuma latīņu valodā, ko, fototipiski par jaunu iespiestu, izdevis Svedenborga Institūts Bazelē, Šveicē 1955.g. Tulkojot esmu turējies pie tiem pašiem principiem, kas izteikti jau iepriekš latvju valodā izdotajos Svedenborga Darbos, cenšoties sniegt lasītājiem pēc iespējas vārdiski pareizu un oriģināla stilam tuvu tulkojumu. Skaidrs, ka, neskatoties uz visu cenšanos pēc pareizības, tulkojumam būs arī neizbēgami trūkumi, par kuriem jau iepriekš lūdzu lasītājus mani atvainot.

Lasot jāievēro sekošais: Visas piezīmes iekavās ir no tulkotāja. Visi vārdi tekstā, kas likti taisnajās // iekavās, ir tulkotāja iesprausti, kur tie skaidrības labad likās vajadzīgi vai noderīgi.

Vēl jāņem vērā sekošais: Šai Darbā ir daudz citējumu no *Konkordijas Formulas*, līdz ar norādījumiem uz lappusēm, kur tie atrodami. Īstenībā ‘*Konkordijas Formula*’ ir daļa no plašāka Protestantiskās Baznīcas Ticības Apliecības rakstu krājuma, ko sauc par *Konkordijas Grāmatu*, kurā ietilpst sekošie raksti: Augsburgas Konfesija, Augsburgas Konfesijas Apoloģija, Šmalkaldes Artikuli, Konkordijas Formula, un Pielikums. Tad nu norādītiem tās Grāmatas lappušu nummuriem, no kurienes citāti ņemti, ir iekavās piesprausti saīsināti šo rakstu apzīmējumi, kas ņemti no šīs grāmatas vācu tulkojuma, kura autors Dr. J.F.I. Tafels attiecīgās vietas personīgi pārbaudījis. Kur piezīmes trūkst, tur domāta īstenā Konkordijas Formula.

Citāti no Vecās un Jaunās Derības ir tulkoti tā, kā tie ir šī Darba oriģinālā. Lai lasītājs varētu tos salīdzināt ar Bībeles tekstiem, tad attiecīgās vietas ikreiz uzrādītas.

Interpunkcija paturēta pēc iespējas tāda, kāda tā ir oriģinālā, kaut arī tā nesaskan gluži ar mūsdiā lietojamo. Tas pats sakāms arī par lielo burtu lietošanu. Vārdi, kas tur iespiesti viscaur lielajiem burtiem, še iepiesti pustrekniem burtiem.

Laižot klajā šo visai izcilo Darbu, pazemībā izlūdzamies Kunga svētību, lai ar to būtu sekmēts tā diženais nolūks — Kunga Atnākšana Sava Vārda Patiesajā — arī latvju lasītāju sirdī un prātā.

Grāmata izdota, tāpat kā iepriekšējās, pašu spēkiem un līdzekļiem.

R. Grava, tulkotājs
1971. gada vasarā

Vārdu saīsinājumi piezīmēs

V.D. = Vecā Derība

gr. = grieķiski

v.t. = Bībeles vecais tulkojums

j.t. = Bībeles jaunais tulkojums

v. = vārds

dsk. = daudzskaitlis

gr. = grieķiski

lt. = latīniski

vāc. = vāciski

skat. = skaties

sal. = salīdzini

Es, Jānis, redzēju Svēto Pilsētu Jauno Jeruzalemi
nokāpjām no Dieva iz Debess,
sagatavotu kā savam Vīram izgrednotu Līgavu.
Un Tronī Sēdētājs sacīja:
Redzi, visu Es daru jaunu!
un Viņš man sacīja:
Raksti! tāpēc ka šie vārdi ir patiesi un uzticami.

Apokalipse 21,2.5.

ĪSS JAUNĀS BAZNĪCAS MĀCĪBAS IZKLĀSTĪJUMS KURA BAZNĪCA DOMĀTA AR JAUNO JERUZALEMI APOKALIPSE

1. Pēc tam, kad vairāku gadu laikā esmu izdevis dažus Darbus un Darbiņus par **Jauno Jeruzalemi**, ar kuru domāta Jauna no Kunga dibināma Baznīca; un pēc tam, kad Apokalipse ir atklāta, esmu nodomājis celt gaismā tās Baznīcas Doktrīnu (jeb Mācību; doktrinālijas — atsevišķie mācības punkti) tās pilnumā, tātad visu veselu. Bet tā kā tas ir dažu gadu darbs, tad nolēmu izdot zināmu tās Pārskatu, nolūkā, lai /lasītājs/ papriekš gūtu vispārīgu priekšstatu par to Baznīcu un tās Doktrīnu, jo kad vispārīgās /mācības/ ir papriekš pateiktas, tad vēlāk visi un katrs atsevišķais punkts, savā plašumā izcelts, parādās gaismā, jo šie iekļaujas vispārīgajās /mācībās/ kā radniecīgi ar tām, savos uzņēmējos traukos. Šis īssavilkums tomēr nav domāts kritiskam iztirzājumam, bet ir sniegts tikai zināšanai, tāpēc ka šī Saturs pilnām tiks aprādīts pašā tai Darbā (jādomā, *Īstā Kristīgā Reliģija*, kas izdota pēc šī darba). Bet papriekš sniedzamas ir pašreizējās /baznīcas/ Doktrinālijas par Taisnošanu, /proti/ turpmākā labad, zīmējoties uz pašreizējās Baznīcas un jaunās Baznīcas dogmu Nesaskaņām.

ROMAS KATOĻU DOKTRINĀLIJAS PAR TAISNOŠANU — PĒC TRIENTAS SINODES

2. **Romas Pāvesta Pija IV** 1564. Gada 15. Novembrī izdotajā Bullā lasāms sekošais: “Visas un katru atsevišķo lietu, kas Vissvētākajā **Trientas Sinodē**, zīmējoties uz **Sākotnējo Grēku**, un uz **Taisnošanu**, ir definēts un deklarēts, es satveru un pieņemu.” (Runa šē ir par lēmumiem, kas pieņemti lielajā Pretreformācijas koncilā Trientā, Ziemeļitālijā 1545–63.g. Katolicisma atjaunošanai un nostiprināšanai).

3. **No Trientas Sinodes par sākotnējo Grēku.** (a) Ka Ādams ar sava pārkāpuma apgrēcību ir viscaur ķermeniski un dvēseliski sliktāks tapis; un ka Ādama pārkāpums ir kaitējis ne tikai viņam, bet arī viņa pēcnācējiem; un ka tas izplatījies pa visu cilvēku dzimumu ne tikai ķermenisku nāvi un sodus, bet arī grēku, kas ir dvēseles nāve, Ses.V.1.2. — (b) Ka šis Ādama grēks, kas pēc izcelsmes ir viens, un ir izplatījies nevis atdarināšanas, bet iedzimtības ceļā, ir ikviena /cilvēka/ pašdabā, un var tikt atņemts ne ar kādu citu līdzekli, kā ar vienīgā Glābēja, mūsu Kunga Jēzus Kristus Nopelni, Kurš savās asinīs mūs Dievam ir samierinājis, un tapis mums par Taisnību, Svētdarījumu un Pestīšanu, Ses.V.3. — (c) Ka visi cilvēki ar Ādama pārkāpumu ir zaudējuši nevainību, un tapuši nešķīsti, un pēc /savas/ dabas par dusmības dēliem, Ses.VI. 1.Nod.

4. **Par Taisnošanu.** (a) Ka Debestēvs, žēlsirdības (dsk.) Tēvs, Kristu Jēzu, savu Dēlu, kad laika svētīgais pilnums bija pienācis, ir sūtījis pie cilvēkiem kā pie Jūdiem, kuri bija zem bauslības, tā arī pie Pagāniem (Ciltīm), kuri pēc taisnības nedzinās — lai tie taisnību satvertu, un lai visi taptu pieņemti par dēliem. Šo Dievs ir nolīcis par Izlīdzinātāju, ticot Viņa asinīm, /kas izlietas/ ne tikvien par mūsu, bet arī par visas Pasauls grēkiem, Ses.VI. 2.Nod. — (b) Ne visi tomēr Viņa nāves labdarījumu saņem, bet tikai tie, kuriem Viņa ciešanas Nopelns tiek piešķirts; tātad, ja kas Kristū neatdzimst, tie nekādi taisnoti netop, Ses.VI. 3.Nod. — (c) Ka Taisnošanas sākums ņemams no Dieva iepriekšējās žēlastības caur Kristu Jēzu, tas ir, no Viņa aicinājuma, Ses.VI; 5.Nod. — (c) Ka cilvēki tiek sagatavoti (izkārtoti) taisnībai, kad, Dievišķas Žēlastības pamudināti, un ticību ar dzirdi uzņemdami, brīvi pievēršas Dievam, ticēdami esam patiesu, kas Dievišķi atklāts un apsolīts; un sevišķi to, ka Dievs taisno bezdievīgo ar Savu žēlastību, /proti/ ar Atpestīšanu, kas ir Kristū Jēzū; un kad, par grēciniekiem sevi atzīdami, viņi aiz bailēm no Dievišķas taisnības, kuras bailes viņus pienācīgi satriec, tiek pacelti cerībā, ticot, ka Dievs viņiem Kristus labad būs izlīdzināts. Ses.VI.6.Nod. — (d) Ka šim izkārtojumam un sagatavošanai seko pati Taisnošana, kas ir ne tikai grēku piedošana, bet arī svētdarīšana un iekšējā cilvēka atjaunošanas, uzņemot /Dieva/ žēlastību un dāvanas, no kam cilvēks no netaisna top taisns, un no ienaidnieka top par draugu, lai saskaņā ar cerību kļūtu par mūžīgās dzīvības mantinieku, Ses.VI.7.Nod. — (e) Taisnošanas Galamērķis (Causa finalis) ir Dieva un Kristus godība, kā arī mūžīgā dzīvība. Radošais cēlonis (Causa efficiens) ir Dievs, kas aiz žēlastības (jeb par velti) nomazgā un svētu dara. Pelnītājs cēlonis (Causa meritoria) ir

Vismīļais Dieva Viendzimušais mūsu Kungs Jēzus Kristus, kurš, kad mēs bijām ienaidnieki, aiz pārmērīgas Labestības (Labprātības), mūs mīlēdams, ar savu vissvētāko ciešanu pie krusta koka, ir nopelnījis mums taisnošanu, un mūsu dēļ Dievam Tēvam gandarījis. Palīgcēlonis (Causa instrumentalis) ir kristības Sakraments, kas ir ticības sakraments, bez kā taisnošana nevienam nekad netiek. Vienīgais Formālais cēlonis (Causa formalis) ir Dieva taisnība — ne tā, ka Viņš pats ir taisns, bet ar ko Viņš mūs taisnus dara, proti, ar ko, Viņa apveltīti, mēs atjaunojamies sava sirdsprāta garā; un ne tik vien tiekam par taisniem uzskatīti, bet tiešām taisni saucamies un esam, katrs savā mērā, kādu Svētais Gars ikkuram piešķir, kā gribēdams, Ses.VI.7.Nod.2.paragr. — (f) Ka Taisnošana ir pārceļšana no tā stāvokļa, kurā cilvēks piedzimst kā pirmā Ādama dēls, žēlastības stāvoklī, un pieņemšana par Dieva dēlu (dsk.) caur Otro Ādamu, mūsu Glābēju Jēzu Kristu, Ses.VI.4.Nod.

5. **Par Ticību, Labprātību** (attiecīgais grieķu vārds Jaunajā Derībā, kas Bībelē allaž tulkots ‘mīlestība’, Svedenborga darbos attieksmē uz Dievu tulkots lt. ‘amor’ (=mīlestība), bet attieksmē pret cilvēku ‘charitas’ (=labprātība), **Labiem Darbiem, un Nopelniem.** (a) Kad Apustulis saka, ka cilvēks tiek taisnots ticībā un ‘par velti’ (gratis), tie vārdi saprotami tādā nozīmē, kādā Katoliskā Baznīca tos allaž vienprātīgi ir turējusi un izteikusi, proti, ka ticībā mēs saucamies taisnoti, tāpēc ka Ticība ir cilvēka glābšanas sākums, visas taisnošanas pamats un sakne, bez kuras ir neiespējami Dievam patīkt, un nākt viņa dēlu sadraudzībā; bet ‘par velti’ taisnoti saucamies tāpēc, ka nekas no tā, kas notiek pirms taisnošanas — vai tā ir ticība, vai darbi — pašu taisnošanas žēlastību neizpelnās, jo, ja tā ir žēlastība, tad tā nav darbu pēc, nedz arī žēlastība tad būtu žēlastība. Ses.VI.8.Nod. — (b) Lai gan neviens nevar būt taisns, ja tam netiek piešķirti mūsu Kunga Jēzus Kristus ciešanas Nopelni, tā /piešķiršana/ tomēr Taisnošanā notiek, kad ar tās pašas vissvētākās ciešanas Nopelnu ar Svētā Gara palīdzību Dieva labprātība tiek ielieta sirdīs tiem, kuri tiek taisnoti, un viņos paliek; no kam pašā Taisnošanā līdz ar grēku piedošanu cilvēks to visu reizē sevī ielietu saņem caur Jēzu Kristu, kurā viņš ar ticību, cerību un labprātību tiek iedēstīts; jo ticība, ja tai nepienāk klāt labprātība, pilnīgi ar Kristu nevieno, nedz arī padara kādu par dzīvu viņa ķermeņa locekli, Ses.VI.7.Nod.3. — (c) Ka Kristus ir ne tikai Pestītājs, Kuram būs uzticēties, bet arī Likumdevējs, Kuram būs paklausīt, Ses.VI. 1.Nod.Kan.21. — (d) Ka Ticība bez darbiem ir nedzīva un vaļīga (dīka, lt. otiosa, angl. idle), tāpēc ka Kristū Jēzū ne apgraizīšanai ir kāda vērtība, ne priekšāda, bet ticībai, kura darbojas ar labprātību; jo ticība bez cerības un labprātības mūžīgo dzīvību sagādāt nespēj; kāpēc arī tūdaļ viņi dzird Kristus Vārdu: “*Ja gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus.*” Tātad atdzimušajiem, patiesas un Kristīgas taisnības saņēmējiem, tūdaļ tiek uzdots to kā labāko (pirmo) tēru tā vietā, ko Ādams savā nepaklausībā sev un mums ir sabojājis — caur Kristu Jēzu viņiem dāvātu, saglabāt spoži baltu un neaptraipītu, lai pienestu to mūsu Kunga Jēzus Kristus soģakrēsla priekšā, un lai viņiem būtu mūžīgā dzīvība, Ses.VI.7.Nod.4.paragr. — (e) Ka Pats Kristus Jēzus kā Galva /savos/ locekļos, un kā Vīnkoks /savos/ zaros, pašos taisnotajos pastāvīgi ar spēku iedarbojas (ieplūst); kurš spēks viņu labajiem darbiem allaž iet papriekš, tos pavada, un tiem seko, un bez kura tie nekādā ziņā nevar būt Dievam patīkami un nopelna vērti (meritoria); kālabad ir jātic, ka pašiem taisnotiem vairāk nekā netrūkst, ka viņus, vismaz ar tiem darbiem, kuri darīti Dievā, nevarētu uzskatīt arī par savā laikā sagaidāmo mūžīgo dzīvību pilnām pelnījušiem, Ses.VI.16.Nod. — (f) Ne mūsu pašu, it kā no mums pašiem esošā, taisnība ir tā, ko mēs apgalvojam; jo taisnība, ko par mūsu sauc, ir taču Dieva, tāpēc ka tā mums no Dieva ar Kristus nopelnu tiek ielieta. Kristīgam cilvēkam tātad visnotaļ nebūs pašam uz sevi paļauties vai sevī lielīties, un nepaļauties uz Kungu, Kā labestība pret mums cilvēkiem ir tik liela, ka Viņš grib, lai tas, kas ir Viņa dāvana (dsk.), būtu viņu nopelns (dsk.), Ses.VI.16.Nod. — (g) Tā kā /paši/ no sevis, it kā no sevis, mēs neko nespējam, tad Tam, kas mūs visai stiprina, līdz darbojoties, mēs visu spējam. Tādējādi cilvēkam nav ar ko lielīties, bet visa mūsu godība ir Kristū, kurā mēs dzīvojam, kurā ir mūsu nopelns, un kurā ir mūsu gandarījums, nesot (darot) cienīgus grēku nožēlošanas augļus, kuros ir spēks no Viņa, kurus Viņš pienes Tēvam, un kurus Tēvs no Viņa pieņem, Ses.XIV.8.Nod. — (h) Ja kas sacītu, ka cilvēks /pats/ ar saviem darbiem, kuri tiek darīti vai nu ar /savos/ cilvēciskās dabas spēku, vai ar bauslības mācību, varot bez Dievišķas žēlastības caur Kristu Jēzu tapt Dieva priekšā taisnots, tas lai ir nolādēts (anathema sit), Ses.VI.Kan.1. — (i) Ja kas sacītu, ka cilvēks bez iepriekšējas Svētā Gara iedvesmas un bez tā palīdzības varot, kā pienākas, ticēt, cerēt un mīlēt (tas ir, ka viņam varot būt ticība, cerība un labprātība), lai viņam tiktu piešķirta taisnošanas žēlastība, tas lai ir nolādēts, Ses.VI.Kan.2. — (k) Ja kas sacītu, ka cilvēks var tikt taisnots bez Kristus taisnības, ar ko Viņš mums to nopelnījis, tas lai ir nolādēts, Ses.VI.Kan.10. — neminot vēl vairākas citas /pieņemtās doktrinālijas/, sevišķi par ticības saistību ar labprātību jeb labiem

darbiem, un par lāstu, ja tās šķir.

6. **Par Brīvo Lemšanu.** (a) Ka Brīva Lemšana ar Ādama grēku, nebūt nav iznīcināta (izdzēsta), lai gan tās spēks ir vājināts un tā ir nosliekusies greizi. Ses.VI.1.Nod. — (b) Ja kas sacītu, ka cilvēka Brīvā lemšana, ko Dievs ir iekustinājis un ierosinājis, nespējot Dieva ierosinājumam un acinājumam pie krizdama, ar to sadarboties, sevi izkārtojot un sagatavojot taisnojuma žēlastības uzņemšanai, un nevarot, ja grib, tai arī nepiekrīst, bet līdzīgi kādam nedzīvam priekšmetam, itin neko nedarot, un izturoties gluži pasīvi, tas lai ir nolādēts, Ses.VI.Kan.4.

7. **Romas Katoļu Doktrinālijas, zīmējoties uz Taisnošanu, /kas še/ sakrātas no Trientas Sinodes lēmumiem, Kopsavilkumā un secībā ir šādas.** Ka Ādama grēks ir izplatījies pa visu cilvēku Dzimumu, no kam tā stāvoklis, un no šī visu cilvēku stāvoktis ir kļuvis sagrozīts, un no Dieva atsvešinājis, un viņi ir tapuši par ienaidniekiem un dusmības dēliem. Ka Dievs Tēvs tāpēc aiz žēlastības ir sūtījis savu Dēlu samierināt, atgrēcināt, izlīdzināt un gandarīt, un tādā kārtā /cilvēci/ atpestīt, un proti, topot par Taisnību. Ka Kristus to ir paveicis un piepildījis, piesensdams Sevi Dievam Tēvam par Upuri pie krusta koka, tātad ar savu ciešanu un savām asinīm. Ka Kristum Vien ir nopelns, un ka šo Viņa Nopelnu Dievs Tēvs caur Svēto Garu, aiz žēlastības, uzņēmējam cilvēkam ieskaita, piedēvē, pievieno, un uz viņu pārnēs; un ka šādā kārtā Ādama grēks no cilvēka tiek atstādināts, paliekot viņā tomēr iekārei kā pamudinājumam (kā deglim) uz grēkošanu. Ka Taisnošana ir grēku piedošana, un ka no tam notiek iekšējākā cilvēka atjaunošana, ar ko cilvēks no ienaidnieka top par draugu, un no dusmības dēla par žēlastības dēlu; un ka šādā kārtā top vienošanās ar Kristu, un atdzimušais top par dzīvu locekli Viņa Ķermenī.

8. Ka ticība rodas (ir) no dzirdēšanas, ticot esam patiesu, kas Dievišķā kārtā atklāts, un ticot Dieva apsolījumiem. Ka Ticība ir cilvēka glābšanas sākums, visas taisnošanas pamats un sakne, bez kuras ticības ir neiespējami Dievam patikt, un nākt Viņa dēlu sabiedrībā. Ka Taisnošana notiek ar ticību, cerību un labprātību; un ka ticība, ja tai nenāk klāt cerība un labprātība, nav dzīva, bet ir nedzīva, kas ar Kristu nevieno. Ka cilvēkam /ar Dievu/ ir jāsadarbojas; ka viņš var piekrist (pieiet) un /var arī/ atkāpties, jo citādi viņam neko nav iespējams dāvat, tāpēc ka viņš tad būtu kā nedzīvs ķermenis. Ka, tāpēc ka taisnošanas uzņemšana cilvēku atjauno, un tas notiek, pievienojot viņam Kristus nopelnu, cilvēkam līdzdarbojoties, tad izriet, ka darbi ir nopelna vērti; bet tā kā tie notiek aiz žēlastības, un caur Svēto Garu, un tā kā Vienīgi Kristum ir nopelns, tad Dievs savas dāvanas padara cilvēkam par nopelnu; no kam izriet, ka neviens nevar /pats/ sev kādu nopelnu piedēvēt.

PROTESTANTU DOKTRINĀLIJAS, ZĪMĒJOTIES UZ TAISNOŠANU, — NO KONKORDIJAS FORMULAS

9. Šī Grāmata, no kuras sekošie /citāti/ ir sakrāti, saucas **Konkordijas Formula**, ko sarakstījuši Vīri — Augsburgas Konfesijas Piekritēji; un tā kā /še/ minētas lappuses, kurās tie citējumi lasāmi, /tad jāpiezīmē,/ ka uzrādīšanai esam ņēmuši Leipcigā 1756. Gadā iespiesto (izdoto) Izdevumu. (Konkordijas Formula ietilpst tā sauc. Konkordijas Grāmatā, kas ir Ev.Lut. ticības apliecības rakstu krājums, un sastāv no sekošām daļām: trim oikumeniskajiem simboliem, Augsburgas Konfesijas, tās Apoloģijas, Smalkaldes Artikuliem, Luteru Katechisma un Konkordijas Formulas. Tā izdota 1580.g. Vācijā, un bija pieņemta arī Latvijā. Turpmāk iekavās būs atzīmētas arī atsevišķās daļas, no kurām citāti ņemti.)

10. **No Konkordijas Formulas, par Sākotnējo Grēku.** (a) Ka pēc Ādama krišanas visi cilvēki pēc /savas/ dabīgās izcelsmes piedzimst no viņa ar grēku, kas pazudina un atnes mūžīgu nāvi tiem, kuri nedzimis, un ka Kristus Nopelns ir vienīgais atdzimšanas līdzeklis, tātad vienīgais dziedinātājs līdzeklis, /Augsb.Konf./ 9.10.lp. /Augsb.Konf.Apol./52.53.55.lp. Smalk.Art.317.lp. /Konk.Form./ 641.644.lp. un Pielikumā 138.139.lp. — (b) Ka Pirmgrēks cilvēka dabu ir tik dziļi samaitājis, ka nekā garīgi vesela /vairs/ nav ne viņa ķermenī un dvēselē, nedz arī viņa spēkos, 574.lp. — (c) Ka tas ir visu aktuālo grēku avots /Sm.Art./317.lp. /K.F./577.639.640.642.lp. Piel.139.lp. — (d) Ka cilvēkam pilnīgi trūkst jeb ir zudis Dieva attēls. 640.lp. — (e) Ka jāpatur vērā izšķirība starp mūsu dabu, kādu Dievs to ir radījis, un Pirmgrēku, kas /tagad cilvēka/ dabā iemājo, 645.lp. — (f) Bez tam vēl, Pirmgrēks tur nosaukts par velna darbu, garīgu indi, visu ļaunumu sakni, atgadījumu (accidens) un īpašību, un Daba tur nosaukta par Dieva darbu un radību, cilvēka personu, substanci un būtību, un ka izšķirība /starp tiem/ ir kā starp saslīmušu cilvēka un pašu slimību.

11. **Par Taisnošanu ar ticību. Vispārīgie /principi/ ir šie:** (a) Ka ar Vārda un Sakramentu palīdzību

tiek dāvāts Svētais Gars, kurš veic ticību, kur un kad gribēdams (redzēdams), tajos, kuri klausās Evaņģēliju. — (b) Ka pēc kārtas seko: Sagrauztība, Taisnošana ar ticību, Atjaunošana, un labi Darbi; ka šīs lietas ir pienācīgi izšķiramas; un ka sagrauztība un labi darbi glābšanu nebūt nesekmē, bet vienīgi ticība. — (c) Ka Taisnošana vienīgi ar ticību ir grēku piedošana, atbrīvošana no pazudinājuma, Tēva samierināšana, pieņemšana par dēlu (dsk.), un ka tas notiek, ieskaitot Kristus nopelnu jeb taisnību. — (d) Ka tādējādi ticība ir pati tā taisnība, kuras pēc mēs Dieva priekšā tiekam par taisniem uzskatīti, un ka tā ir uzticēšanas žēlastībai un paļaušanās. — (e) Ka Atjaunošana, kas /taisnošanai/ seko, ir dzīvināšana, atdzemdināšana, un svētdarīšana. — (f) Ka tai Atjaunošanai seko labi darbi, kuri ir ticības augļi, un par sevi ir Gara darbi. — (g) Ka no smagiem ļaunumiem cilvēks to ticību zaudē. — **Vispārīgie principi, zīmējoties uz Bauslību un Evaņģēliju**, ir šie: (h) Ka ir pienācīgi jāizšķir Bauslība no Evaņģēlija, un Bauslības darbi no Gara darbiem, kuri ir ticības Augļi. — (i) Ka Bauslība ir mācība (jeb doktrīna), kas rāda, ka cilvēks ir grēkos, un tādējādi pazudinājumā, un Dieva dusmībā, kura tāpēc biedē; un ka Evaņģēlijs ir mācība par grēcinieku Atgrēcināšanu un pazudinājuma /atcelšanu/ caur Kristu, un tādējādi ir mierinājuma mācība. — (k) Ka Bauslība noder trejādi: bezdievīgo savaldīšanai, cilvēku vešanai pie grēku atzīšanas, un dzīves noteikumu mācīšanai atdzimušajiem. — (l) Ka Atdzimušie ir bauslībā, tomēr ne zem bauslības, bet zem žēlastības. — (m) Ka Atdzimušajiem ir jāvingrinās Bauslībā, tāpēc ka, Pasaulē dzīvojot, miesa kairina viņus grēkot; bet ka pēc nāves viņi top tīri un pilnīgi. — (n) Ka Atdzimušie tiek arī no Svētā Gara pārmācīti, un ka viņiem dažādā kārtā ir jācinās, bet ka Bauslību viņi tomēr tur (dara) spontāni un šādā kārtā kā Dieva dēli Bauslībā dzīvo. — (o) Ka neatdzimušajiem Mozus aizsegs vēl vienmēr paliek priekš acīm, un ka vecais Ādams viņos dominē, bet ka Atdzimušajiem Mozus aizsegs ir atcelts, un vecais Ādams ir kļuvis nedzīvs.

12. Par Taisnošanu ar Ticību bez Bauslības Darbiem — Atsevišķie /punkti/ — no Konkordijas Formulas. (a) Ka Kristus Nopelna pēc ticība, kas to satver, bez darbiem tiek ieskaitīta par taisnību, /Apol./78.79.80.lp. /Konk.Form./584.689.lp. — (b) Ka labprātība taisnotājai Ticībai seko, bet ka Ticība, par cik tā (kā Pāvestieši saka) veidojoties no labprātības, cilvēku netaisno, /Apol./81.89.94.97.lp. /Konk.Form./688.691.lp. Piel.169.lp. — (c) Ka ticības taisnības iegūšanā ne iepriekšējai sagrauztībai, ne sekojošai atjaunošanai un svēttapšanai, nedz arī tad /veiktajiem/ labajiem darbiem ir kāda nozīme, 688.689.lp. — (d) Ka muļķīgi ir sapņot, ka Dekaloga Otrās Plāksnes Darbi cilvēku Dieva priekšā taisnotu, jo tajā mums ir darīšana ar cilvēkiem, nevis īsteni ar Dievu; bet taisnošanas /aktā/ jābūt darīšanai ar Dievu, un ir jāremdina Viņa dusmība /Apol./102.lp. — (e) Ja kas tic panākt sev grēku piedošānu tāpēc, ka viņam ir Labprātība, tas zaimo Kristu, tāpēc ka tā ir bezdievīga un tukša uzticēšanās savai paštaisnībai, /Apol./87.89.lp. — (f) Ka, runājot par taisnošanu un mūžīgo dzīvību, labi Darbi ir visnotaļ izslēdzami, 589.lp. — (g) Ka labi darbi nav nepieciešami kā līdzeklis, ar ko izpelnīties glābšanu, un taisnošanas aktā neieiet, 503.590.702.704.lp.; Piel.173.lp. — (h) Ka atmetams ir pieņēmums, ka labi darbi esot nepieciešami glābšanai, tāpēc ka tas nolaupa cilvēkam Evaņģēlija mierinājumu, liek (sniedz atgadījumu) šaubīties par Dieva žēlastību, ievieš paštaisnības domas, un tāpēc ka Pāvestieši tos /proti, labos darbus/ pieņem sliktas lietas balstīšanai, 704.lp. — (i) Atmetams un nolādams ir izteiciens, ka labi darbi esot nepieciešami glābšanai, 591.lp. — (k) Ka Izteicieni par labiem Darbiem, ka tie glābšanai nepieciešami, nav mācāmi un aizstāvami, bet drīzāk kā nepatiesi no Baznīcām izmetami un atmetami, 705.lp. — (l) Ka Darbi, kas neiziet no patiesas ticības, Dieva priekšā tiešām ir grēki, tas ir, grēkiem aptraipīti, tāpēc ka slikts koks labus augļus nest nevar, 700.lp. — (m) Ka ticība un glābšana netiek ar labiem darbiem ne nodrošinātas, nedz arī paturētas, tāpēc ka tie tikai liecina par Svētā Gara klātieni, un ka tas mūsos māj, 590.705.lp.; Piel.174.lp. — (n) Ka Trientas Sinodes lēmums, ka labi darbi glābšanu nodrošinot, vai kā /reiz/satvertā ticības taisnība, vai pati ticība ar mūsu darbiem tiekot vai nu visa, vai vismaz daļēji paturēta un nodrošināta, ir pienācīgi atmetams, 707.lp.

13. Par Ticības Augļiem, Atsevišķie /punkti/ no Konkordijas Formulas. (a) Ka jāievēro izšķirība starp Bauslības Darbiem un Gara Darbiem; un ka Darbi, ko Atdzimušais brīvā un labprātīgā (prompto) Garā dara, nav Bauslības darbi, bet Gara darbi, kas ir ticības augļi; tāpēc ka Atdzimušie nav zem bauslības, bet zem žēlastības, 589.590.721.722.lp. — (b) Ka labi darbi ir grēku nožēlošanas augļi, /Augsb. Konf./12.lp. — (c) Ka Atdzimušie ticībā saņem jaunu dzīvību, jaunas tieksmes (affectus), un jaunus darbus, un ka šīs lietas ir grēku nožēlošanā no ticības, /Apol./134.lp. — (d) Ka cilvēks pēc atgriešanās un taisnošanas sāk atjaunoties sirdsprātā, un beidzot saprātā, un ka tad viņa griba, ik dienas grēku nožēlošanā vingrinādamās, nav bezdarbīga, 532.673.700.lp. — (e) Ka grēki jānožēlo tiklab pirmgrēka, kā arī

aktuālo grēku pēc, /Smalk.Art./321; Piel.159.lp. — (f) Ka grēku nožēlošana Kristiešiem turpinās līdz pat nāvei, tāpēc ka viņiem ar miesā pārpalikušo grēku ir jācīnās visu mūžu, /Smalk.Art./327.lp. — (g) Ka Dekaloga Bauslībai mūsos ir /reiz/ jāiesākas, un jāņieņemamas arvien vairāk un vairāk, /Apol./85.86. lp. — (h) Ka Atdzimušajiem, lai gan viņi no bauslības lāsta ir atbrīvoti, tomēr Dievišķajā Bauslībā ir jāvingrinās, 718.lp. — (i) Ka Atdzimušie nav bez bauslības, un nav tomēr zem bauslības, jo viņi saskaņā ar Kunga bauslību dzīvo, 722.lp. — (k) Ka Bauslībai atdzimušajiem jābūt par reliģijas normu, 596.717. lp. Piel.156.lp. — (l) Ka Atdzimušie dara labus darbus nevis piespiestā kārtā, bet spontāni un brīvi, it kā nebūtu nekādu priekšrakstu saņēmuši, nekādus draudus dzirdējuši, un nekādu atlīdzību negaidītu, 596,701.lp. — (m) Ka šajos ticība ir pastāvīgi nodarbināta, un kurš labos darbus tā neveic, tam istas ticības trūkst, jo kur ir ticība, tur ir labi darbi, 701.lp. — (n) Ka labprātība un labi augļi ticībai un atdzemdināšanai seko, /Apol./121.122.171.188.lp. /Konk.Form./692.lp. — (o) Ticība un darbi labi saskan un ir nešķirami saistīti, bet svētību satver vienīgā ticība bez darbiem, un tomēr tā nav viena pati; no tam nākas, ka ticība bez darbiem ir nedzīva, 692.693.lp. — (p) Ka pēc tam, kad cilvēks ar ticību ir taisnots, tā patiesā un dzīvā ticība darbojas labprātībā, jo labi darbi taisnotajai ticībai allaž seko, un katrā ziņā līdz ar to tiek satverti, jo ticība nekad nav viena pati, ka tai līdzās nebūtu arī labprātība un cerība, 586.lp. — (q) Mēs apliecinām, ka tur, kur labi darbi neseko, tur ticība ir nevis īsta, bet neīsta, /Smalk. Art./336.lp. — (r) Ka nav iespējams labus darbus no ticības šķirt, tāpat kā siltumu un gaismu nav izspējams šķirt no uguns, 701.lp. — (s) Ka Atdzimušajiem, tāpēc ka vecais Ādams pašā /viņu/ dabā vienmēr /vēl/ ir iekēries, ir vajadzīgs pastāvīgs bauslības atgādinājums, mācība, piedraudējums un arī pārmācība, jo Svētais Gars ar bauslības palīdzību viņus norāj un apsūdz, 719.720.721.lp. — (t) Ka, Atdzimušajiem ar veco Ādamu ir jācīnās, un ka /viņu/ miesīgā (miesas) puse ar pamudinājumiem, piedraudējumiem un sitieniem ir savaldāma, tāpēc ka dzīves atjaunošana ar ticību šajā dzīvē tikai iesākas, 595.596.724. lp. — (u) Ka pastāvīga cīņa starp miesu un garu izredzētajos un patiešām atdzimušajos /vienmēr vēl/ paliek, 675.679.lp. — (x) Ka Kristus pasludina grēku piedošanu labiem darbiem, tas tāpēc, ka tie izlīgšanai seko; un vēl tāpēc, ka labiem augļiem nepieciešami ir jāseko, un ka tie ir apsolījuma zīmes, /Apol./116.117.lp. — (y) Ka nav glābējas ticības tajos, kuriem nav labprātības, jo labprātība ir auglis, kas patiesai ticībai katrā ziņā un nepieciešami seko, 585.lp. — (z) Ka labi darbi daudzējādā ziņā ir nepieciešami, bet ne nopelna dēļ, /Augsb.Konf./11.17.18./Apol./ 64.95.133.lp. /Konk.Form./589.590,702.lp. Piel.172.lp. (aa) Ka Atdzimušajam jāsadarbojas ar Svēto Garu, ar jauniem spēkiem uc. dotībām, ko viņš ir saņēmis, bet noteiktā kārtā, 582.583.674.675.lp. Piel.144.lp. — (bb) Beļģu Bazīcu Apliecībā, kas pieņemta Dordrechtas Sinodē (noturēta 1618.–19.g. Dordrechtā, Hollandē, teoloģiska strīda nokārtošanai) lasāms sekošais: “*Svēta ticība cilvēkā nevar būt bezdarbīga; jo ticība ir veiksmīga labprātība; un darbi, kas iziet no labas ticības saknes, Dieva priekšā ir labi un pieņemami kā laba koka augļi; jo labus darbus mēs Dievam esam parādā, nevis Dievs mums, jo Dievs taču tos mūsos veic.*”

14. Par Nopelniem — no Konkordijas Formulas. (a) Nepatiesība ir, ka mūsu darbi izpelnoties grēku piedošanu; nepatiesība ir uzskatīt cilvēkus par taisniem prāta taisnības pēc; un nepatiesība ir, ka prāts ar paša spēkiem varot milēt Dievu pār visām lietām, un turēt Dieva bauslību, /Apol./ 64.lp. — (b) Ka ticība ne tāpēc taisno, ka tā pati būtu tik labs darbs un tik teicams tikums, bet tāpēc, ka tā Evaņģēlija apsolījumā satver Kristus Nopelni, /Apol./76.lp. /Konk.Form./684.lp. — (c) Ka grēku piedošanas taisnošanas apsolījumā Kristus labad nav nosacījuma par nopelniem, tāpēc ka tā tiek sniegta par velti, /Apol./67.lp. — (d) Ka cilvēks grēcinieks Dieva priekšā tiek taisnots, jeb atraisīts no saviem grēkiem un no vistaisnākās pazudināšanas sprieduma, un uzņemts Dieva dēlu skaitā bez jebkādiem mūsu nopelniem, un bez jebkādiem iepriekšējiem, pašreizējiem un nākamajiem mūsu darbiem, aiz tīras žēlastības, vienīgi tikai Kristus nopelna pēc, kas mums tiek ieskaitīts par taisnību, 684.lp. — (e) Ka ticībai, grēku piedošanai un atdzemdināšanai seko labi darbi, un kas tajos ir apraipīts un nepilnīgs, par grēku un trūkumu turēts netiek, un proti, Kristus dēļ, un ka tādā kārtā viss cilvēks tiklab personīgi, kā arī darbu ziņā ir un tiek saukts par taisnu un svētu aiz tīras žēlastības un žēlsirdības, kas Kristū par mums ir izlieta, izplesta un vairota, kālabad lielities nopelnu pēc nevaram, /Apol./74.92.93.lp. /Smalk.Art./336.lp. — (f) Kas uzticas /glābšanas/ nopelnišanai ar darbiem, tas nonicina Kristus nopelnu un žēlastību, un meklē ceļu uz debesi cilvēciskiem spēkiem bez Kristus, /Augsb.Konf./16.17.18.19.lp. — (g) Ja kas grib iejaukt labus darbus taisnošanas Artikulī, un ar tiem nopelnīt Dieva žēlastību, tāda cilvēka darbi ir ne tikai nederīgi, bet arī kaitīgi, 708.lp. — (h) Noskaitīti tiek dekaloga darbi un vēl vairāki citi, kas ir darāmi, un ko Dievs rotā ar balvām, /Apol./ 176.198.lp. — (i) Mēs mācām, ka labi darbi ir algas vērti (meritoria), /

tikai/ ne grēku piedošanas, žēlastības un taisnošanas, bet citu ķermenisku, kā arī garīgu balvu ziņā šajā dzīvē un pēc šās dzīves, tāpēc ka Pauls saka, ka ikviens saņems algu pēc darbiem, un Kristus saka: “*Jūsu alga būs liela debesīs*” un bieži teikts, ka ikvienam tiks atmaksāts pēc viņa darbiem, kālabad mēs apliecinām, ka mūžīga dzīvība ir alga, tāpēc ka tā apsolījuma pēc pienākas, un tāpēc ka Dievs savas dāvanas vainago, bet ne mūsu nopelnu pēc, /Apol./96.133.134.135.136.137.138.lp. — (k) Ka labi darbi ticīgajos, kad tos dara aiz patiesa iemesla, un vērš uz patiesiem mērķiem, kā Dievs tos no Atdzimušiem prasa, ir mūžīgās glābšanas pazīmes; un ka Dievam Tēvam Kristus labad tie ir pieņemami un patikami, un Viņš apsola tiem izcilas šīs un nākamās dzīves balvas, 708.lp. — (l) Ka labi darbi, ja tie arī pelna balvas, nepelna tomēr ne cienīguma, nedz arī piedienības pēc grēku piedošanu vai mūžīgās dzīvības godību, 96.135.139.lp.u.t. Piel.174.lp. — (m) Ka Kristus galējā tiesā izneeis spriedumu par labiem un ļauniem darbiem, kā par īstenajām sekām, kas liecina par cilvēka ticību, /Apol./134./138./lp. Piel.187.lp. — (n) Ka Dievs labus Darbus atalgo, bet tas notiek aiz žēlastības, ka Viņš vainago /pats/ savas dāvanas — **Beļģu Baznīcu Apliecībā.**

15. **Par Brīvo Lemšanu — No Konkordijas Formulas.** (a) Ka cilvēks garīgās lietās ir pilnīgi bezspēcīgs, /Augsb.Konf./15.18.lp. /Apol./219.lp. /Smalk.Art./318.lp. /Konk.Form./ 579,656.lp.u.t. Piel.141.lp. — (b) Ka cilvēks pirmvecāku krišanas pēc ir tik pilnīgi samaitāts, ka garīgās lietās, kuras pieder pie atgriešanās un glābšanas, pēc dabas ir akls, un raugās (spriež) uz Dieva Vārdu kā muļķīgu lietu, un ir un paliek Dieva ienaidnieks, tiekams Svētā Gara spēkā ar sludināta un dzirdēta Vārda palīdzību, aiz tīras žēlastības, bez kādas paša sadarbības, tiek atgriezts, ar ticību apveltīts, atdzemdināts un atjaunots; 656.657.lp. — (c) Ka cilvēks, zīmējoties uz labo, ir gluži samaitāts un nedzīvs, tā ka cilvēka dabā pēc krišanas pirms atdzemdināšanas nav pat ne dzirkstelītes garīgu spēku pāri palicis vai atlicis, ar ko viņš varētu Dieva žēlastībai sagatavoties, vai sniegto žēlastību satvert, vai no sevis un par sevi būtu spējīgs Viņa žēlastību /uzņemt/, vai garīgās lietās /kaut ko/ saprast, ticēt, satvert, domāt, gribēt, iesākt, pabeigt, darīt, darboties, sadarboties, vai žēlastībai pieslieties vai pielāgoties, vai kaut ko atgriešanās labad vai nu visu, vai pa pusei, vai vismazākā daļā pats no sevis darīt; 556.658.lp. — (d) Ka cilvēks garīgās un Dievišķās lietās, kuras pieder pie dvēseles glābšanas, ir līdzīgs sāls stabam Lata sievai, un ir līdzīgs nedzīvam blūķim un akmenim, kuriem nav lietošanai, ne acu, ne ausu, ne jebkādu jutekļu, 661.662.lp. — (e) Ka cilvēks tomēr spēj kustēties no vietas, jeb valdīt savus ārējos locekļus, piedalīties publiskās sanāksmēs, kā arī klausīties Vārdu un Evaņģēliju, lai gan viņš klusībā (klusās domās) nicina to kā muļķību; un šai ziņā ir sliktāks par blūķi, ja Svētais Gars viņā nedarbojas, 662.671.672.673.lp. — (f) Ka pie atgriešanās ar cilvēku tomēr nav tā, kā kad veido no akmens statuju, vai kad zīmogu iespiež vaskā, kuriem nav ne jausmas, ne maņas, ne gribas, 662.681.lp. — (g) Ka cilvēks pie atgriešanās ir nevis aktīvs, bet gluži pasīvs subjekts, 662.681.lp. — (h) Ka cilvēks pie atgriešanās ar Svēto Garu nepavisam nesadarbojas, /Apol./219.lp. /Konk.Form./579.583.672.676.lp. Piel.143.144.lp. — (h) Ka cilvēkam pēc krišanas ir palikušas un arī ir spējas pazīt dabīgas lietas, un arī zināmā mērā brīva lemšana dabīga un pilsoniska labā izvēlē, /Augsb.Konf./14.lp. /Apol./218.lp. /Konk.Form./641.644.lp., Piel.142.lp. — (i) Ka dažu Tēvu un arī Jaunlaiku Doktoru Izteicieni, ka Dievs cilvēku velk, bet /cilvēkam pašam/ gribot, pēc formas svētajiem vārdiem nelidzinās, 582.583.lp. — (k) Ka atdzimis cilvēks ar Svētā Gara spēku gan sadarbojas, lai gan ar lielu grūtību (ar daudz nespēcību), ar jaunām spējām un dāvanām, ko Svētais Gars pie atgriešanās viņā ir ielicis (iesācis), tomēr ne piespiestā kārtā, bet spontāni, 582.u.t. 673.674.675.lp. Piel.144.lp. — (l) Ka Atdzimušajos iemājo ne tikai Dieva dāvanas, bet ticībā arī Kristus, tikpat kā savos tempļos, 695.697.698.lp. Piel.130.lp. — (m) Ir milzīga izšķirība starp kristītiem un nekristītiem cilvēkiem; jo, saskaņā ar Paula mācītu, visi, kas ir kristīti, ir apvilkuši Kristu, un tiešām ir atdzimuši; viņiem jau ir atbrīvota lemšana, tas ir, viņi ir atkal atbrīvoti, kā Kristus liecina, kāpēc viņi Dieva Vārdu ne tikai dzird, bet arī, lai gan ne bez grūtības (daudz nespēcības), tam var piekrist un ticībā to apkampt, 675.lp.

Pienācīgi ņemams vērā, ka šie iepriekš Teiktais ir ņemts no Grāmatas, ko sauc par **Konkordijas Formulu**, ko sarakstījuši Augsburgas Konfesijai pieslējušies Vīri; bet ka tamlīdzīgas lietas par **Taisnošanu Vienīgi ar Ticību** tomēr saka un māca arī Reformētie Anglijā un Hollandē; kālabad tālākais ir domāts visiem; skatiet arī tālāk, 17.18.nod.

JAUNĀS BAZNĪCAS DOKTRINĀLIJU UZMETUMS

16. Turpmāk nu seko īss Jaunās Baznīcas Doktrīnas Izklāstījums, kura baznīca domāta ar Jauno Jeruzalemi Apokalipsē 21. un 22. Nod. Šī Doktrīna, kas ir ne tikai ticības, bet arī dzīves doktrīna, pašā tai Darbā (*Īstā Kristīgā Reliģija* — izd.) būs sadalīta Trijās Daļās.

Pirmā Daļa mācīs — I. Par Kungu Dievu Glābēju, un par Dievišķo Trijību Viņā. — II. Par Svētajiem Rakstiem, un par abiem to Saturiem, Dabīgo un Garīgo, kā arī par to Svētumu, kas no tam nākas. — III. Par Mīlestību uz Dievu, un par Mīlestību pret tuvāku, un par šo divu Saskanību. — IV. Par Ticību, un tās Saistību ar tām divām mīlestībām. — V. Dzīves Mācība (jeb doktrīna) pēc Dekaloga baušļiem. — VI. Par Reformēšanu un Atdzemdinašanu. — VII. Par Brīvo Lemšanu, un par cilvēka Sadarbošanos ar Kungu ar tās palīdzību. — VIII. Par Kristību. — IX. Par Svēto Mielastu. — X. Par Debesi un Elli. — XI. Par cilvēku saistīšanos ar tām, un par viņu dzīves stāvokli pēc nāves, skatoties pēc tās saistīšanās. — XII. Par Mūžīgo Dzīvību.

Otrajā Daļā runa būs I. Par Laikmeta Beigām (jeb Piepildīšanos), jeb par pašreizējās Baznīcas galu. — II. Par Kunga Atnākšanu. — III. Par Pastaro Tiesu. — IV. Par Jauno Baznīcu, kas ir Jaunā Jeruzaleme.

Trešā Daļa rādīs **Nesaskaņas** starp pašreizējās Baznīcas un Jaunās Baznīcas dogmām. Bet pie tām mazliet pakavēsimies še — aiz tā iemesla, ka ir Garīdzniecība, ir Laji tic, ka pašreizējā Baznīca esot pašā /īstenajā/ Evaņģēlija gaismā, un arī tā patiesībās, kuras atspēkot (vājināt), satricināt un apkarot nevarot pat ne Eņģelis, ja kāds no Debess nonāktu. Baznīca pašlaik neko citu arī neredz, tāpēc ka saprātu no ticības ir atrāvusi, un tomēr /savas/ dogmas ir apstiprinājuši ar kādu zemsaprāta skatījumu, un tajā ir iespējams apstiprināt arī nepatiesības, līdz tās izliekas kā patiesības, un tajā apstiprinātas nepatiesības vairo (augļo) maldu gaismu, kuras priekšā patiesības gaisma izliekas kā tumsa. Aiz šī iemesla še mazliet pakavēsimies, uzrādot Nesaskaņas, un tās ar īsām piezīmēm apgaismojot, lai Saprāts, kas ar aklu ticību nav aizvērts, tās redzētu/papriekš/ it kā rītausmas krēslā, tad kā rīta gaismā, un beidzot pašā tai Darbā kā dienā. Nesaskaņas vispār ir šīs.

I. 17. KA BAZNĪCAS, KURAS AR REFORMĀCIJU IR ATDALĪJUŠĀS NO ROMAS KATOĻU BAZNĪCAS, IZŠĶIRAS DAŽĀDOS /PUNKTOS/; BET ARTIKUĻOS PAR PERSONU TRIJĪBU DIEVĪBĀ, PAR GRĒKA IZCELŠANOS NO ĀDAMA, PAR KRISTUS NOPELNA IESKAITĪŠANU, UN PAR TAISNOŠANU VIENĪGI AR TICĪBU, TĀS VISAS IR VIENIS PRĀTIS.

ĪSS ANALIZĒJUMS

18. Baznīcas, kuras ar Reformāciju ir atdalījušās no Romas Katoļu Baznīcas, sastāv no tiem, kuri saucas par Evaņģēliešiem un Reformētiem, un kopā par Protestantiem, vai Priekšteču vārdā par Luteriešiem un Kalvīniešiem, starp kuriem Anglikāņu Baznīca turas vidū. Par Grieķu Baznīcu, kura jau kopš senlaikiem no Romas Katoliskās ir atdalījusies, še nav runas. Ka Protestantu Baznīcas izšķiras dažādos /punktos/, sevišķi, zīmējoties uz Svēto Mielastu, Kristību, Izredzētību, un Kristus Personu, to zina daudzi; bet ka Articulos par personu Trijību Dievībā, par Sākotnējo Grēku, par Kristus nopelna Ieskaitīšanu un par Taisnošanu vienīgi ar Ticību, tās visas ir vienis prātis, tas vispār nav zināms. Iemesls tas, ka maz ir to, kas nodarbojas, pētīdami Baznīcu dogmu izšķirības, un tāpēc arī ne to saskaņas. Garīdznieki smeļas vienīgi savas Baznīcas dogmas, un Laji reti kad /piegriež vērību to/ iekšējākām lietām, un tādējādi arī ne to izšķirībām. Ka tomēr tajos četros Articulos tās vispārīgās un lielākā daļā atsevišķo lietu ir vienis prātis, kļūst skaidrs, paraugoties viņu Grāmatās, un paklausoties Svētrunās. Bet tas še iepriekš pateikts zināšanai turpmākā labad.

II. 19. KA ROMAS KATOĻI PIRMS REFORMĀCIJAS MĀCĪJA GLUŽI TĀDAS PAT LIETAS KĀ REFORMĒTIE PĒC TĀS, ZĪMĒJOTIES UZ TIEM ČETRIEM IEPRIEKŠ MINĒTIEM ARTIKUĻIEM, PROTI, TĀDAS PAT PAR PERSONU TRIJĪBU DIEVĪBĀ, TĀDAS PAT PAR SĀKOTNĒJO GRĒKU, TĀDAS PAT PAR KRISTUS NOPELNA IESKAITĪŠANU, UN TĀDAS PAT PAR TAISNOŠANU AR TICĪBU TAI /PROTI, IEKAITĪŠANAI/ — AR TO VIENĪGO IZŠĶIRĪBU, KA VIŅI /T.I. ROMAS KATOĻI/ TO PAŠU TICĪBU SAISTĪJA AR LABRĀTĪBU JEB LABIEM DARBIEM.

ĪSS ANALIZĒJUMS

20. Ka tajos četros Artikulos Protestantiem ir tāda Vienveidība ar Romas Katoļiem, ka starp tiem nav gandrīz necik nozīmīgas starpības, atskaitot to, ka šie /pēdējie/ticību un labprātību ir saistījuši, bet tie tās ir izšķīruši, to gandrīz neviens nezina, un nezina pat tiktāl, ka paši Mācītie /ļaudis/ par šo teikto brīnīsies. Šis nezināšanas iemesls ir tas, ka Romas Katoļi reti kad griežas pie Dieva, mūsu Glābēja, bet tā vietā pie Pāvesta kā /Viņa/ vietnieka, un tāpat pie Svētajiem, no kam viņi savas dogmas par Kristus Nopelna Ieskaitīšanu un par Taisnošanu ar ticību ir dziļi iemidzinājuši. Ka tie četri artikuli tomēr ir starp viņu pieņemtajām un atzītajām dogmām, ir klaji skaidrs no iepriekš (3.4.5.6.7.8.nr.) citētiem, un Pāvesta Pija IV apstiprinātiem (2.nr.), Trientas Sinodes Lēmumiem, /tā ka/ salīdzinot tos ar dogmām, kuras no Augsburgas Konfesijas un iz tās /sacerētās/ Konkordijas Formulas citētas 9.10.11.12.nr., var redzēt, ka starp tām pastāvošās izšķirības ir vairāk vārdiskas nekā būtiskas (reālas). Baznīcas Doktori, tās lasot un salīdzinot, var gan to vienveidīgumu redzēt, tomēr ne pilnīgi skaidri (pilnām acīm); bet lai nu šie, un tāpat mazāk Mācītie, kā arī Laji, to redzētu, tad turpmāk piemetināsim kaut ko paskaidrojumaam.

III. KA PRIEKŠTEČI REFORMĀTORI — LUTERS, MELANCHTONS UN KALVINS — VISAS DOGMAS, ZĪMĒJOTIES UZ PERSONU TRIJĪBU DIEVĪBĀ, SĀKOTNĒJO GRĒKU, KRISTUS NOPELNA IESKAITĪŠANU, UN TAISNOŠANU AR TICĪBU, KĀDAS TĀS TAD BIJA UN BIJA BIJUŠAS ROMAS KATOĻIEM, PATURĒJA, BET LABPRĀTĪBU JEB LABUS DARBUS NO TĀS TICĪBAS ŠĶĪRA, UN DEKLARĒJA, KA ŠIEM LĪDZĀS TAI TICĪBAI GLĀBĒJAS NOZĪME NEESOT — NOLŪKĀ ATRAUTIES NO ROMAS KATOĻIEM PAŠU BŪTISKO BAZNĪCAS /ELEMENTU/ ZIŅĀ, KURI IR TICĪBAS UN LABPRĀTĪBA.

ĪSS ANALIZĒJUMS

22. Ka tie Četri iepriekš minētie Artikuli, kā tos pašlaik Reformētājās Baznīcās māca, nebija jauni, un tad tikai to Triju Priekšteču sacerēti, bet pastāvēja (bija) jau kopš Nikājas Koncila laikiem, un /baznīcas/ Rakstnieki pēc tam tos mācīja, no kam tie Romas Katoļu Baznīcā bija saglabājušies, tas ir skaidrs no Baznīcas Vēstures Grāmatām. Ka Romas Katoļi un Reformētie Artikuli par Personu Trijību Dievībā ir vienis prāts, tas tāpēc, ka vieni un otri atzīst tās Trīs Ticības Apliecības (Simbolus) — Apostolisko, Nikājas un Atanazija — kuras to Trijību māca. Ka viņi ir vienis prāts Artikulī par Kristus nopelna Ieskaitīšanu ir skaidrs, salīdzinot ņemto no Trientas Sinodes (3.– 8.nr.) ar ņemto no Konkordijas Formulas (10.–15.nr.). Ka /saskanība/ ir arī Artikulī par Taisnošanu, to tagad apskatīsim.

23. Trientas Sinode par taisnotāju Ticību saka sekošo: “*Katoliskā Baznīca allaž vienprātīgi atzinusi, ka Ticība ir cilvēka glābšanas sākums, visas taisnošanas pamats un sakne, bez kuras ir neiespējami Dievam patikt, un nākt Viņa dēlu sadraudzībā*” — skaties iepriekš 5.nr.(a). Tad vēl, ka Ticība ir no Dieva Vārda dzirdēšanas — 4.nr.(c). Bet ka tā Romas Katoļu Sinode ir saistījusi ticību ar labprātību, jeb ticību ar labiem darbiem, var pilnam redzēt no iepriekš teiktā 4.5.7.8.nr. Bet ka Reformētās Baznīcas, sākot no saviem Priekštečiem, tās ir šķīrušas, deklarēdamas glābēju spēku esam ticībā, nevis reizē arī labprātībā jeb darbos, ar nolūku, lai atrautos no Romas Katoļiem pašu būtisko Baznīcas /elementu/ ziņā, kuri ir Ticība un Labprātība, to no pašiem iepriekš minētajiem Priekštečiem vairākkārt esmu dzirdējis; un arī to, ka viņi to atdalīšanos /no Romas Katoļiem/ ir nostabilizējuši ar sekošo /tēzi/, “*Ka labo, kas sekmē glābšanu, neviens pats no sevis darīt nespējot, nedz arī spējot izpildīt bauslību.*” Un tad vēl nolūka labad, lai cilvēka nopelns neieietu ticībā. Ka aiz šiem principiem, un tā nolūka labad viņi labprātības labo (dsk.) no ticības un tādējādi arī no glābšanas ir izslēguši, redzams (konstatējams) no tā, kas iepriekš (12.nr.) citēts no Konkordijas Formulas, kur starp citu teikts sekošais, “*Ka Ticība, par cik tā, kā Pāvestieši saka, veidojoties no Labprātības, cilvēku netaisno*” 12.nr.(b). “*Ka atmetams ir pieņēmums (positio), ka labi Darbi esot nepieciešami glābšanai*” — aiz vairākiem iemesliem, un arī “*tāpēc, ka Pāvestieši tos pieņem sliktas lietas balstīšanai*” 12.nr.(h). “*Ka Trientas Sinodes lēmums, ka labi darbi glābšanu un ticību nodrošinot (saglabājot) un paturot, ir pienācīgi atmetams*” 12.nr.(n); neminot vēl vairākas citas tur /minētas lietas/. Ka Reformētie tomēr ticību ar labprātību saista kopā vienā glābējā faktorā, vienīgi ar izšķirību darbu kādībā, būs redzams nākamajā Pamattēzē.

IV. 24. KA REFORMATORI-PRIEKŠTEČI SAVAI TICĪBAI LABUS DARBUS TOMĒR IR PIESAISTĪJUŠI, UN TOS AR TICĪBU ARĪ SAISTĪJUŠI, BET CILVĒKĀ KĀ PASĪVĀ SUBJEKTĀ, KURPRETĪ ROMAS KATOĻI — CILVĒKĀ KĀ AKTĪVĀ SUBJEKTĀ; UN KA TOMĒR AKTUĀLI STARP VIENIEM UN OTRIEM TICĪBAS, DARBU UN NOPELNU ZIŅĀ PASTĀV VIENVEIDĪBA.

ĪSS ANALIZĒJUMS

25. Ka Reformatori-Priekšteči, lai gan ticību no labprātības ir atdalījuši, tomēr tās vienu otrai ir piesaistījuši, un beidzot tās kopā saistījuši, bet negrib saistīt tās par vienu jeb vienlaicīgu glābšanas līdzekli, tas redzams (konstatējams) no viņu Grāmatām, Svētrunām un mutiskiem Izteicieniem; jo pēc tam, kad viņi tās /vienu no otras/ bija atdalījuši, viņi tās atkal saista, pat izsacīdami to saistību noteiktiem, nevis divdomīgiem, vārdiem; proti, Ka Ticība pēc taisnošanas nekad neesot viena pati, ka tā nestu sev līdzī labprātību jeb labus darbus; un ja ne, tad ticība neesot dzīva, bet nedzīva — skaties iepriekš 13.nr. (o)(p)(q)(r)(y)(bb). Un ka tie pat nepieciešami ticībai sekojot 13.nr.(x)(y)(z). Un tad vēl, ka Atdzimušais ar jauniem spēkiem un dotībām ar Svēto Garu sadarbojoties — 13.nr. (aa). Ka Romas Katoļi gluži tamlīdzīgas lietas saka, ir skaidrs no sakopotajiem izvilcumiem no Trientas Sinodes lēmumiem — 4.5.6.7.8.nr.

26. Ka Reformatori par Darbu nopelniem gandrīz to pašu apliecina ko Romas Katoļi, konstatējams no sekošiem izteicieniem, kas pārņemti no Konkordijas Formulas, ka labi darbi apsolījuma spēkā un aiz žēlastības tiekot atalgoti, un ka ar tiem izpelnoties ķermeniskas un arī garīgas balvas — 14.nr. (i)(k)(l)(n). Un, ka Dievs savas dāvanas vainagojot ar atalgojumu — 14.nr.(h)(n). Gluži līdzīgas lietas teiktas Trientas Sinodē, proti, ka Dievs aiz žēlastības padarot savas dāvanas par nopelniem — 5.nr.(f). Turklāt vēl, ka Glābšana neesot no darbiem, bet no apsolījuma un žēlastības, tāpēc ka Dievs ar Svētā Gara palīdzību tos veicot — 5.nr.(e)(f)(g)(h)(i)(k).

27. No šiem un tiem izteicieniem pirmajā skatienā izliekas, it kā tie būtu gluži vienveidīgi; bet lai tā nebūtu, tad Reformatori ir izšķīruši bauslības darbus, ko dara ar nolūku un no gribas, no gara darbiem, kuri nāk no ticības kā no brīva un spontāna avota, un šo labo (dsk.) ir nosaukuši par ticības augļiem — skaties iepriekš 11.nr.(h)(l), un 13.nr.(a)(i)(l), un 15.nr.(k). Dziļāk šajos izteicienos ieskatoties un tos salīdzinot, parādās izšķirība nevis pašos darbos, bet tikai to kādībā, proti, ka šie /pēdējie/ iziet no cilvēka kā no pasīva subjekta, tie /pirmie/ turpretī kā no aktīva subjekta; tādējādi tie spontānie darbi it kā no cilvēka saprāta, un ne reizē arī no viņa gribas. Tas, ka tie iziet it kā no saprāta, teikts tāpēc, ka cilvēks, kad tie notiek, nevar tos neapzināties, tāpēc ka viņš tos dara, un apzināšanās ir saprāta akts (ir no saprāta). Un tā kā Reformētie tomēr sludina arī aktuālu grēku nožēlošanu un cīnīšanos ar miesu — 13.nr.(a)(e)(f)(g)(h)(k), un šīs lietas cilvēkā nevar notikt citādi, kā ar nolūku un no gribas, un tādējādi it kā no viņa paša, tad izriet, ka aktuāli tomēr pastāv vienveidība.

28. Bet kas attiecas uz Brīvo lemšanu atgriešanas jeb taisnošanas aktā, tad izliekas, it kā viņi mācītu pilnīgi prstējas lietas (ietu uz pretējām pusēm); bet ka viņi tomēr ir vienis prātis, var redzēt, pienācīgi apsverot un salīdzinot izrakstus no Trientas Sinodes 6.nr.(a)(b) ar izrakstiem no Konkordijas Formulas 15.nr.(m). Jo Kristietībā visi ir kristīti, un tāpēc ir atbrīvotā lemšanā, tā ka var ne tikai Dieva Vārdu dzirdēt, bet tam arī piekrist un ticībā to apkampt, tānad neviens tur nav līdzīgs bluķim.

29. No sacītā nu ir redzamas patiesības, kas apgalvotas 19. un 21.nr., ka Reformatori savas dogmas, zīmējoties uz personu Trijību Dievībā, uz Sākotnējo Grēku, uz Kristus nopelna Ieskaitīšanu, un uz Taisnošanu ar ticību, ir pieņēmuši no Romas Katoļiem. Tas teikts tam nolūkam, lai būtu redzama (izceltos) viņu dogmu izcelsme, galvenokārt, kāpēc ticība ir šķirta no labiem darbiem, jeb kā cēlusies doktrīna par vienīgo ticību — ka tas noticis tikai tamdēļ, lai atrautos no Romas Katoļiem; un ka nesaskaņa tomēr ir vairāk vārdiska nekā reāla. No iepriekš citētā ir gluži skaidrs, uz kāda pamata ir konstruēta Ticība reformētajās Baznīcās, un no kādas iedvesmas tā cēlusies.

V. 30. KA VISA TEOLOĢIJA KRISTĪGAJĀ PASAULĒ PAŠLAIK IR PAMATOTA UZ TRIJU DIEVU PRIEKŠTATA, KAS CĒLUSIES NO PERSONU TRIJĪBAS DOKTRĪNAS.

ĪSS ANALIZĒJUMS

31. Papriekš pasacīsim kaut ko Dar izcelsmi, jeb no kurienes priekšstats par personu Trijību Dievībā ir cēlies (izrietējis). Ir Trīs Simboli (jeb ticības apliecības), kurus sauc par Apostolisko, Nikājas (jeb Niķējas) un Atanazija, un kuri sevišķi māca Trijību: Apostoliskais un Nikājas — pašu Trijību; un Atanazija — personu Trijību. Tie trīs Simboli, atrodami daudzās Dziesmu (Psalmu) Grāmatās: Apostoliskais kādā Dziesmā (Psalmā), ko mēdz dziedāt, Nikājiskais — pēc dekaloga, un Atanaziskais savrup turpat; Apostoliskais Simbols ir uzrakstīts pēc Apustuļu laikiem; Nikājiskais Simbols uzrakstīts Bitinijas pilsētā Nikājā noturētajā Koncilā, uz kuru Ķeizars Konstantīns 325. (318.) gadē saaicināja visus Bīskapus no Āzijas, Āfrikas un Eiropas. Bet Atanazisko pēc tā Koncila sacerējis viens vai vairāki, lai pilnīgi satriektu Ārijiešus (Ārija piekritēji, kas noliedza Kristus dievišķību), un pēc tam Baznīcas to pieņēmušas kā Oikumenisku (vispārēju). No diviem pirmajiem gaiši atspīdēja Trijības apliecinājums, bet no trešā jeb Atanaziskā izrietēja personu Trijības pasludinājums. Ka no tā ir /cēlies/ triju Dievu priekšstats, būs redzams tūdaļ sekojošos /paragrāfos/.

32. Ka ir Dievišķa Trijība, tas skaidri redzams (konstatējams) no Kunga vārdiem Matejā: “Jēzus sacīja: *Iedami darait par mācekļiem visas ciltis, tās kristidami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā*” (28,19); tāpat arī no sekošiem vārdiem tai pašā /Evanģēlijā/: “*Kad Jēzus bija kristīts, redzi, Viņam atvērās Debesis, un viņš redzēja Svēto Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam. Un redzi, balss no Debess sacīja: Šis ir mans mīļotais Dēls, Kurā Man ir labpatika*” (3,16.17). Ka Kungs izsūtīja Mācekļus kristīt Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tas bija tāpēc, ka Viņā, tad paaugstinātajā, bija Dievišķā Trijība; jo iepriekšējā (18.) pantā Viņš saka: “*Man ir dota visa vara Debesī un virs Zemes,*” un nākamajā (20.) pantā: “*Redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laikmeta beigām,*” — tātad runāja par Sevi Vienu, nevis par Trim. Un Jāņa /Evanģēlijā/: “*Svētā Gara vēl nebija, tāpēc, ka Jēzus vēl nebija paaugstināts*” (7,39); un tos iepriekš citētos vārdus Viņš sacīja pēc Paaugstināšanas, un Paaugstināšana bija pilnīga savienošānās ar savu Tēvu, Kurš bija pats Dievišķais Viņā no ieņemšanas; un Svētais Gars bija Dievišķais, kas iziet no Viņa — paaugstinātā (Jņ.20,22).

33. Ka Triju Dievu priekšstats galvenokārt ir izrietējis no Atanaziskā Simbola, kurš māca personu Trijību, tas tāpēc, ka vārds ‘Persona’ tādu priekšstatu rada (dzemdē); un to iedēsta arī sekošie vārdi turpat: “*Cita ir Tēva Persona, cita ir Dēla, cita ir Svētā Gara*”; un pēc tam: “*Tēvs ir Dievs un Kungs, Dēls ir Dievs un Kungs, un Svētais Gars ir Dievs un Kungs*”; bet galvenokārt sekošie vārdi turpat: “*Kā Kristīgā Patiesība spiež mūs apliecināt ikvienu Personu atsevišķi esam Dievu un Kungu, tā Katoliskā Reliģija liedz mums teikt esam trīs Dievus vai trīs Kungus*”; no kuriem vārdiem izriet tas, ka Kristīgas Patiesības pēc pienākas apliecināt un atzīt trīs Dievus un Kungus, bet Katoliskās Reliģijas pēc nav atļauts teikt jeb nosaukt trīs Dievus un Kungus, tādejādi jābūt ir triju Dievu priekšstatam, bet ne to mutiskam apliecinājumam. Bet ka Trijības Doktrīna Atanaziskajā Simbolā saskan ar patiesību, ja tikai personu Trijības vietā tur liktu Personas Trijību, kāda ir Dievā Glābējā Jēzū Kristū, skaties *Jaunās Jeruzalemes Mācībā par Kungu*, kas izdota Amsterdamā 1763.Gadā, 55.–61.nr.

34. Jāpatur prātā, ka Apostoliskajā Simbolā teikts: “*Es ticu Dievam Tēvam, Jēzum Kristum, un Svētajam Garam,*” Nikājas Simbolā: “*Es ticu Vienam Dievam, Tēvam; vienam Kungam Jēzum Kristum, un Svētajam Garam,*” tātad tikai vienam Dievam; bet Atanazija Simbolā: “*Dievam Tēvam, Dievam Dēlam, un Dievam Svētajam Garam,*” tātad trim Dieviem. Bet tā kā šī Simbola Autori un Balstītāji ar skaidrām acīm redzēja, ka no šiem izteicieniem neatvairāmi izriet triju Dievu priekšstats, tad, lai teikto izlabotu (izdziedinātu), viņi sacīja, ka tiem Trijiem esot viena Substance jeb Būtība; bet no tam /tomēr/ neizrietēja nekāds cits kā triju vienprātīgu un saskanīgu Dievu priekšstats; jo, kad par Trim izsaka vienu un nedalāmu substanci jeb būtību, ar to Triju priekšstats netiek atcelts, bet sajaukts, tāpēc ka tas ir metafizisks vārds, un šī zinība /metafizika/ ar visu savu māku nevar no trim Personām, kuras ikkatra ir Dievs, pataisīt vienu. Tā var pataisīt vienu mutē, bet nekad ne priekšstatā.

35. Ka visa Kristīgā Teoloģija pašlaik pamatojas uz Triju Dievu priekšstata, ir gluži skaidrs no Taisnošanas Doktrīnas, kura ir Baznīcas doktrīnu Galva Kristiešiem, tiklab Romas Katoļiem kā arī Protestantiem. Tā doktrīna māca, ka Dievs Tēvs esot sūtījis Dēlu atpestīt un glābt cilvēkus, un dodot Svēto Garu, kurš to veic. Ikviens cilvēks, kas to dzird, lasa vai saka, nevar citādi, kā savā domāšanā, tas ir, savā priekšstatā, sadalīt Dievu Trijos, un jaust, ka viens Dievs esot sūtījis Otru, un darbojoties caur Trešo. Ka tā pati Domāšana par trijās Personās sadalītu Dievišķo Trijību, kuras ikkatra esot Dievs, turpinās /arī/ pārējas pašreizējās Baznīcas doktrinālīgās tikpat kā no Galvas savā Ķermenī, būs aprādīts savās vietās. Pagaidām apsver iepriekš par Taisnošanu teikto, un apsver Teoloģiskos /postulējumus/ vispār un

atsevišķi, un reizē pavaicā pats sev, kad tu klausies Dievnamos sludināšanu, vai mājās lūdz Dievu — vai tu jaut un tāpēc domā citādi nekā trīs Dievus; un visvairāk, kad tu lūdzies vai dzied, /griezdamies/ atsevišķi pie viena, un atsevišķi pie abiem pārējiem — kā tas bieži notiek? Sacītais apstiprina priekšteikuma Patiesību, ka visa Teoloģija Kristīgajā pasaulē pašlaik ir pamatota uz Triju Dievu priekšstata.

36. Ka Dievu Trijība runā pretī Svētajiem Rakstiem, tas ir zināms, jo lasāms: “*Vai Es neesmu Jehovah, un bez Manis airāk Dieva nav, taisna Dieva un Glābēja nav, kā Es vien*” (Jez.45,21.22). “*Es Jehova tavs Dievs, un Dieva bez Manis tev nebūs atzīt, un Glābēja nav, kā Es vien*” (Hoz.13,4). “*Tā sacīja Jehovah, Izraēļa Ķēniņš, un viņa Pestītājs Jehovah Cebaot: Es esmu Pirmais un Pēdējais, un Dieva nav, kā Es vien*” (Jez.44,6). “*Jehovah Cebaot ir Viņa Vārds, un tavs Pestītājs ir Izraēļa Svētais, Viņš tiks saukts visas zemes Dievs*” (Jez.54,5). “*Tanī dienā Jehovah būs Ķēniņš pār visu zemi; tanī dienā Jehovah būs viens, un Viņa Vārds viens*” (Zach.14,9). Un vēl vairākās citās vietās.

37. Ka Dievu Trijība runā pretī apgaismotam prātam, to var spriest (konstatēt) no daudziem /apsvērumiem/. Kurš vesela prāta cilvēks var klausīties /sakām/, ka pasauli radījuši Trīs Dievi? vai klausīties, ka Radišana un Uzturēšana, Atpestīšana un Glābšana, Pārveidošana (Reformēšana) un Atdzemdinašana esot triju Dievu, un ne viena Dieva /darbs/? Un otrādi; kurš vesela prāta cilvēks negrib dzirdēt, ka Dievs, kas mūs radījis, mūs ir /arī/ atpestījis, un mūs atdzemdina un glābj? Tā kā šie /atzinumi/, un ne tie, prātā ieiet, tad nav arī nevienas Cilts visā zemju aplī, kurai ir reliģija un vesels prāts, kura netzīst vienu Dievu. Ka Muhamedāni un dažas Ciltis Āzijā un Āfrikā šausminās no Kristietības, ticēdami tajā esam triju Dievu Kultu, tas ir zināms, un ka Kristieši, kad viņus /par to/ peļ, atbild tikai, ka tiem Trim esot viena Būtība, un tādējādi esot Viens Dievs. Varu apgalvot, ka ar man dāvāto Prātu varu redzēt, ka ne Pasaule, ne Eņģeļu Debess, ne Baznīca, nedz kaut kas tajās, varētu rasties un pastāvēt, ja ne no viena Dieva.

38. Sacītam piemētināms kaut kas no **Beļģu Baznīcu Apliecības**, kas pieņemta Dordrechtas Sinodē, proti: “*Es ticu vienam Dievam, Kurš ir vienīgā Būtība, kurā ir trīs Personas ar savstarpēji pārnesamām īpašībām no mūžības patiesi un īsteni izšķirīgas, proti, Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Tēvs ir visu, kā redzamo tā arī neredzamo, lietu Cēlonis, Izcelsme un Sākums; Dēls ir Vārds, Gudrība un Tēva Attēls; Svētais Gars ir mūžīgs no Tēva un Dēla izejošs Spēks un Vara. Bet jāapliecina, ka šī doktrīna sniedzas tālu pāri cilvēciska prāta aptverei, bet mēs ceram to pilnīgi zināt Debesīs.*”

VI. 39. KA TĀS TEOLOĢIJAS DOGMAS IZRĀDĀS MALDĪGAS PĒC TAM, KAD PERSONU TRIJĪBAS, UN TĀDĒJĀDI DIEVU TRIJĪBAS PRIEKŠSTATS IR ATMESTS, UN TĀ VIETĀ IR PIEŅEMTS PRIEKŠSTATS PAR VIENU DIEVU, KURĀ IR DIEVIŠKA TRIJĪBA.

ĪSS ANALIZĒJUMS

40. Ka pašreizējās Baznīcas Dogmas, kas pamatojas uz triju Dievu priekšstata, kurš ņemts no Personu Trijības doktrīnas, saprotot šo, kā tā /Vārdiski/ skan, izrādās maldīgas pēc tam, kad tā priekšstata vietā ir pieņemts priekšstats par vienu Dievu, Kurā ir Dievišķa Trijība, tas tāpēc, ka to maldīgumu agrāk redzēt nevar. Jo ar to ir tā, kā kad naktī vienīgi dažu zvaigžņu gaismā kāds redz dažādus /priekšmetus/, sevišķi tēlus, un domā tos esam dzīvus cilvēkus, vai kad krēslā pirms saules lēkta kāds, gultā /gulēdams/, redz gaisā it kā spokus, un tic tos esam eņģeļus, vai kad fantāzijas maldu gaismā kāds daudz ko redz, un tie to esam īstu. Ka šādas lietas neizrādās un nav jaušamas, kādas tās par sevi ir, pirms cilvēks nenāk dienas gaismā, tas ir, saprāta nomoda gaismā, tas ir zināms. Tamlīdzīgi ir ar Baznīcas Garīgajām lietām, kuras ir maldīgi un nepareizi uztvertas un arī apstiprinātas, kad pašas patiesības nostātās redzamas savā gaismā, kura ir Debess gaisma. Kurš nevar to saprast, ka visas dogmas, kas pamatotas uz triju Dievu priekšstata, iekšējāk raugoties, ir maldīgas un nepatiesas? Teikts ‘iekšējāk raugoties’ tāpēc, ka Dieva priekšstats ieiet visās Baznīcas, Reliģijas un Kultra lietās, un Teoloģijas lietas rezidē cilvēku sirdsprātā pāri visām, un visaugstāk tur ir Dieva priekšstats — kālabad, ja šis ir nepatiess, tad viss sekojošais, principa pēc, no kura tas nonāk, ir nepatiess vai viltots; jo visaugstākais, kas ir arī visiekšējākais, izveido pašu Būtību visā sekojošā, un Būtība, tikpat kā dvēsele, veido to par ķermeni savā attēlā; un kad nonākams tas uzduros patiesajam, tad pielipina arī tam savu dzimumzīmi un maldus. Triju Dievu priekšstatu Teoloģijas lietās var pielīdzināt sirdī vai plaušās esošai slimībai, kad slimais uzskata sevi par veselu, tāpēc ka Ārsts, to nezinādams, viņu pārliecina; bet ja šis to zina, un tomēr pārliecina, tad pēc nopelna ir

peļams par pārmērīgu ļaunprātību.

VII. 41. KA TAD CILVĒKS ATZĪST UN UZŅEM TIEŠĀM GLĀBĒJU TICĪBU, KAS IR AR LABIEM DARBIEM VIENOTA TICĪBA VIENAM DIEVAM.

ĪSS ANALIZĒJUMS

42. Ka šo ticību, kas ir ticība vienam Dievam, atzīst un uzņem kā tiešām glābēju tad, kad agrāko ticību, kas ir ticība trim Dieviem, pamet, tas tāpēc, ka pirms tam tās ticības seju nevar redzēt; jo pašreizējo Ticību sludina kā vienīgo glābēju, tāpēc ka tā ir ticība vienam Dievam, un ticība Glābējam; bet tai Ticībai tomēr ir divas sejas, viena Iekšēja un otra Arēja: Iekšējā veidojas no triju Dievu jausmas (kurš tad citādi jauš vai domā? lai katrs pats sev pavaicā), Arējā turpreti no viena Dieva apliecinājuma (kurš tad citādi apliecina un runā? lai katrs pats sev pavaicā). Šīs divi Sejas savā starpā nepavisam nesaskan pat tiktāl, ka Iekšējā neatzīst Arējo, un Arējā nepazīst Iekšējo. Šīs nesaskaņas un atšķirības pēc, vienai otru neredzot, ir ieņemts un dzimis sajaukts priekšstats par glābējiem /faktoriem/ Baznīcā. Cita lieta ir tad, kad iekšējā Seja ar ārējo saskan un kad tās savstarpēji viena otru redz un pazīst kā vienprātīgu vienību. Ka tas notiek, kad vienu Dievu, Kurā ir Dievišķa Trijība, ne tikai sirdsprātā jauš, bet arī ar muti atzīst, tas ir pats par sevi skaidrs. Ka tad tiek atmesta Dogma par Tēva atsvešināšanos no cilvēku Dzimuma, un tāpēc arī par Viņa Samierināšanu; un ka /tad/izriet pavisam cita Doktrīna par Ieskaitīšanu, grēku Piedošanu, Atdzemdinašanu, un tādējādi Glābšanu, būs skaidri redzams pašā tai Darbā, no Svētajiem Rakstiem /ņemtu/ Dievišķu patiesību apgaismota prāta gaismā. Teikts 'ar labiem darbiem vienota Ticība' tāpēc, ka ar tiem nevienotas Ticības vienam Dievam nav.

VIII. 43. UN KA ŠĪ TICĪBA IR TICĪBA DIEVAM GLĀBĒJAM JĒZUM KRISTUM, UN SAVĀ VIENKĀRŠĀ VEIDĀ IR ŠĀDA: I. KA IR VIENS DIEVS, KURĀ IR DIEVIŠĶA TRIJĪBA, UN KA TAS IR KUNGS JĒZUS KRISTUS. II. KA GLĀBĒJA TICĪBA IR TICĒŠANA VIŅAM. III. KA IR JĀVAIRĀS (JĀBĒG) NO ĻAUNUMIEM, TĀPĒC KA TIE IR VELNA UN NO VELNA. IV. KA IR JĀDARA LABAIS (DSK.), TĀPĒC KA TAS IR DIEVA UN NO DIEVA. V. UN KA ŠĪS LIETAS CILVĒKAM IR JĀDARA IT KĀ NO SEVIS, BET JĀTIC IR, KA TĀS VIŅAM IR NO KUNGA UN /NOTIEK/ CAUR VIŅU.

ĪSS ANALIZĒJUMS

44. Šī ir Jaunās Baznīcas Ticība vienkāršā veidā; plašākā tā būs redzama Pielikumā, un plašā veidā pašā tai Darbā, tā Pirmajā Daļā, kur būs mācīts par Kungu Dievu Glābēju un par Trijību Viņā, par Mīlestību uz Dievu un par Mīlestību pret tuvāku; kā arī par Ticību un tās saistību ar tām divām Mīlestībām; un arī pārējās /daļās/, kas tur pēc kārtas seko. Bet svarīgi ir nedaudz apgaismot šie iepriekš par to ticību teikto, un /tāpēc/ apgaismosim tās. Pirmo **Pirmo** /punktu/ — Ka ir viens Dievs, Kurā ir Dievišķa Trijība, un ka tas Dievs ir Kungs Jēzus Kristus — sekošā kopsavilkumā. Ir neapšaubāma un nemainīga patiesība, ka Dievs ir Viens, un Viņa Būtība ir nedalāma, un ka ir Trijība. Ja nu Dievs ir viens un Viņa Būtība ir nedalāma, tad izriet, ka Dievs ir viena Persona; un ja Viņš ir viena Persona, tad Trijība ir tajā. Ka tas viens Dievs ir Kungs Jēzus Kristus, ir skaidrs no tam, ka Viņš tika ieņemts no Dieva, Tēva (Lk.1,34,35); un ka tādā kārtā savas dvēseles un pašas dzīvības ziņā Viņš ir Dievs; un no tam /nākas/, kā Viņš Pats sacīja, ka Tēvs un Viņš ir viens (Jņ.10,30); Ka Viņš ir Tēvā, un Tēvs ir Viņā (Jņ.4,10,11), Ka tas, kurš redz Viņu un pazīst Viņu, redz un pazīst Tēvu (Jņ.14,7,9); Ka neviens neredz un nepazīst Tēvu, kā vien Viņš, kurš ir Tēva klēpī (Jņ.1,18); Ka viss, kas ir Tēva, ir Viņa (Jņ.3,35; 16,15); Ka Viņš ir Ceļš, Patiesība un Dzīvība, un ka neviens nenāk pie Tēva kā vien caur Viņu (Jņ.14,6); tāpat no Viņa, tāpēc ka Tēvs ir Viņā, un tādā kārtā ir Viņš; un saskaņā ar Paulu, ka Viņā mājot viss Dievības pilnums ķermeniski (Kol.2,9); un saskaņā ar Jezaju: “Zēns mums ir dzimis, Dēls mums ir dots. kura Vārds ir Dievs, **mūžības Tēvs**” (9,5). Un bez tam vēl, ka Viņam ir vara par visu miesu (Jņ.17,2); un ka Viņam ir visa vara Debesī un virs Zemes (Mt.28,18); no kuriem /izteicieniem/ izriet, ka Viņš ir Debess un Zemes Dievs. **Otro** /punktu/, Ka glābēja Ticība ir ticēšana Viņam, apgaismosim ar sekošiem /izteicieniem/: “Jēzus sacīja: Kas Man tic, tas nemirs ne mūžam, bet dzīvos” (Jņ.11,25,26). “Šī ir Tēva griba, ka ikvienam, kas tic Dēlam, būtu mūžīgā dzīvība” (Jņ.6,40). “Tik ļoti Dievs mīlējis Pasauli, ka ir devis savu Viendzimušo

Dēlu, lai ikviens, kas tic Viņam, neietu pazušanā, bet lai tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jņ.3,15.16). “*Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība; bet kas Dēlam netic, tas dzīvību neredzēs, bet Dieva dusmas uz tā paliek*” (Jņ.3,36). Trīs Pārējos /punktus/ — proti, ka ir jāvairās (jābēg) no ļaunumiem, tāpēc ka tie ir velna un no velna, un ka jādara ir labais (dsk.), tāpēc, ka tas ir Dieva un no Dieva; un ka jātic ir, ka to dara Kungs (tas ir no Kunga) pie viņa un caur viņu apgaismot un aprādīt nav vajadzīgs, jo Visi Svētie Raksti no iesākuma līdz beigām tos apstiprina. Īsumā /ņemot/, tie neko citu nemāca, kā vairīties (bēgt) no ļaunumiem un darīt labo (dsk.), un ticēt Kungam Dievam. Un bez tam vēl /ir jāsaka, ka/ bez šīm trim lietām nav nekādas reliģijas, jo Reliģija ir dzīves lieta, un dzīve ir vairīšanās (bēgšana) no ļaunā (dsk.), un labā (dsk.) darīšana; un šo darīt, un no tā vairīties (bēgt) cilvēks citādi nevar, ja ne it kā pats no sevis. Tāpēc, ja tu atstādini no Baznīcas šīs trīs lietas, tad tu atstādini no tās Svētos Rakstus, un atstādini arī Reliģiju, kuras lietas atstādinot, Baznīca nav Baznīca. Bez tam vēl par Jaunās Baznīcas Ticību /tās/ universālā formā un daļējā formā skaties turpmāk (116.117.nr.) — kas viss Pašā tai Darbā ir aprādāms.

IX. 45. KA PAŠREIZĒJĀ TICĪBA IR ŠĶĪRUSI NO BAZNĪCAS RELIĢIJU, KURA PASTĀV VIENA DIEVA ATZĪŠANĀ, UN VIŅA PAGODINĀŠANĀ (KULTĀ) AIZ LABPRĀTĪBAS TICĪBAS.

ĪSS ANALIZĒJUMS

46. Kura Cilts visā zemju Aplī, kurai ir reliģija un vesels prāts, nezina un netic, ka ir viens Dievs, un ka ļaunu (dsk.) darīt nozīmē (ir) būt pret Viņu, un labu (dsk.) darīt nozīmē (ir) būt ar Viņu, un ka cilvēkam šo darīt un to /nedarīt/ būs no savas dvēseles, no savas sirds, un ar saviem spēkiem, lai gan šīs lietas iekļūst no Dieva, un ka tās ir Reliģija? Kurš tātad neredz, ka apliecināt Dievībā trīs Personas, un deklarēt, ka labiem darbiem neesot nekādas glābējas vērtības, nozīmē (ir) Reliģiju no Baznīcas šķirt? Jo deklarēts tiek, ka tiem darbiem /tādas vērtības/ neesot, sekošiem vārdiem: Ka ticība taisnojot bez labiem darbiem 12.nr.(a)(b); Ka Darbi glābšanai un arī ticībai nepieciešami neesot, tāpēc ka glābšana un ticība netiekot ar labiem darbiem ne nodrošinātas (saglabātas), nedz arī paturētas 12.nr.(g)(h)(m)(n); tādējādi, ka ticībai ar labiem darbiem nekāda sakara (saistības saites) neesot. Ja nu pēc tam teikts, ka labi darbi tomēr paši no sevis (sponte) ticībai sekojot, tamlīdzīgi kā auglis /izaug/ no koka — 13.nr.(l)(n), tad kurš tos dara, un pat kurš par tiem domā, un kurš pats no sevis (sponte) uz tiem nesās, zinādams un ticēdams, ka tie glābšanai neko nelīdz; turklāt vēl, ka neviens nevarot ne kaut kādu glābšanas labo pats no sevis darīt? un tā tālāk. Ja saka, ka viņi tomēr ticību ar labiem darbiem esot saistījuši, tad (bet) šī saistība /tomēr/, ciešāk ieskatoties, nav saistība, bet ir piesiešana, un šie labie darbi ir pielikti ticībai klāt kā kāds piekabinājums, kuram nav ne saskares, ne pieskares citādi, kā tumšam fonam (ēnai), aizliktam aiz gleznas, no kā glezna izskatās dzīvāka. Un tā kā Reliģija ir dzīves lieta, un šī /t.i., dzīve/ pastāv labos darbos saskaņā ar ticības patiesībām, tad ir skaidrs, ka tie ir pati Reliģija, nevis tāds piekabinājums; un pat, ka daudziem tie ir kā zirga Aste, kuru, tāpēc ka tai nav nozīmes, pēc patikas nogriež. Kurš spriež ar prātu citādi, dzirdēdams (jauzdams) sekošos /vārdus/ tā, kā tie izklausās — Ka muļķīgi esot sapņot, ka Dekaloga otrās Plāksnes Darbi Dieva priekšā taisnojot — 12.nr.(d); tad vēl šos, Ka, ja kāds tic panākt glābšanu tāpēc, ka viņam ir labprātība, tas zaimojot Kristu — 12.nr.(e); kā arī šos, Ka labi darbi, kad ir runa par Taisnošanu un mūžīgo Dzīvību, esot pilnīgi izslēdzami — 12.nr.(f); un vēl vairākus citus turpat? Kurš cilvēks tāpēc lasīdams vēlāk, ka labi Darbi nepieciešami ticībai sekojot, un ja tie neseko, tad ticība neesot īsta, bet neīsta — 13.nr.(p)(q)(y), un vēl vairākas citas lietas — piegriež tām vēribu? un ja piegriež, tad vai tas notiek apzināti (ar jausmu)? Bet labais, kas iziet no cilvēka neapzināti (bez jausmas), ir nedzīvs — tikpat kā no kādas statujas. Bet papētot tās Doktrīnas izcelšanos dziļāk, izrādās, ka /Reformācijas/ Priekšteči papriekš pieņēmuši par mērauklu vienīgi Ticību, lai atrautos no Romas Katoļiem — kā iepriekš 21.22.23.nr. teikts — un vēlāk piesaistījuši tai labprātības darbus, lai nerunātu pretī Svētajiem Rakstiem, un arī, lai izskatītos pēc Reliģijas, un tādā kārtā lai /lietai/ būtu līdzēts.

X. 47. KA PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS TICĪBA AR LABPRĀTĪBU NEVAR SAISTĪTIES, UN NEST KĀDUS AUGĻUS, KURI IR LABI DARBI.

ĪSS ANALIZĒJUMS

48. Pirms to aprādīt, papriekš saprāta priekšā jāatsedz, no kurienes un kas ir labprātība, kā arī no kurienes un kas ir ticība, un tādējādi no kurienes un kas ir labi darbi, kurus sauc par augļiem. Ticība ir patiesība, kālabad ticības doktrīna (jeb mācība) ir patiesības doktrīna; un patiesības doktrīna ir saprāta un tādējādi domāšanas, un no šīs /arī/ runāšanas piederums, kālabad tā māca, kas ir jāgrib un jādara, tāpat ka no ļaunumiem un no kādiem ļaunumiem ir jāvairās (jābēg), un ka labais (dsk.) un kāds labais (dsk.) ir jādara. Kad cilvēks tāpēc dara labo (dsk.), tad labais (dsk.) saistās ar patieso (dsk.), tāpēc ka tad saistās griba ar saprātu, jo labais ir gribas, un patiesais ir saprāta piederums. No šīs saistības rodas labā rosme, kura savā būtībā ir labprātība, un patiesā rosme, kura savā būtībā ir ticība, un šīs divas, ja ir vienotas, veido laulību; no šīs laulības dzimst labi darbi, tāpat kā augļi no koka; un tie tāpēc ir labā augļi un patiesā augļi. Šie pēdējie Vārdā apzīmēti ar 'vīnogām', bet tie pirmie ar 'olīvām'.

49. No šīs labu darbu izcelsmes (dzemdēšanas) ir skaidrs, ka ticība vien nekādi nevar radīt jeb dzemdēt kaut kādus darbus, ko sauc par augļiem, gluži tāpat kā sievietē viena pati bez vīra nevar dzemdēt kādus bērnus — kālabad 'ticības augļi' ir tukša runāšana un /vienīgi izrunāts/ vārds. Bez tam vēl, visā Pasaulē nekur nekas nav radies, nedz rodas, ja ne no laulības, kurā viena lieta attiecas uz labo, un otra uz patieso; vai pretējā gadījumā viena uz ļauno, un otra uz nepatieso; tāpat nekādi darbi nevar tikt ieņemti, un vēl mazāk var piedzimt, ja ne no to divu laulības; Labi darbi no labā un patiesā laulības, un Ļauni darbi no ļaunā un nepatiesā laulības.

50. Ka ar pašreizējās Baznīcas ticību labprātība nevar saistīties, un tādējādi no kādas to laulības labs darbs piedzimt, tas tāpēc, ka Ieskaitīšana paveic visu: piedod pārkāpumus, taisno, atdzemina, dara svētu, dod debess dzīvību un tādējādi glābšanu, un visu to par velti bez jebkādiem cilvēka darbiem. Kas tad nu ir labprātība, kurai vajadzētu būt ar ticību laulātai, ja ne kaut kas lieks un tukšs un ja ne ieskaitīšanas un taisnošanas piedeva un maksa, kurai tomēr nekādas vērtības nav. Bez tam vēl, ticība, kas pamatota uz triju Dievu priekšstata, ir maldīga, kā tas iepriekš 39.40.nr. rādīts; un labprātība, kas par sevi ir labprātība, ar maldīgu ticību kopoties nevar. Ir divi iemesli, kāpēc tic, ka tai ticībai nekādas saites ar labprātību neesot. Viens ir, ka savu Ticību viņi pataisa garīgu, bet Labprātību dabīgi tikumisku, domādami, ka garīgajam ar dabīgo nekādas saistības neesot. Otrs ir, lai viņu vienīgi glābējā Ticībā neieietu kaut kas no cilvēka, un tādējādi kaut kas no nopelna /apziņas/. Bez tam vēl /ir jāzina/, ka labprātībai nav saistības (saites) ar to Ticību, bet ir saistība ar jauno Ticību, ko tu redzēsi turpmāk. 116. un 117.nr.

XI. 51. KA NO PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS TICĪBAS IZVER MUTISKA, NEVIS DZĪVES DIEVKALPOŠANA (JEB KULTS), JEBŠU MUTISKĀ DIEVKALPOŠANA KUNGAM IR PIENĒMAMA, SKATOTIES PĒC DIEVKALPOŠANAS DZĪVĒ.

ĪSS ANALIZĒJUMS

52. To liecina pieredze. Cik pašlaik /ir to, kuri/ dzīvo saskaņā ar Dekaloga baušļiem, un pārējiem Kunga /likumiem/ reliģijas pēc, un cik pašlaik /ir to, kuri/ grib redzēt savus ļaunumus sejā, un aktuāli savus grēkus nožēlot, un tā uzsākt dievkalpošanu dzīvē (dzīves kultu)? Un kurš, censdamies pēc dievbijības (pietātes), grēkus nožēlo citādi nekā mutiski un ar lūgšanos, apliecinādamies sevi esam grēcinieku, un lūgdamies, pēc Baznīcas mācības, lai Dievs Tēvs aiz žēlsirdības sava Dēla dēļ, Kurš par viņa grēkiem ir cietis krustu, atcēlis to pazudinājumu, un ar savām asinīm /viņu/ atgrēcinājis, piedotu viņam viņa pārkāpumus, lai viņš neaptraipīts stāvētu Dieva tiesas troņa priekšā? Kurš neredz, ka šāda Dievkalpošana nāk (ir) tikai no plaušām un ne no sirds, tāpat ir ārīga un ne iekšēja? Jo viņš lūdz grēku piedošanu, sevī tomēr neviena grēka nezinādam; un ja zinātu, tad aptītu to ar labvēlību un atļaušanos, vai ar ticību, kas šķīstī un atbrīvo bez kādiem viņa darbiem. Bet salīdzinājumā tas ir tā, kā ja kāds kalps ar sodrējiem un mēsliem notašķītu seju un drēbēm pieietu pie sava saimnieka un sacītu: Kungss, nomazgā mani. Vai saimnieks viņam nesacītu: Ko tu, muļķa kalps, runā? Redzi, tur ir ūdens, ziepes un dvielis. Vai tev nav roku un varēšanas tajās? Mazgājies pats! Bet Kungs Dievs sacīs: Šķīstīšanas līdzekļi /tev/ no Manis ir, un arī tava gribēšana un tava varēšana ir no Manis; tāpēc izlieto šās manas dāvanas un dotības kā savas paša, un būsi šķīstīts. Ilustrējumam lai noder vēl /šīs/ piemērs: Ja tu tūkstošreiz lūgsies mājās vai dievnamos, lai Dievs Tēvs sava Dēla dēļ pasargātu tevi no velna, un tu pats aiz brīvas /gribas/, kurā Kungs tevi pastāvīgi tur, no ļaunā, tāpat no velna, nesargāsies, tad leģioni Kunga sūtītu Eņģeļu nevarēs tevi pasargāt. Jo Kungs nevar darboties pret savu Dievišķo kārtību, un Viņa kārtība ir, ka cilvēkam sevi

ir jāpārbauda (jāizpētī), savi ļaunumi jāredz, tiem jāpretojas, un /jādara/ tas it kā pašam no sevis, jebšu viņš to dara no Kunga. Tas gan pašlaik kā Evaņģēlijs neizklausās, bet tomēr ir, jo Evaņģēlijs ir — tikt Kunga glābtam. Ka mutiska Dievkalpošana Kungam ir pieņemama, skatoties pēc dievkalpošanas dzīvē, tas tāpēc, ka cilvēka runāšana Dieva priekšā un eņģeļu priekšā skan pēc viņa mīlestības un ticības rosmes, un šis divi cilvēkā ir, skatoties pēc viņa dzīves; kāpēc, ja tavā dzīvē ir Dieva mīlestība un ticība, tad tu skani kā balodis; bet ja tavā dzīvē ir patmīlība un uzticēšanās sev pašam, tad tu skani kā ūpis, lai cik tu locītu savu balsi, imitēdams ūbeles balsi. Tas nākas no Garīgā (to dara Garīgais), kas ir skaņā iekšā.

XII. 53. KA PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS DOKTRĪNU /IT KĀ/ KŪLĪ KOPĀ SAISTA VAIRĀKAS APLAMĪBAS (PARADOXA), KURAS APKAMPJAMAS APKAMPJAMAS TICĪBĀ, UN KA TĀPĒC TĀS DOGMAS IEIET VIENĪGI ATMIŅĀ, UN NE KAUT CIK PĀRI TAI SAPRĀTĀ, BET TIKAI APSTIPRINĀJUMOS ZEM TĀS.

ISS ANALIZĒJUMS

54. Baznīcas Priekšnieki pastāv uz to, ka Saprāts esot jātur paklausībā ticībai; un pat ka īstenā ticība esot Ticība nezināmajam — kas ir akla jeb nakts ticība. Šī ir /tās doktrīnas/ pirmā Aplamība (paradoxum); jo ticība ir patiesā, un patiesais ir ticības piederums, un patiesajam, lai tas būtu ticības piederums, ir jābūt savā gaismā, un tas ir jāredz, jo citādi var noticēt nepatiesībai. No šādas ticības izrietošas aplamības ir vairākas, piemēram, Ka Dievs Tēvs kopš mūžības esot dzemdinājis Dēlu, un ka Svētais Gars izejot no tiem abiem, un katrs no viņiem esot Persona par sevi, un Dievs; Ka Kungs tiklab dvēseles kā arī ķermeņa ziņā esot /dzimis/ no mātes; Ka šīs trīs Personas, tātad trīs Dievi, esot radījušas universu, un ka viens no viņiem esot nonācis /zemē/un pieņēmis Cilvēcisko, lai samierinātu Tēvu, un tā glābtu cilvēkus; un ka glābti viņi tiekot ar Viņa taisnības ieskaitīšanu, pielāgošanu un pārņemšanu uz tiem, kuri aiz žēlastības ticību iegūstot, un ticot tām aplamībām; un ka cilvēks, iesākdams to ticību uzņemt (tās pirmajā uzņemšanā), esot tikpat kā kāds tēls, blūķis vai akmens, un ticība no Vārda dzirdēšanas vien viņā ieklūstot; un ka tā viena pati bez bausības darbiem, un nebūdamā veidota no labprātības, esot glābēja; un ka tā veicot grēku piedošānu bez kādas iepriekšējas nožēlošanas; un ka nenožēlotājs /grēcnieks/ tās grēku piedošānas pēc vien tiekot taisnots, atdzemdināts un darīts svēts; un ka pēc tam paši no sevis / sekojot labprātība, labi darbi un prāta pārmaiņa; neminot vēl vairākas /citas/ tamlīdzīgas lietas, kuras visas, būdamas pēc doktrīnas pamatotas uz triju Dievu priekšstata, ir izvirdušas /no tās/ kā bērni, kas dzemdināti ne no likumīgas gultas.

55. Kurš Gudrais neredz, ka tādas lietas ieiet vienīgi atmiņā, un ne pāri tai saprātā, lai gan var tikt apstiprinātas zem tās ar prātošanu pēc šķitumiem un maldiem. Jo cilvēka Saprātam ir divējas gaismas; viena no Debess un otra no Pasaules. Gaisma no Debess, kas ir garīga, ieklūst cilvēkiem sirds prātā augšpus atmiņas, bet Gaisma no Pasaules, kas ir dabīga, apakš tās. Ka šajā Gaismā cilvēks var apstiprināt visu, kas tik vien patīk, nepatiesības tāpat kā patiesības, un ka pēc apstiprināšanas viņš redz nepatiesības gluži kā patiesības, tas rādīts kādā **Memorabilijā**, kas iesprausts nesen izdotajā Darbā par **Laulības Mīlestību**, 233.nr.

56. Sacītam piemērināms šis Noslēpums no Debess: Visas tās Aplamības (Paradoxa), skatoties pēc to apstiprināšanas, iesēžas cilvēkiem Sirdsprātā kopā kā vienā kūlī sasietas, jeb kā vienā kamolā satītas, un ieiet /visas/ reizē jebkurā atsevišķā izteicienā no Baznīcas doktrīnas (jeb mācības); piemēram, izsakot ticību, vai labprātību, vai grēku nožēlošanu, un vēl vairāk, ja izsaka ieskaitīšanu vai taisnošanu, tās ieiet iekurā /no šīm lietām/; to sametumu jeb to lietu savārstījumu cilvēks pats neredz, bet to redz Eņģeļi pie cilvēka, un viņi to sauc par **Malua**, tas ir, Sajaukums un tumsība.

57. Es paredzu, ka pašlaik ļoti daudzi, tās ticības aplamību piesūkušies, sacīs: Kā var Teoloģijas lietas jaust ar saprātu; vai tās nav Garīgas lietas, kuras ir pāri /saprašanai/? Atver tātad, ja vari, Atpestīšanas un Taisnošanas mistēriju, lai prāts to redz, un tas /tad/ apmierināsies. Šī lieta tad nu tā atvērsies: Kurš nezina, ka Dievs ir viens, un nav cita kā vien Viņš; un ka Dievs ir Pati Mīlestība un Pati Gudrība, jeb ir Pats Labais un Pats Patiesais? Un ka pats tas Dievs kā Dievišķais Patiesais, kas ir Vārds, nonāca un pieņēma Cilvēcisko, lai atstādīnātu no cilvēka Elles un tādā kārtā pazudinājumu; un ka to Viņš paveica ar cīņām un uzvarām par velnu, tas ir, par visām ellēm, kuras tad uzbruka un garīgi nokāva ikvienu cilvēku, kas nāca Pasaulē; un ka pēc tam Viņš savu Cilvēcisko paaugstināja, pievienodams Tajā Dievišķo Patieso Dievišķajam Labajam, un šāda kārtā atgriezās pie Tēva, no Kā bija izgājis. Šīs lietas apjaušot,

klūst saprotams sekošais Jāņa /Evaņģēlija izteiciens/: “Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds, un Vārds tapa Miesa” (1,1.14); un arī šis /izteiciens/ tai pašā /Evaņģēlijā/: “Es esmu izgājis no Tēva, un nācis Pasaulē, un atkal Es Pasauli atstāju, un eju pie Tēva” (16,28). No sacītā ir arī skaidrs, ka bez Kunga Atnākšanas Pasaulē neviens mirstīgais nebūtu varējis tikt glābts, un ka glābti tiek tie, kas tic Viņam un labi dzīvo. Šī ticības seja parādās ar Vārda palīdzību apgaismotam skatam kā dienā, un tā ir Jaunās Baznīcas ticības seja. Skaties Jaunās Debess un Jaunās Baznīcas Ticību universālā Formā, un partikulārā Formā, turpmāk 116.117.nr.

XIII. 58. KA PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS DOGMAS NEVAR IEMĀCĪTIES CITĀDI, KĀ TIKAI AR LIELĀM PŪLĒM, UN PATURĒT, KA TĀS ATKAL /NO ATMIŅAS/ NEIZKRISTU; UN SLUDINĀT UN MĀCĪT TĀS NE CITĀDI, KĀ AR LIELU (DAUDZ) ATTURĪBU UN UZMANĪBU, LAI NEPARĀDĪTS TO KAILUMS — AIZ TĀ IEMESLA, KA ĪSTS PRĀTS TĀS NEAPJAUŠ UN NEPIENĒM.

ĪSS ANALIZĒJUMS

59. Ka Saprāts turams (turams gūstā) paklausībā Ticībai, tas it kā uzsaukums ir piesprausts pašreizējās Baznīcas Dogmu priekšā, — par zīmi, ka iekšējāk tajās ir mistiskas jeb aplēptas lietas, kuras, tāpēc ka /par saprašānu/ pārākas, nevar saprāta augstākajā iecirknī ieiet (ieplūst), un nav /tur/ jaušamas — skaties iepriekš 54.nr. Tie Baznīcas Kalpi, kuri tiecas būt slaveni ar /savu/ Gudrību, un tikt uzskatīti Garīgās lietās par Orākuliem, Augstskolās smeļas un kāri uzsūc /sevī/, un tomēr ar grūtību, tādas lietas, kuras ir citu aptverei par augstām, un tā kā to dēļ viņus uzskata par Gudriem, un tos, kuri ar tādiem aplēptiem dārgumiem kļuvuši slaveni un bagāti, izrotā ar Doktoru cepurēm un Bīskapu mēteļiem, tad viņi gandrīz neko citu savos domāšanas priekšstatos neapgroza, un neko citu no savām katedrām nemāca, kā mistiskas lietas, zīmējoties uz Taisnošanu vienīgi ar ticību; un par labiem darbiem, kas tai kā sulaiņi uz pēdām sekojot; un pēc /savas/ erudīcijas abās tajās lietās viņi apbrīnojamā kārtā te šķir tās, te atkal saista; un līdzīgi tam, it kā vienā rokā turēdami kailo ticību, un otrā labprātības darbus, te elkoņus izstiep un tā tos šķir, te atkal sadod rokas kopā un tā tos saista.

Bet to paskaidros piemēri. Viņi māca, ka labi darbi glābšanai nepieciešami neesot, tāpēc ka, ja tie nāk (ir) no cilvēka, tad tiek darīti nopelna dēļ un reizē māca arī, ka tie nepieciešami ticībai sekojot, kura ticība viņiem ar glābšanu ir viena lieta. Viņi māca, ka ticība, dzīva būdama, taisnojot bez labiem darbiem un reizē arī, ka ticība bez labiem darbiem, kā nedzīva, netaisnojot. Viņi māca, ka ticība ar labiem darbiem nodrošināta (sagabāta) un paturēta netiekot; un reizē, ka tie izejot no ticības kā augļi no koka, kā gaisma no saules, un kā siltums no uguns. Viņi māca, ka labi darbi, būdami ticībai piesaistīti, to pilnveidojot; un reizē, ka būdami ar to saistīti it kā laulībā jeb vienā formā, tie nolaupot tai tās glābēju būtību. Viņi māca, ka Kristietis zem bauslības neesot, un reizē, ka ik dienas viņš bauslībā vingrinoties. Viņi māca, ka labi darbi, ja tos piejauc glābšanas iegūšanai ar ticību, kā grēku piedošanas, taisnošanas, atdzemdināšanas, dzīvināšanas un glābšanas labad, esot kaitīgi, bet ja tos nepiejauc, tad nākot par labu. Viņi māca, ka Dievs vainagojot savas dāvanas, kuras ir labi darbi, ar atalgojumiem, arī garīgiem, bet ne ar glābšanu un mūžīgo dzīvību, tāpēc ka ar šīm Viņš vainagojot ticību bez tiem darbiem. Viņi māca, ka tā Ticība esot tikpat kā Ķēniņiene, kas stalti staigājot, tāpēc ka labi darbi kā pavadoņi sekojot tai aiz muguras; bet ja tie ar viņu saistās no priekšas, un viņu skūpst, tad viņa no troņa tiek nostumta un saucoties par laulības pārkāpēju. Bet sevišķi, mācīdami ticību, un reizē arī labus darbus, viņi raugās no vienas puses uz nopelnu, un no otras ne uz nopelnu, un izvēlas vārdus, ko saskaņo vienā nozīmē lajiem, un otrā nozīmē garīdzniekiem: lajiem, lai tās ticības kailums nerādītos, un garīdzniekiem, lai tas rādītos. Apsver /nu/, vai kāds, tādas lietas dzirdēdams, smeļas kaut ko no Mācības, kura ved uz glābšanu, vai viņš no tām kā redzamām pretrunām netop akls, un pēc tam glābšanas lietās netaustās kā staigātājs naktī.

Kurš tad no darbu liecības zina, vai viņam kāda ticība ir; un vai labāk ir tos nedarīt aiz bailēm no nopelna, vai tos darīt aiz bailēm pazaudēt ticību. Bet, mans draugs, atraujies no tādām /mācībām/, un vairies (bēdz) no ļaunumiem kā grēkiem, un dari labo (dsk.), un tici Kungam, un tev tiks dota Glābēja Taisnošana.

XIV. 60. KA PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS TICĪBAS MĀCĪBA (JEB DOKTRĪNA) PIEDĒVĒ DIEVAM CILVĒCISKAS ĪPAŠĪBAS, PIEMĒRAM, KA VIŅŠ ESOT UZLŪKOJIS CILVĒKUS AR DUSMĀM, KA GRIBĒJIS TIKT SAMIERINĀTS, UN TIEKOT SAMIERINĀTS AIZ MĪLESTĪBAS UZ DĒLU, UN AR PĀRSTĀVĒŠANU (PER INTERCESSIONEM); UN KA GRIBĒJIS TIKT IZLĪDZINĀTS, REDZOT DĒLA NOŽĒLOJAMO STĀVOKLI, UN TĀ ATGRIEZTIES ŽĒLSIRDĪBĀ; UN KA NETAISNAJAM, KAS VIENĪGI TICĪBAS PĒC LŪDZAS, IESKAITOT VIŅA /T.I. DĒLA/ TAISNĪBU, UN TĀ PADAROT ŠO NO IENAIDNIEKA PAR DRAUGU, UN NO DUSMĪBAS DĒLA PAR ŽĒLASTĪBAS DĒLU.

ISS ANALIZĒJUMS

61. Kurš nezina, ka Dievs ir pati Žēlsirdība un Lēnība (Clementia), tāpēc ka Viņš ir pati Mīlestība un pats Labais, un ka šis ir Viņa Esme jeb Būtība? Un kurš no tam neredz, ka ir pretruna teikt, ka pati Žēlsirdība jeb pats Labais var uzlūkot cilvēku ar dusmām, tapt par viņa ienaidnieku, kā arī novērsties no viņa, un nolemt viņam pazudinājumu, un tomēr palikt pats sava Dievišķā Esme jeb Dievs? Tādas lietas gandrīz nepieder /pat/ krietnam cilvēkam, bet nekrietnam, un ne Debess Eņģelim, bet elles Eņģelim; kālabad ir negantība piedēvēt tās Dievam. Ka tās /tomēr/ ir piedēvētas, ir acīm redzot skaidrs no vairāku Tēvu (t.i., tā saukto Baznīctēvu), koncilu, un tādējādi Baznīcu izteicieniem, sākot no pirmajiem gadsimtiem līdz pašreizējam; un tāpat no secinājumiem, kas no principa neizbēgami ir izrietējuši atvasinājumos, jeb no cēloņa sekās tikpat kā no galvas locekļos; piemēram, ka Viņš esot gribējis tikt samierināts, un tiekot samierināts aiz mīlestības uz Dēlu, un ar pārstāvēšanu jeb vidniecību; ka esot gribējis tikt izlīdzināts, redzot Viņa /t.i., Dēla/ ārkārtīgi nožēlojamo /stāvokli/, un tā atgriezies žēlsirdībā, tiekot uz to it kā piespiests, lai no ienaidnieka taptu par draugu, un pieņemtu dusmības dēlus par žēlastības dēliem. Ka sava Dēla taisnības un nopelnu pieskaitīšana netaisnajam, kas vienīgi ticības pēc lūdzas, arī ir tīri cilvēciska lieta, būs redzams šī darbiņa pēdējā Analizējumā.

52. Tie, kuri ir redzējuši tīri cilvēciskās Dieva necienīgās Īpašības, kas Viņam tomēr piedēvētas, lai pasargātu reiz pieņemto Taisnošanas Sistēmu, un lai aizplīvurotu to ar šķitumu, ir sacījuši, ka dusmas, atriebšana, pazudināšana un citas tamlīdzīgas lietas esot Viņa Taisnības izteicēji, un tāpēc /arī/ Vārdā daudreiz teiktas un it kā piedēvētas Dievam. Bet Vārdā, ar 'Dieva dusmām' apzīmēts ļaunais pie cilvēka, un tā kā tas ir /vērsts/ pret Dievu, tad teikts 'Dieva dusmība', nevis, ka Dievs dusmos uz cilvēku, bet ka cilvēks sava ļaunuma pēc dusmojas uz Dievu; un tā kā ļaunumā ietilpst savs sods, tāpat kā labajā savs atlīdzinājums, tad, kad ļaunums viņu soda, izliekas, it kā Dievs viņu sodītu. Jo tas ir tamlīdzīgi kā ļaundaris, kad tiek sodīts, piedēvē to likumam; vai kā, ja kāds piedēvē vainu ugunij, ja, roku tajā iebāzis, apdedzinās; vai izstieptam zobenam aizstāvētajās rokā, ja uzduras tā smailei. Tāda ir Dieva Taisnība. Bet vairāk kas par šīm lietām redzams **Atklātajā Apokalipsē**, /kur ir runa/ par Taisnību un Tiesu Dieva un no Dieva, 668.nr.; ka Viņam tiek piedēvētas Dusmas — 625.nr., arī Atriebšana — 658.nr. Bet tas teikts /tikai/ burtiskajā saturā, tāpēc ka šis saturs uzrakstīts šķitumos un atbildumos, bet ne Garīgajā saturā, kurā ir patiesība savā gaismā. Varu apgalvot, ka Eņģeļiem, dzirdot kādu sakām, ka Dievs aiz dusmām esot nolēmis cilvēku Dzimumu pazudināt, un kā ienaidnieks ar Dēla — kā otra no Viņa dzemdināta Dieva — /starpniecību/ tiekot samierināts, uznāk it kā — iekšas līdz ar kuņģi satricinot — vemšana, un viņi saka: Ko vēl neprātīgāku var par Dievu teikt?

63. Iemesls, kāpēc Dievam piedēvētas cilvēciskas īpašības, ir tas, ka ikviena Garīga jaušana un apgaismība ir Vienīgi no Kunga; jo Kungs ir Vārds, jeb Dievišķais Patiesais, un Viņš ir patiesā Gaisma, kas apgaismo ikvienu cilvēku (Jņ.1,1.9); un Viņš saka: "Es Gaisma esmu nācis Pasaulē, lai ikviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā" (Jņ.12,46). Un šī Gaisma, un Jaušana no tās, ieplūst vienīgi tajos, kuri atzīst Viņu par Debess un Zemes Dievu, un pie Viņa Vien griežas; bet ne tajos, kuri lolo /sevī/ triju Dievu priekšstatu, kas noticis kopš Kristīgās Baznīcas iestādīšanas sākuma. Šis priekšstats, tāpēc ka tas ir tīri dabīgs, neuzņem nekādu citu gaismu kā /tikai/ dabīgu, un arī nevar tikt atvērts garīgas gaismas pieplūdumam un uzņemšanai; no kam nākas, ka viņi nav redzējuši Dievā nekādas citas īpašības kā /tikai/ dabīgas. Bez tam vēl, ja viņi būtu redzējuši šis ar Dievišķo Būtību nesaskanam, un būtu tās no sava Taisnošanas Artikula izmetuši, tad viņi būtu pilnīgi izkrituši no /savas/ Reliģijas, kas kopš iesākuma ir dibināta uz triju Dievu Kulta, tāpat pirms laika, kas nolikts Jaunajai Baznīcai, kad būs patiesību Pilnums un atjaunojums.

XV. 64. KA NO PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS TICĪBAS IR IZDZIMUŠI UN VĒL VAR IZDZIMT ĒRMOTI DZIMUMI, KĀ /TICĒŠANA/ ACUMIRKLĪGAI IZGLĀBŠANAI AIZ TIEŠAS ŽĒLSIRDĪBAS; PREDESTINĀCIJAI; KA DIEVS NERAUGOTIES UZ CILVĒKU DARBIEM, BET VIENĪGI UZ TICĪBU; KA LABPRĀTĪBAI AR TICĪBU NEESOT NEKĀDA SAKARA (SAITES); KA ATGRIEŠANAS /AKTĀ/ CILVĒKS ESOT TIKPAT /PASĪVS/ KĀ KĀDS BLUĶIS; UN VĒL VAIRĀKI CITI; ARĪ ATTIEKSMĒ UZ SAKRAMENTIEM — KRISTĪBU UN SVĒTO MIELASTU — ZĪMĒJOTIES UZ TO NODERĪBAS RACIONĀLIEM (PRĀTA) PRINCIPIEM, KAS IZRIETĒJUŠI NO DOKTRĪNAS PAR TAISNOŠANU VIENĪGI AR TICĪBU; KĀ ARĪ ATTIEKSMĒ UZ KRISTUS PERSONU. HAIRETISKAS /MĀCĪBAS/, SĀKOT NO PIRMAJEM GADSIMTIEM LĪDZ PAŠREIZĒJAM, NAV IZVIRDUŠAS NO CITURIENES KĀ NO DOKTRĪNAS, KAS PAMATOTA UZ TRIJU DIEVU PRIEKŠTATA.

ĪSS ANALIZĒJUMS

5. Ka pašlaik nekādai citai Glābšanai netic, kā /tikai/ acumirkļīgai un aiz tiešas Žēlsirdības, redzams no tam, ka vienīgi mutes ticība līdz ar no plaušām nākdamu paļāvību un ne reizē arī labprātība, no kuras mutes ticība top īsta, un no plaušām nākdama top par sirds paļāvību — visu glābšanas darbu atceļ; jo, atņemot sadarbību, kas notiek, cilvēkam labprātību it kā pašam no sevis veicot, spontānā sadarbība, kas pati no sevis ticībai sekojot, top par pasīvu darbību, kas ir tukšs vārds (vox frivola). Jo kas tad vēl vairāk vajadzīgs kā šāds acumirkļīgs un tiešs /izteiciens/: “Izglāb mani, Dievs, tava Dēla ciešanas pēc, Kurš ar savām asinīm mani no grēkiem ir nomazgājis, un mani šķīstu, taisnu un svētu tava Troņa priekšā nostatījis” — kurš mutiskais izteiciens, ja ne agrāk, tad pēdējā nāves stundā, kā taisnošanas sēkla arī vēl noderot? Bet ka Acumirkļīga izglābšana aiz tiešas Žēlsirdības pašlaik ir lidojošs pestelis Baznīcā, un ka ar to tiek atcelta reliģija, ieviesta drošība, un pazudināšana piedēvēta Kungam, skaties Darbā par Dievišķo Gādību, kas izdots Amsterdamā 1764. Gadā (340.nr.).

66. Ka Predestinācija ir pašreizējās Baznīcas ticības Bērns, tas tāpēc, ka tā piedzimst no ticēšanas acumirkļīgai izglābšanai aiz tiešas Žēlsirdības, un no ticības, ka garīgās lietās cilvēks esot absolūti bezspēcīgs un bez kādas lemšanas — par ko /būs runa/ turpmāk (68.nr.). Ka šī predestinācija izriet no tām ticēšanām kā pestelis no pesteļa, jeb kā zirneklis no zirnekļa, skaties iepriekš; no tās ticēšanas, un tāpat no cilvēka it kā nedzīvas atgriešanas, /proti/ ka viņš /pie tās/ esot tikpat kā kāds bluķis, un pēc tam nepavisam neapzinoties, vai viņš bluķis aiz žēlastības ir dzīvināts vai ne; jo teikts, Ka Dievs ar Vārda dzirdēšanu dodot ticību, kad un kur grib — 11.nr. (a), tātad aiz labpatikas; un arī ka Izredzēšana notiekot aiz tīras Dieva žēlastības, cilvēka darbošanos izslēdzot, vienalga vai tā izriet no viņa dabīgiem spēkiem, vai no žēlastības (Konkordijas Form. 821.lp.; Pielikumā 182.lp.). Darbi, kas kā liecība ticībai sekojot, vērotāja skata priekšā ir līdzīgi miesas darbiem, un Gars, kas tos veic, neparāda, no kāda cēloņa tie ir, bet padara tos par žēlastības un tādējādi par patvaļas (labpatikas) darbiem, tāpat kā pašu ticību. No šiem /konstatējumiem/ ir skaidrs, ka predestinācijas Dogma, kā asns no saknes, ir iznākusi no pašreizējās Baznīcas Ticības; un varu teikt, ka tā ir izrietējusi no tās ticības gandrīz kā neizbēgams secinājums, kas papriekš noticis pie Predestināciešiem /iesākot/ no Gotsalka (vācu teologs (805–868)), pēc tam no Kalvina un viņa piekritējiem, un beidzot Dordrechtas Sinodē spēcīgi nostabilizēta; un no tās kā reliģijas Palladiju (dieves Palladas Atēnas tēls, kas pēc nostāsta esot nokritis no debess), vai drīzāk ka Palladas vairogā iegravēto gorgonas jeb medūzas (Gorgonas — mitoloģiskas sievietu dzimuma būtnes, šausmīga izskata, ar čūskām matu vietā. Medūza — jaunākā no Gorgonām) Galvu, Supra- un Infralapsarieši (Reformētās Baznīcas novirzieni; Supralapsarieši pieņem, ka predestinēšana notikusi jau pirms grēkos krišanas; Infralapsarieši — ka pēc krišanas) ir aiznesuši to uz savu Baznīcu. Bet ko vēl kaitīgāku (pazudināšanu) varēja izperēt, un ko vēl nežēlīgāku, zīmējoties uz Dievu, ticēt, kā to, ka daži no Cilvēku Dzimuma esot predestinēti pazudinājumam. Jo tā būtu nežēlīga ticība, ka Kungs, Kurš ir Pati Mīlestība un Pati Žēlsirdība, gribētu, ka daudzums cilvēku piedzimtu ellei, jeb ka miriādu miriādas Cilvēku piedzimtu nolādēti, tas ir, piedzimtu kā velni un sātani; un ka savā Dievišķajā Gudrībā, kas ir bezgalīga, Viņš nav gādājis un negādā, ka tie, kuri labi dzīvo, un atzīst Dievu, netiktu iemesti mūžīgā ugunī un mokās; /jo/ Kungs taču ir visu Radītājs un Glābējs, un Viņš Viens Pats vada visus, un negrib neviena nāvi. Ko tad vēl drausmīgāku var ticēt un domāt nekā to, ka cilšu un tautu Pulki Viņa vadībā un uzraudzībā ar iepriekšēju lēmumu tiktu nodoti par laupījumu velnam, lai apmierinātu viņa rijību? Bet tas ir pašreizējās Baznīcas ticības Bērns. Jaunās Baznīcas ticība turpreti šausminās no tā kā no briesmoņa.

67. Ka Dievs nekādu vērību nepiegiežot cilvēka darbiem, bet vienīgi ticībai, tā ir jauna Haireze, kas dzimusi no tām divām iepriekšējām, par kurām nupat iepriekš (64.65.nr.) /runāts/. Un kas ir divaini, tā ir izperēta no vienīgās ticības, šo dziļāk papētījot un iztīstot — ko darījuši mūslaiku asprātīgākie cilvēki — kā trešais izdzimums no netiklās (lupa = vilcenes, arī netikle) mātes jeb predestinācijas; bet tā kā tā ir ārprātīgas bezdievīga un Machiavelistiska (Macchiavelli — itāļu politisks rakstnieks (1469–1527), mācīja, ka valdniekam savā politikā neesot jāsaistās ar morāles likumiem), tad lai tās nejaukums nenāktu redzēšanā, tā tiek turēta it kā vēl ietīta dzemdes plēvēs jeb placētās, kas no mātes pēc dzemdēšanas izkrīt. Bet tās ārprātīgumu un bezdievīgumu, aprakstītu un izmestu, var redzēt Atklātajā Apokalipsē 463.nr.

68. Ka labprātībai ar ticību neesot nekāda sakara (saites), tas izriet no sekojošiem /izteicieniem/ viņu taisnošanas Doktrīnā: Ka ticība tiek ieskaitīta par taisnību bez darbiem — 12.nr.(a); Ka ticība, par cik tā veidojas no labprātības, cilvēku netaisnojot — 12.nr.(b); Ka, runājot par taisnošanu un mūžīgo dzīvību, labi darbi esot visnotaļ izslēdzami — 12.nr.(f); Ka glābšanai labi darbi neesot nepieciešami, un ka apgalvojums par to nepieciešamību esot pilnīgi no Baznīcas izmetams — 12.nr.(g)(h)(i)(k); Ka ar labprātību un tās darbiem glābšanu un ticību nenodrošinot, nedz arī paturot — 12.nr.(m)(n); Ka labi darbi, ja tie iejaukti taisnošanas iegūšanā, esot kaitīgi — 14.nr.(g); Ka gara jeb žēlastības darbi, kas sekojot ticībai kā tās augļi, arī neko glābšanai nelidzot — 14. nr.(d) un citur; no kuriem /izteicieniem/ neatvairāmi izriet, ka tai ticībai nav nekāda sakara (saites) ar labprātību; un ja tāds būtu, tas atnestu glābšanai postu, tāpēc ka atnestu postu ticībai, kura tad nebūtu vienīgais glābšanas līdzeklis. Ka labprātībai arī tiešām nevar būt sakara (saites2) ar to ticību, tas iepriekš (47.48.49.50.nr.) rādīts; kālabad var teikt, ka tas nākas no /Dievišķa/ paredzējuma un predestinējuma, ka Reformatori labprātību un labus darbus no savas ticības tik tālu laukā izmetuši; jo, ja viņi tos būtu saistījuši, tad būtu it kā pardelis sasaistīts ar avi, vilks ar jēru, un vanags ar ūbeli; Ka Apokalipsē tā ticība arī kā Pardelis aprakstīta, skaties 13.Nod.2. un Izskaidrojumā turpat 572.nr. Bet kas ir Baznīca bez ticības un labprātības laulības /skaties šī darba/ 48.nr. Šī Laulība ir pati Baznīca, un tā ir Jaunā Baznīca (Ecclesia Nova, parasti visur teikts otrādi: Nova Ecclesia), ko Kungs tagad nodibina.

69. Ka cilvēks atgriešanas /aktā/ esot tikpat /pasīvs/ kā kāds bluķis, to pašreizējās Baznīcas Ticība atzīst kā savu miesīgu augli šādiem pilniem vārdiem: Ka garīgās lietās cilvēks esot pilnīgi bezspēcīgs — 15.nr.(a)(b)(c), Ka atgriešanas /aktā/ viņš esot tikpat kā bluķis, akmens un tēls, un pat žēlastības uzņemšanai nespējot ne pielāgoties, ne pieslieties, un esot kā tāds, kam nav lietošanai nekādu jutekļu — 15.nr.(c)(d). Ka cilvēkam esot tikai kustēšanās spēja /aiziet/ uz Sapulcēm, kur viņš var dzirdēt Vārdu un Evaņģēliju — 15.nr.(e), Bet ka, būdams ar Svētā Gara spēku Atdzimis, viņš ar jauniem spēkiem zināma mērā /ar to/ sadarbojoties — 15.nr.(k); neminot vēl vairākas citas lietas. Ka teikts, cilvēks esot tāds, /arī/ kad atgriežas un /savus/ ļaunos darbus nožēlo — arī tas ir auglis, izperēts no tās pašas olas vai mātes klēpja; tas ir, no vienīgās taisnotajās ticības — nolūkā, lai cilvēka darbus pilnīgi izslēgtu, un lai tie ar ticību ne vismazākā pieskārienā nesaistītos. Bet tā kā tie /apgalvojumi/ runā pretī visu cilvēku kopējai jausmai par atgriešanos un grēku nožēlošanu tad tur piemētināts sekošais: “Ir milzīga izšķirība starp kristīgiem un nekristīgiem cilvēkiem, jo, ja pēc Paula mācības ir tā, ka visi, kas ir kristīti, ir apvilkuši Kristu, un tiešām ir atdzimuši, tad viņiem jau ir atbrīvota griba (lemšana), tā ka viņi Dieva Vārdu ne tikai dzird, bet var tam arī piekrist, un ticībā to aptvert” — 15.nr.(m) un Konkordijas Formulā 675.lp. Es apelēju pie gudrajiem — apsvērt, vai šie teiktais ir jebkādā sakarā ar agrāko, un vai nav pretruna, sakot, ka kāds Kristietis atgriešanas stāvoklī esot tikpat kā bluķis un akmens tiktāl, ka žēlastības uzņemšanai pat ne pielāgoties nespēj — jebšu ikviens Kristietis ir kristīts, un /tādējādi/ kristības pēc varot Dieva Vārdu ne tikai dzirdēt, bet tam arī piekrist un ticībā to satvert. Tāpēc Kristīga cilvēka pielīdzinājums bluķim un akmenim ir no Baznīcām Kristīgajā pasaulē izraidāms un izklīdējams — tāpat kā, cilvēkam pamostoties, izklīst sapnī redzēts meteors. Bet noskaidrojumam, kādā veidā Jaunā Baznīca māca cilvēka Atgriešanos, izrakstīšu no kādas Memorabilijas Atklātajā Apokalipsē sekošo: “*Kurš neredz, ka ikkuram cilvēkam ir brīvība par Dievu domāt, un par Viņu nedomāt, un ka tādā kārtā ikkurš ir brīvs garīgās lietās tāpat, kā pilsoniskās un tikumiskās. Kungs dod šo brīvību pastāvīgi visiem, kāpēc atbildīgs un vainīgs ikkurš ir, skatoties pēc /savas/ domāšanas. Cilvēks ir cilvēks šādas varēšanas pēc, un kustonis ir kustonis šādas nevarēšanas pēc, kālabad cilvēks var sevi reformēt un atdzemdināt it kā pats no sevis, ja tikai viņš no sirds atzīst, ka tas nākas no Kunga. Ikviens, kas savus grēkus nožēlo, tiek reformēts un atdzemdināts. Abas šīs lietas cilvēkam būs darīt it kā no sevis, un /varēšana/ it kā no sevis arī ir no Kunga, tāpēc ka Kungs dod*

gribēšanu un varēšanu, un nekad to nevienam neatņem. Ir gan tiesa, ka cilvēks pats no sevis šai lietā it ne ar ko piedalīties nespēj, tomēr viņš nav radīts kā tēls, bet kā cilvēks darīt to no Kunga it kā no sevis. Tā ir vienīgā mīlestības un ticības, un tādējādi saistišanās pretimnākšana, ko Kungs visnotaļ grib Sev no cilvēka. Ar vārdu sakot, dariet no sevis, bet ticiet, ka tas nākas no Kunga, tā jūs darīs it kā no sevis. Bet tā darīt cilvēkā nav ielikts no radīšanas, jo darīšana no sevis ir vienīgi Kungam, bet tas pastāvīgi tiek dots; un tad, par cik cilvēks dara labo un mācās patieso it kā no sevis, tik viņš ir debess eņģelis; un cik viņš dara ļauno, un tāpēc apstiprina nepatieso, arī it kā no sevis, tik viņš ir elles gars. Ka arī šo viņš dara it kā no sevis, redzams no lūgšanām — pasargāt no velna, ka tas nepavestu un neienestu /lūdzējā/ savus ļaunumus. Bet atbildīgs top ikviens, kas tic, ka dara no sevis vai nu labu, vai ļaunu; bet nav atbildīgs, kas tic, ka dara it kā no sevis. Jo, ko tik vien cilvēks tic, ka dara no sevis, to viņš sev piesavē; ja tas ir labais, tad viņš to sev piesavē un padara par savu, jebšu tas ir Dieva un no Dieva; un ja tas ir ļaunais, tad arī šo viņš sev piesavē un padara par savu, jebšu tas ir velna un no velna.”

Ka vēl vairāki citi /ticējumi/ arī attieksmē uz Sakramentiem — Kristību un Svēto Mielastu — zīmējoties uz to noderības racionāliem (prāta) principiem, kas izrietējuši no doktrīnas par taisnošanu vienīgi ar ticību; kā arī attieksmē uz Kristus Personu; un ka Hairetiskas /mācības/, sākot no pirmajiem gadsimtiem līdz pašreizējam, nav izvirdušas no citurienes kā no Doktrīnas, kas pamatota uz triju Dievu priekšstata, to šajā Pārskatā neapbrīdēsim, bet tas būs pieminēts un aprādīts paša tai Darbā.

XVI. 70. KA PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS PĒDĒJAIS STĀVOKĻIS, KAD TAI IR BEIGAS, IR DOMĀTS AR LAIKMETA PIEPILDĪŠANOS, UN TAD KUNGA ATNĀKŠANU, MATEJA 24,3.

ĪSS ANALIZĒJUMS

71. Matejā lasāms: *“Mācekļi iegāja pie Jēzus, un rādīja Viņam Dievnama celtnes, un Jēzus viņiem sacīja: Amen, Es jums saku: akmeni uz akmens še nepametīs, kas netiks nojaukts. Un Mācekļi Viņam sacīja: saki mums, kad tas būs; sevišķi, kāda būs Tavas Atnākšanas un Laikmeta Piepildīšanās zīme?”* (24,1.2.3.). Pašlaik mācītie Klēriķi (t.i., Garīdznieki) un izglītotie Laji ar /še minēto/ Dievnama nopostīšanu domā to, kas notika, Vespasianam to nopostot; un ar Kunga Atnākšanu un laikmeta Piepildīšanos domā Pasaules beigas un bojā eju. Bet ar Dievnama nopostīšanu domāta ne tikai tā nopostīšana, ko izdarīja Romieši, bet arī pašreizējās Baznīcas izpostījums; un ar laikmeta Piepildīšanos, un tad Kunga Atnākšanu, domātas šīs Baznīcas beigas, un ka Kungs /tad/ nodibinās Jaunu. Ka šīs lietas tur domātas, ir skaidrs no visas tās Nodaļas, no sākuma līdz beigām, kur ir runa vienīgi par Kristīgās Baznīcas citam sekojošiem novirzījumiem un samaitāšanās /stāvokļiem/, līdz pat tās bojā ejai, kad tai ir beigas. Ka ar ‘Dievnamu’ šaurā nozīmē domāts Jeruzalemes Dievnams, plašā nozīmē — Kunga Baznīca, plašākā — Eņģeļu Debess, un visplašākā — Kungs savas Cilvēcības ziņā, skaties Atklātajā Apokalipsē 529.nr. Ka ar ‘laikmeta Piepildīšanos’ domātas Baznīcas beigas, kuras ir tad, kad tajā vairs nav palicis pāri nekāds doktrīnas patiesais no Vārda, kas nebūtu viltots un tādējādi izskausts — 658.676.750.nr. turpat. Ka ar ‘Kunga Atnākšanu’ domāta Viņa Atnākšana Vārdā, un tad Jaunas Baznīcas nodibināšana iepriekšējās izbeigušās vietā, ir skaidrs no Viņa vārdiem tai pašā Nodaļā no 30. līdz 34. Pantam; un tad vēl no divām pēdējām (21. un 22.) Nodaļām Apokalipsē, kur arī teikts sekošais: *“Es Jēzus esmu Dāvida Sakne un Dzimums, spožā rīta Zvaigzne; un Gars un Līgava saka: Nāc! un kas dzird, lai saka: Nāc! Un kam slāpst, tas lai nāk! Jā, Es nāku drīz. Amen. Jā nāc, Kungs Jēzu!”* (22,17.20).

72. Ka Baznīcai tad ir beigas, kad tajā vairs nav ticības patiesā (dsk.) un tāpēc arī labprātības labā (dsk.), tas ir pats par sevi skaidrs. Ka ticības nepatiesības izdzēš doktrīnas patiesības, un dzīves ļaunumi izposta (izdedzina) labprātības labo (dsk.); un ka tur, kur ir ticības nepatiesības, ir arī dzīves ļaunumi; un ka tur, kur ir dzīves ļaunumi, ir arī ticības nepatiesības — /šīs lietas/ katra atsevišķi savā Iztirzājumā tiks aprādītas. Ka līdz šim neviens neredzēja, ka ar ‘laikmeta Piepildīšanos’ ir domātas Baznīcas beigas, tas tāpēc, ka tur, kur māca nepatiesības, un no tām /veidotu/ doktrīnu uzskata un godā kā pareizo (ortodokso), tur nekādi nevar zināt, ka /tai/ Baznīcai ir jāizbeidzas; jo nepatiesības /tajā/ uzskata par patiesībām, un patiesības par nepatiesībām, un nepatiesais tad padzen patieso, un padara to melnu — tāpat kā tinte padara melnu skaidru ūdeni, vai sodrēji baltu papīru. Jo baznīcā tic, un šī laikmeta Vismācītākie /vīri/ vienbalsīgi apgalvo, ka viņi esot visskaidrākajā Eviņģēlijā gaismā, jebšu viņi ar visu /savu/ seju ir tumsībā. Tā baltais nags (kāda acu slimība) ir pārkļājis viņu acu redzokļus.

73. Ka Mateja 24.Nod., Marka 13.Nod., un Lūkas 21.Nod., kur ir tamlīdzīgi teikts, nav aprakstīta Dievnama un Jeruzalemes nopostīšana, bet ir pasludinātas cita citai pēc kārtas sekojošas pārmaiņas Kristīgās Baznīcas stāvokļos līdz pat tās pēdējam stāvoklim, kad tai ir beigas, būs redzams pašā tai Dabā, kur tās Nodaļas būs izskaidrotas. (Atsevišķās vietas no Mt.24.Nod. izskaidrotas visvairāk Debešķīgajos Noslēpumos un Izskaidrotajā Apokalipsē) Pagaidām tas redzams no šiem vārdiem tajos Evaņģēlistos: “*Tad parādīsies cilvēka Dēla zīme, un tad vaimanās visas zemes Ciltis; un redzēs Cilvēka Dēlu nākam Debess padebešos ar spēku un godību. Un Viņš izsūtīs savus Eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie sapulcinās Viņa izredzētos no /viena/ debesu gala līdz /otram/ to galam.*” (Mt.24,30.31; Mr.13,26.27; Lk.21,27). Ka šīs lietas Jeruzalemes izpostīšanas /laikā/ nav ne redzētas, ne dzirdētas, un ka pašlaik tic, ka tās notikšot Pastarās Tiesas laikā, tas ir zināms. Tamlīdzīgas lietas lasāmas arī Apokalipsē, kur no sākuma līdz beigām runa ir vienīgi par Baznīcas pēdējo Stāvokli; tur teikts: “*Redzi, Jēzus Kristus nāk padebešos, un visas zemes Ciltis vaimanās par Viņu*” (1,5.7.) — kuras lietas, vārdiski izskaidrotas, skaties Atklātajā Apokalipsē 24.–28.nr.; un ko nozīmē ‘zemes Ciltis’ un to ‘vaimanāšana’ 27.348.349.nr.

XVII. 74. KA AR ‘LIELAJIEM SPAIDIEM, KĀDI NAV BIJUŠI KOPŠ PASAULES IESĀKUMA, NEDZ ARĪ BŪS’ (MT.24,21), IR DOMĀTI NEPATIESĪBU IEBRUKUMI —, UN NO TAM VISA PATIESĀ IZBEIGŠANĀS, JEB IZPOSTĪJUMS —, KRISTĪGAJĀS BAZNĪCĀS PAŠLAIK.

ĪSS ANALIZĒJUMS

75. Ka Kungs Mateja 24.Nod. paredzējis un aprakstījis Kristīgās Baznīcas citu citai sekojošas novirzīšanās un samaitāšanās, skaties iepriekš 73.nr.; un pēc tam kad ir tur runājis par Viltus praviešiem un Posta Negantību, kas caur tiem nāks (11.15.p.), saka: “*Tad būs tik lieli Spaidi, kādi nav bijuši kopš Pasaules iesākuma līdz šim laikam (tagad), nedz arī būs*” (21.p.). No tam ir skaidrs, ka ar ‘lielajiem Spaidiem’, tāpat kā bieži arī citās vietās Vārdā, ir domāti nepatiesā iebrukumi patiesajā — tiktāl, ka nepaliek pāri ne kaut kā īsta no Vārda ņemta patiesā, kas nebūtu viltots un tādā kārtā izbeidzies. Tas noticis tāpēc, ka Baznīcas Dieva Vienību Trijībā, un Viņa Trijību Vienībā nav atzinušas vienā Personā, bet Trijās, un tāpēc ir pamatojušas Baznīcu uz triju Dieva priekšstata Sirdsprātā, un uz viena Dieva apliecinājumu Mutē; jo šādā kārtā tās ir atšķirušās no Kunga, /un/ beidzot tiktāl, ka nav paturējušas pāri nekādu priekšstatu par Dievišķību Viņa Cilvēciskajā Dabā — skaties Atklātajā Apokalipsē 294.nr.; jebšu Kungs savas Cilvēcības ziņā ir Pats Dievišķais Patiesais, un Pati Dievišķā Gaisma, kā Viņš to pilnām savā Vārdā māca; no tam pašlaik ir tik lieli spaidi. Ka tie ienākuši galvenokārt ar Doktrīnu par Taisnošanu un Ieskaitīšanu to baznīcu vienīgās ticības pēc, būs redzams turpmāk.

76. Par šiem Spaidiem, jeb nepatiesā iebrukumiem patiesajā, ir runa septiņās Nodaļās Apokalipsē. Tie ir, kas domāti ar ‘melno Zirgu’, un ar ‘bālo Zirgu’, kas izgāja no Grāmatas, kuras Zīmogus Jērs atdarīja (6,5–8). Tad vēl ar ‘Zvēru’, kas izkāpa no bezdibeņa un karoja ar tiem diviem lieciniekiem un tos nokāva (11,7.u.t.); kā arī ar ‘Pūķi’, kurš stāvēja dzemdētājas Sievietes priekšā, lai aprītu tās bērnu, un vajāja to tuksnesī, un izlaida tur no savas mutes ūdeni kā upi, lai to noslīcinātu (12.Nod.). Un vēl ar ‘Zvēru’ no jūras, kura ķermenis bija kā pardelim, kājas kā lācim, un mute kā lauvam (13,2). Tad vēl ar ‘trim vardēm līdzīgiem Gariem’, kuri izgāja no pūķa mutes, no zvēra mutes, un no viltus pravieša mutes (16.Nod.13). Un tad vēl ar sekošām lietām: Ka, pēc tam, kad septiņi Eņģeļi bija izlējuši Dieva dusmības kausus, kuros bija septiņas pēdējās mocības, uz zemi, uz jūru, uz upēm un avotiem, uz sauli, uz zvēra troni, uz Eifratu, un beidzot gaisā, notika liela zemestrīce, kāda nebija bijusi, kopš cilvēki uz zemes ir darīti (16.Nod.). ‘Zemestrīce’ nozīmē Baznīcas apvērsumu, kas nākas (notiek) no nepatiesībām un patiesā viltojumiem. Tamlīdzīgas lietas domātas /vēl/ ar sekošo: “*Eņģelis vēzēja ar (sūtīja) sirpi, un ievāca zemes vīndārza ražu; un meta to Dieva dusmības lielajā vīnspaidā; un vīnspaidu mina, un iznāca asinis līdz pat zirgu iemauktiem tūkstoš seši simti stadiju /tālu/*” (14,19,20). ‘Asinis’ /še/ nozīmē viltotu patieso. /Tas šē teikts/ neminot vairākas /citas/ lietas tajās septiņās Nodaļās. Skatieties, ja gribas, Izskaidrojumus, un Memorabilijas to Nodaļu beigās.

XVIII. 77. KA KRISTĪGAJĀ BAZNĪCĀ /TĀS/ PĒDĒJĀ LAIKĀ, KAD TAI PRIEKŠĀ STĀV BEIGAS, NAV NE MĪLESTĪBAS, NE TICĪBAS, NEDZ ARĪ LABĀ UN PATIESĀ ATZIŅU — TAS DOMĀTS SEKOŠOS /VĀRDOS/ TAI PAŠĀ MATEJA 24. NODAĻĀ: “PĒC TO DIENU SPAIDIEM SAULE APTUMŠOSIES, UN MĒNESS NEDOS SAVU GAISMU, UN ZVAIGZNES KRITĪS NO DEBESS, UN DEBESU SPĒKI SAKUSTĒSIES” (29.P.)

ĪSS ANALIZĒJUMS

78. Pravietiskajā Vārdā par Sauli, Mēnesi un Zvaigznēm teikts tamlīdzīgi kā šē Mateja 24.Nod.29. Piemēram Jezajā: “Redzi, Jehovas diena nāk briesmīga. Debesu Zvaigznes un to Zvaigznāji savu gaismu nedos (negaismos), Saule aptumšosies uzlecot, un Mēness neliks savai gaismai spīdēt” (/13,9.10/ 24,21.23). Ecechiēli: “Es apsegšu, kad būšu tevi izdzēsis, Debesis, un aptumšošu to Zvaigznes; Sauli Es apsegšu ar mākonī, un Mēness neliks spīdēt savai gaismai, un Es došu tumsību pār tavu zemi” (32,7.8). Joēlā: “Jehovas diena nāk, tumsības diena, Saule un Mēness neliks spīdēt savai gaismai, un Zvaigznes ieraus savu spožumu” (2,10). Turpat: “Saule pārvērtīsies par tumsību, un Mēness par asinīm, pirms nāks Jehovas lielā diena” (3,4 (j.t., v.t. — 2,31)). “Tuvu ir Jehovas diena izšķiršanas ielejā; Saule un Mēness ir kļuvuši melni” (4,14/15 (j.t., v.t. — 3,14.15)). Apokalipsē: “Ceturtais Eņģelis bazūnēja, un sista tapa trešā daļa Saules, trešā daļa Zvaigžņu, un dienas trešā daļa negaismoja” (8,12); un citā vietā: “Saule tapa melna kā saru maiss, un Mēness tapa kā asinis” (6,12). Visās šajās vietās (proti, Vecajā Derībā) runa ir par Jūdaiskās Baznīcas pēdējo laiku, kas bija, kad Kungs atnāca Pasaulē; tamlīdzīgi runa ir arī šē Matejā un Apokalipsē, bet par Kristīgās Baznīcas pēdējo laiku, kad Kungs atkal atnāks, bet Vārdā, kas ir Viņš Pats, un kurā Viņš Pats ir; kāpēc arī tieši pēc tiem vārdiem Mt.24,29 teikts sekošais: “Un tad parādīsies cilvēka Dēla zīme, kurš nāks debesu padebešos” (30.P.). Ar ‘Sauli’ tajās vietās domāta Mīlestība, ar ‘Mēnesi’ — Ticība, un ar ‘Zvaigznēm’ — labā un patiesā atziņas, un ar ‘Debesu Spēkiem’ — šās trīs kā balstījumi un nostiprinājumi debesīm, kur ir Eņģeļi, un Baznīcām, kur ir cilvēki. Vienā kopējā jēgumā tajos vārdos tāpat ir domāts, ka Kristīgajā Baznīcā tās pēdējā laikā, kad tai priekšā stāv beigas, nav palicia pāri ne Mīlestības, ne Ticības, nedz arī labā un patiesā atziņa. Ka ‘Saule’ nozīmē mīlestību, tas rādīts Atklātajā Apokalipsē 53.54.413.796.831.961.nr.; ka ‘Mēness’ nozīmē ticību — 53.332.413.423.533.nr.; ka ‘Zvaigznes’ nozīmē labā un patiesā atziņas — 51.74.333.408.419.954.nr. turpat.

79. Ka saskaņā ar iepriekšējo pasludinājumu Kristīgajās Baznīcās pašlaik ir tāda tumsa, ka nev ne gaismas no Saules dienu, ne gaismas no Mēness un Zvaigznēm naktī, tam vienīgais iemesls ir Mācība par Taisnošanu ar ticību Vien, jo tā māca Ticību kā vienīgo Glābšanas līdzekli, kuras ticības pazīmes, kā tā cilvēkā ieplūst, pieņemamas (progresē), iemājo, darbojas, ir sekmīga, vēl neviens nav redzējis; un kurā ne dekaloga Bauslība, ne labprātība, ne labi darbi, ne grēku nožēlošana, ne cenšanās pēc jaunas dzīves, neieiet, nedz /ar to/ kaut kādā veidā saskaras; pie kam viņi apgalvo, ka šās lietas pašas no sevis (sponte) sekojot, nekalpodamas /tomēr/ ne ticības saglabāšanai, ne glābšanas iegūšanai. Tā māca arī, ka tā Ticība apdāvinot atdzimušos jeb sasniegušos (adeptos) ar brīvības spieķi (rudis = rapieris, ko Romā dāvāja savu laiku nokalpojušiem gladiatoriem), tā ka viņi neesot zem bauslības; tad vēl, ka Kristus viņu grēkus Dieva, Tēva priekšā apsedzot, kurš tos it kā neredzamus piedodot, un vainagojot viņus ar atjaunošanu, svētumu un mūžīgo dzīvību. Šis un vēl vairākas tamlīdzīgas ir tās Mācības Iekšējās lietas; Ārējās, kas tajā neieiet, ir dārgumi, zīmējoties uz Labprātību, un labiem darbiem, uz grēku nožēlošanas Aktiem, uz bauslības Turēšanu (vingrinājumiem); bet šīs lietas ir viņiem kā vergi un kalpi, kas Kundzei ticībai nepieskārdamies seko. Bet tā kā viņi zina, ka Laji uzskata tās kā glābšanas līdzekļus līdzās ticībai, tad svētrunās un sarunās viņi centīgi tās iesprauž, un izliekas tās ar taisnošanu saistām un iekļaujām tanī — bet /dara to/, vienīgi glaimodami pūļa ausīm, un sargādami savus izteicienus, lai tie neliktos mīklaini, vai kā pītiski (t.i. līdzīgi Apollona priesterienes Pītijas mīklainajiem izteicieniem).

80. Nupat teiktā apstiprināšanai, lai kāds nedomātu, ka viņi nepelnīti tādās lietās tiek apsūdzēti, pieminēšu no Konkordijas Formulas, par kuru /bija runa/ iepriekš (9.nr.), sekošo, proti, Ka dekaloga Otrās Plāksnes Darbi esot pilsoniski, un piederot pie ārējas dievkalpošanas (kulta), ko cilvēks pats no sevis var darīt; bet ka muļķīgi esot sapņot, ka tie /kādu/ taisnojot — /Apol./84.85.102.lp. Ka labi Darbi esot visnotaļ izslēdzami no taisnošanas darījuma ticībā — 589.590.591.704.–708.lp. Ka labi Darbi taisnošanas /aktā/ visnotaļ neietilpstot — 589.702.lp., Piel.62.173.lp. Ka labi Darbi ne glābšanu, ne ticību nenodrošinot (nesaglabājot) — 590.705.lp., Piel.174.lp. Ka arī grēku Nožēlošana taisnošanā ar ticību neiederot — /Apol./165.lp., /Smalk.Art./320.lp., Piel.158.lp. Ka grēku Nožēlošana esot tikai Dieva

piesaukšana, Evaņģēlija apliecināšana, pateikšanās, paklausīšana valdībai, amata izpildīšana — /Augst. Apl./12.lp., /Apol./198.lp., Piel.158.159.172.266.lp. Ka dzīves Atjaunošana arī pie taisnošanas nepiederot — 585.685. 688.68S.lp., Piel.170.lp. Ka jaunas paklausības centieni arī ticībā neiederot un netaisnojot — /Apol./90.91.lp., /Konk.Form./690.lp., Piel.167.lp. Ka Atdzimušie neesot zem bauslības, bet esot no kalpošanas tai atbrīvoti, un esot tikai bauslībā, un zem žēlastības — 722.lp. un citur. Ka atdzimušo grēkus Kristus nopelns apsedzot — 641.686.687.719.720.lp.; un vēl vairākas tamlīdzīgas lietas. Jāzina, ka visi Protestanti, tā Evaņģēliskie kā arī Reformētie, vienādi māca Taisnošanu ar ticību vien — skat. iepriekš 17.18.nr.

81. Ir dīvaini, ka visā Reformētajā Kristīgajā pasaulē pašlaik viss svars tiek likts uz Mācību (Doktrīnu) par Taisnošanu vienīgi ar ticību, tas ir, ka tā tur garīdznieku Kārtā valda gandrīz kā vienīgais Teoloģiskais /princips/. Tā ir, ko visi Iesācēji Garīdzniecībā Ģimnāzijās kāri iemācās un smeļas; un pēc tam it kā Debešķīgas Gudrības apgaroti Dievnamos māca, grāmatās publicē, ar ko dzenas pēc augstākas izglītības daudzīnājuma un sava vārda slavenības, un par ko tiek apveltīti arī ar diplomiem, algām un balvām. Un tas notiek, jebšu tās Mācības pēc vien pašlaik ir aptumšojusies Saule, Mēnesim tā gaišums ir nolaupīts, un debesu Zvaigznes ir nokritušas, tas ir, gājušas bojā. Ka Mācība par ieskaitāmās taisnības ticību pašlaik ir apstulbojusi prātus (sirdsprātus) tiktāl, ka tie negrib, un tāpēc arī it kā nespēj, redzēt nekādu Dievišķu Patieso Saules gaismā, nedz arī Mēness gaismā, bet vienīgi ugunskura gaismā naktī, tas man ir liecināts; kāpēc varu zīlēt, ka, ja Dievišķās Patiesības par labprātības un ticības Saistību, par Debesi, par Kungu, par no tām /izrietošu/ mūžīgu Laimību, sudraba burtiem uzrakstītas, nolaistu no debess, Taisnotāji nocenzētu, ka tās nav vērts lasīt; bet pavisam citādi būtu, ja kāda lapa par Taisnošanu ar ticību vien no apakšzemes tiktu uznesta. Konkordijas Formulā arī lasāms, Ka Artikuls par Taisnošanu ar ticību vien, jeb par ticības Taisnību, esot galvenais visā Kristīgajā Mācībā; un ka bauslības Darbi no šī Artikula esot pilnīgi izslēdzami — /Augsb.Konf./17.lp., /Apol./61,62.72,89. lp., /Konk.Form./683. lp., Piel.164.lp.

XIX. 82. KA TIE, KAS IR PAŠREIZĒJĀ TAISNOTĀJĀ TICĪBĀ, DANIELĪ UN MATEJĀ IR DOMĀTI AR 'ĀŽIEM'.

ISS ANALIZĒJUMS

83. Daniēli lasāms sekošais: “*Es redzēju parādībā Aunu, kuram bija divi augsti ragi, bet augstākais izauga vēlāk; un ka viņš badīja ar Ragu uz Rietumiem, Ziemeļiem un Dienvidiem, un iztaisījās liels. Pēc tam es redzēju Āzi nākam no Rietumiem pa visu zemes virsu (seju), kuram bija rags acu starpā; un ka tas metās virsū Aunam ar sava spēka niknumu, un nolauza viņa divus ragus, un nometa viņu zemē, un samina viņu. Un ka Āža lielais Rags tika nolauzts, un tā vietā pacēlās četri ragi; un ka no viena no tiem izgāja mazs rags, kas auga ļoti liels pret Dienvidiem, pret Austrumiem, un pret Rotu; un līdz pat Debesu karapulka Virsaitim, un Tam tika atņemts Pastāvīgais upuris (Juge), un nomests Viņa svētuma Mājoklis, tāpēc, ka tas Āzis nometa zemē Patiesību. Un es dzirdēju vienu Svēto sakām: Cik ilgi /pastāvēs/ šī parādība, Pasāvīgais upuris un postošais Pārkāpums, ka Svētums un Karapulks tiek samīdīti? Un sacīja: līdz vakaram rītam, tad Svētums tiks taisnots” (8,2–14). Skaidri redzams, ka tā Parādība pasludina Baznīcas nākamās stāvokļus; jo teikts, ka karapulka Virsaitim atņemts Pastāvīgais upuris, nomests Viņa svētuma Mājoklis, un ka Āzis nomētis zemē Patiesību; tad vēl, ka Svētais sacījis: Cik ilgi /pastāvēs/ šī Parādība, ka Svētums un Karapulks tiek samīdīti?, un ka tas būšot līdz vakaram rītam, ka Svētums tikšot taisnots; jo ar ‘vakaru rītu’ domātas Vecās Baznīcas beigas, kad /sākas/ Jauna.*

84. Matejā lasāms sekošais: “*Tad cilvēka dēls sacīs Āžiem, kas pa kreisi: Atkāpieties no Manis, jo Es biju Izsalcis, un jūs nedevāt Man ko ēst; Es biju Izslāpis, un jūs Nepadzirdījāt Mani; Es biju svešinieks, un jūs Mani neuzņēmāt; Es biju Kails, un jūs Mani neapģērbāt; Es biju Slims, un cietumā, un jūs Mani neapmeklējāt; un šie aizies mūžīgā sodībā” (25,31– 33.41–43.46). Ka še ar ‘Āžiem’ un ar ‘Avīm’ nav domāti citi, nekā ar ‘Āzi’ un ar ‘Aunu’ Daniēli, tas ir skaidri redzams. Ka ar ‘Āžiem’ domāti tie, kas ir pašreizējā taisnotajā ticībā, redzams no tam, ka ‘Avīm’ piedēvēti labprātības Darbi, un teikts, ka viņi tos darījuši, un ka, zīmējoties uz ‘Āžiem’, minēti tie paši labprātības Darbi, un teikts, ka viņi tos nav darījuši, un ka šie tāpēc tiek pazudināti. Jo tie, kas ir pašreizējā taisnotajā ticībā, pamet darbus nedarītus nolieguma pēc, /proti/ ka tajos nekā, kas pie Glābšanas un Baznīcas pieder, neesot. Kad Labprātība tāda kārtā ir*

atstādināta, tad labi Darbi, kas pie labprātības pieder, no sirdsprāta izkrīt, un aizmirstas tiktāl, ka nekādi atminēšanā vairs nenāk, nedz arī kāds rauga atsaukt tos atmiņā no dekaloga Bauslibas. Vispārīgā reliģijas norma ir, kas par cik kāds labo (dsk.) negrib un tāpēc to nedara, par tik viņš grib ļauno (dsk.) un tāpēc to dara; un arī otrādi; par cik kāds negrib ļauno (dsk.), un tāpēc to nedara, tik viņš grib labo (dsk.) un tāpēc to dara; un šie ir 'Avis', bet tie ir 'Āži'. Ja ar 'Āžiem' tur būtu domāti visi ļaunie, tad būtu minēti nevis labprātības Darbi, kurus viņi nav darījuši, bet ļaunumi, kurus viņi ir darījuši.

35. Ka ar 'Āžiem' ir domāti ne citi kā vien tie, tas man bija skaidrs no Pieredzes Garīgajā Pasaulē. Tajā Pasaulē redzams (parādās) viss, kas ir dabīgajā Pasaulē, redzami (parādās) ir nami un pilis, redzami parki un dārzi, un tajos visu sugu koki, redzami lauki un līdumi, tāpat klajumi, un zālāji, un arī lopī un sīklopi — viss tik līdzīgs tam, kas ir uz mūsu Zemeslodes, ka nav citas izšķirības kā vien tā, ka šīs lietas ir no dabīga Cēloņa, bet tās no garīga Cēloņa. Bieži redzēju tur Avis un Āžus, un arī cīņas to starpā, līdzīgas tai cīņai, kas aprakstīta Daniēla 8.Nod.; redzēju Āžus ar uz priekšu un atpakaļ izliektiem ragiem, un tos nikni uzbrūkam avīm. Redzēju Āžus ar diviem un ar četriem ragiem, ar ko tie stipri badīja Avis, un paskatījies, kas par lietu, redzēju dažus strīdamies savā starpā par Ticību, kas saistīta ar Labprātību, un par Ticību, kas no Labprātības šķirta, no kā bija skaidrs, ka mūsai laiku taisnotāja ticība, kas, par sevi apskatīta, ir no Labprātības šķirta Ticība, ir 'Āzis', un ka ar Labprātību saistīta Ticība ir 'Avis'.

86. Tādi pat ar 'Āžiem' domāti Zacharijā: "*Par Ganiem ir iekarsusi mana dusmība, un Āžus Es piemeklēju*" (10,3). Un Ecechiēli: "*Redzi, Es tiesāju starp lopu un lopu, starp Auniem un starp Āžiem. Vai tas jums ir maz, ka jūs noganāt labu ganību? Arī ganību pārpalikumu jūs samīnat savām kājām; ar saviem ragiem jūs badāt visas vājās Avis, tiekams tās esat izklīdējuši. Tāpēc Es savas Avis (savu Sīklopu pulku) izglābšu, lai tās nav vairs par laupījumu*" (34,17.18.22.u.t.).

XX. 87. KA TIE, KAS IR NOCIETINĀJUŠIES PAŠREIZĒJĀ TAISNOTĀJĀ TICĪBĀ, APOKALIPSĒ IR DOMĀTI AR 'PŪĶI', DIVIEM TĀ 'ZVĒRIEM', UN 'SISEŅIEM'; KA PATI TĀ NOSTIPRINĀTĀ TICĪBĀ TUR DOMĀTA AR 'LIELO PILSĒTU', KO GARĪGI SAUC PAR SODOMU UN ĒĢIPTI, KUR NOKAUTI DIVI LIECINIEKI, UN AR 'BEZDIBEŅA AKU', NO KURAS SISEŅI IZNĀCA.

ĪSS ANALIZĒJUMS

88. Ka septiņās Nodaļās Apokalipsē runa ir par Baznīcas izvirtušo Stāvokli pie Reformētajiem, un divās nodaļās par Baznīcas izvirtušo Stāvokli pie Romas Katoļiem, un ka abu šo Baznīcu Stāvokļi, kādi tie pašlaik ir, ir pazudināti, ir rādīts ne ar tukšiem minējumiem (zilējumiem), bet ar pilniem pierādījumiem — tās (proti, Apokalipses) Izskaidrojumā, kas saucas Atklātā Apokalipse; ka ar 'Pūķi', par ko ir runa 12.Nod.; ir domāti Reformēto (jeb Protestantu) Baznīcā tie, kuri Dievu pataisa par trim /Dieviem/, un Kungu par diviem, un šķir Labprātību no Ticības — ar ko tie par garīgu un glābēju pataisa savu Ticību, un ne Labprātību — skaties tur 532.–565.nr., un piemētinātā Memorabilijā 566.nr. Ka ar diviem 'Zvēriem', kas pacēlās viens no jūras un otrs no zemes, par kuriem ir runa 13.Nod., tie vēl tālāk ir aprakstīti, skaties turpat 567.–610.nr., un Memorabilijā 611.nr. Ka tie paši aprakstīti arī ar 'Siseņiem', kas iznāca no bezdibeņa Akas, par kuriem ir runa 9.Nod., skaties 419.–442.nr. Ka pati tā nostiprinātā Ticība domāta ar 'lielo Pilsētu', ko garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti, kur divi uzticīgie liecinieki nokauti, par kuriem ir runa 11.Nod., skaties 485.–530.nr., sevišķi 500.–503.nr., un Memorabilijā 531.nr. Ka tā pati domāta arī ar 'Bezdibeņa Aku', no kuras izgāja kā lielas krāsns dūmi; un aptumšojās saule un gais, un pēc tam izgāja Siseņi (9.Nod.), skaties 421.–424.nr.

89. Lai mani nostiprinātu un pilnām pārliecinātu, ka ar 'Bezdibeņa Aku' nav domāts nekas cits kā tā Pūķis kā Ticība, kura ir no triju Dievu priekšstata izperēta Ticība, nevis no priekšstata par Kristus Cilvēciskās Dabas Dievišķīgumu, un saucas par Vienīgo taisnotāju, atdzemdinātāju, dzīvinātāju, svētdarītāju un glābēju Ticību, man ir vēlēts (dots) tanī Bezdibenī ieskatīties, tāpat arī runāt ar tur esošajiem, un redzēt arī Siseņus, kas no turienes izgāja, no kuras Pašpiederzes to Aku līdz ar Bezdibeni esmu aprakstījis Atklātajā Apokalipsē /421.nr./. Un tā kā apraksts no Pašpiederzes liecina /par tā/ patiesīgumu, tad no turienes pārrakstu to še. Tas tur ir šāds:

"Tā Aka, kas ir kā krāsns caurums (atvērums), redzama (parādās) dienvidu Debespusē; un Bezdibenis apakšā stiepjas tālu uz Austrumiem. Viņiem tur ir Gaisma, bet ielaižot tur Gaismu no Debess, tur top tumsība, kālabad tā Aka pa virsu ir apsegta. Tanī Bezdibenī redzamas (parādās) it kā ķieģeļiem apšūtas

būdas, kas iedalītas mazos kambarīšos, un katrā ir galds, uz kura gul papīra lapas līdz ar dažām grāmatām. Pie savējā sēd katrs, kas Pasaulē bija apstiprinājis Taisnošanu un Glābšanu vienīgi ar ticību, pataisīdams Labprātību par tīri dabīgu tikumisku aktu, un tās darbus tikai par pilsoniskas dzīves darbiem, ar kuriem cilvēki var gūt balvas Pasaulē, bet ja cilvēki tos darītu Glābšanas labad, tad viņi tos nopel, un daži pat ļoti, tāpēc ka tajos ir cilvēcisks prāts un griba. Visi šajā Bezdibenī esošie Pasaulē ir bijuši mācīti un izglītoti /ļaudis/ un daži starp viņiem bijusi Metafiziķi un Scholastiķi, kurus tur cienī augstāk par pārējiem. Bet viņu liktenis ir šāds: Sākumā, kad viņus tur ielaiž, viņi sēd pirmajos kambarīšos; bet par cik viņi apstiprina ticību, izslēgdami labprātības darbus, viņi pirmos sēdekļus pamet, un ieiet kambarīšos vairāk (tuvāk) uz Austrumiem, un tā citā pēc cita līdz pat galam, kur ir tie, kas tos dogmatiskos /apgalvojumus/ apstiprina no Vārda. Un tā kā viņi tad nevar Vārdu nevilgot, tad viņu būdas izzūd, un viņi ierauga sevi esam tuksnesī. Ir vēl Bezdibenis zem tā Bezdibeņa, kur ir tie, kas tamlīdzīgi ir apstiprinājuši Taisnošanu un Glābšanu Vienīgi ar ticību, bet kas savā Garā ir nolieguši Dievu, un sirdī smējušies par Baznīcas svētumiem. Tur viņi tikai ķildojas, pārplēš drēbes, kāpj uz galdiem, spārdās, cīnās savā starpā nievām; un tā kā tur nav atļauts kādam ļaunu darīt; tad viņi draud /cits citam/ ar muti un dūrēm.”

90. Un lai mani vēl nostiprinātu un pārliecinātu, ka tie, kuri ir nostiprinājušies pašreizējā taisnotajā ticībā, ir domāti arī ar ‘Pūķi’, man vēlēja (deva) redzēt vairākus tūkstošus no viņiem sapulcējušos Sanāksmē, un tad no tāienes viņi izskatījās kā Pūķis ar garu Asti, kas bija redzama nosēta dzeloņiem kā ērkšķiem, kuri nozīmēja nepatiesības. Redzēju reiz vēl lielāku Pūķi, kas, muguru pacēlis, izstiepa Asti līdz pat Debesij, cenzdamies noraut no turienes zvaigznes. Zvaigznes tur nozīmē patiesības.

XXI. 91. KA, JA KUNGS NENODIBINĀTU JAUNU BAZNĪCU, TAD NEVIENS NEVARĒTU IZGLĀBTIES; UN KA TAS DOMĀTS SEKOŠOS /VĀRDOS/: “JA TĀS DIENAS NETAPTU SAĪSINĀTAS, TAD NEVIENA MIESA NEPAGLĀBTOS” (Mt.24,22).

ĪSS ANALIZĒJUMS

92. Ar ‘to dienu saīsināšanu’ domāts darīt (uzlikt) beigas pašreizējai Baznīcai, un nodibināt Jaunu; jo, kā iepriekš teikts, Mateja 24.Nod. ir runa par Kristīgās Baznīcas cits citam sekojošiem novirzījumiem un izvirtumiem, līdz pat tās piepildījumam un beigām, un par Kunga Atnākšanu tad. Ka, ja tās dienas netiktu saīsinātas, ‘tad neviena miesa nevarētu izglābties’, tas tāpēc, ka pašreizējās Baznīcas ticība ir pamatota uz triju Dievu priekšstata, un ar šo priekšstatu neviens Debesī ieiet nevar; tamlīdz arī ne ar to ticību, tāpēc ka tas priekšstats ir visos un katrā tās /momentā/; un bez tam vēl, tajā ticībā nav nekādas dzīvības no labprātības darbiem. Ka tā ticība arī nevar tikt ar labprātību saistīta, un nest kādus augļus, kuri ir labi darbi, ir rādīts iepriekš 47.–50.nr. Ir divi lietas, kas nodibina cilvēkā Debesi: ticības Patiesais (dsk.) un labprātības Labais (dsk.); ticības Patiesais (dsk.) rada Kunga klātieni un rāda ceļu uz Debesi, un labprātības Labais (dsk.) rada saistību ar Kungu, un ievada Debesi; un katrs tiek tur ievadīts gaismā, skatoties pēc patiesā rosmes, un siltumā, skatoties pēc labā rosmes. Ka patiesā rosme ir ticība savā būtībā, un ka labā rosme ir labprātība savā būtībā, un ka to /divu/ laulība ir Baznīca, skaties iepriekš 48.nr. Baznīca un Debess izveido vienu veselu. Ka šo triju lietu Baznīcās, kuras celtas uz vienīgās ticības, pašlaik nav, tas iepriekšējos /artikulos/ ir pilnām rādīts.

93. Runāju dažas reizes Garīgajā Pasaulē ar cilvēku Taisnotājiem /kuri taisno/ ar ticību vien, un sacīju, ka viņu Doktrīna ir maldīga, un arī aplama, un ka tā ievieš bezrūpību, aklību, sapņošanu un nakti garīgās lietās, un no tam dvēseles nāvi, skubinādams viņus no tās atteikties (atstāties), bet saņēmu atbildi: “Kāpēc atteikties (atstāties)? Vai no tās neatkarājas Garīdznieku izglītības pārākums par Lajiem?” Bet es atbildēju, ka šādā kārtā viņi neraugās uz dvēseļu glābšanu, bet uz savu pārākumu; un tā kā saņem nepatiesajiem principiem viņi ir pielaiķojuši Vārda patiesības, un tādā kārtā tās sagānījuši, tad viņi ir Bezdibeņa Eņģeļi, ko sauc par ‘Abadoniem’ un ‘Apollioniem’ (Apok.9,11), ar kuriem apzīmēti tie, kas Baznīcu samaitā, pilnīgi viltodami Vārdu — skaties Izkaidrojumu turpat (t.i., Atklātajā Apoklipsisē) 440. nr., un Memorabiliju, 566.nr. Bet viņi atbildēja: “Kā tā? Vai mēs, zinādami tās Doktrīnas noslēpumus, neesam Orākuli, un nesniedzam no tās kā no svētās vietas atbildes? kāpēc mēs esam nevis Apollioni, bet Apollioni.” Par to saūtis, es sacīju: “Ja jūs esat Apollioni, tad jūs esat arī Leviatāni: pirmie no jums ir izliekušies Leviatāni, un otrie no jums ir garenie Leviatāni, ko Dievs ar savu cieto un lielo zobenu piemeklēs” (Jez.27,1); bet par to viņi pasmejās. Ko nozīmē ‘piemeklēt’ un ‘no zobena bojā iet’, skaties

Atklātajā Apokalipsē, 52.nr.

94. Lielais Noslēpums, kāpēc, ja Kungs nenodibinātu Jaunu Baznīcu, neviena miesa nevarētu izglābties, ir šis: ka, kamēr Pūķis ar savu pūli uzturas Garu Pasaulē, kur viņš no Debess ir nomests, tikmēr nekāds Dievišķs Patiesais, vienots ar Dievišķo Labo, nevar no Kunga pie zemeslodes cilvēkiem cauri tikt, ka netiktu iznīcināts vai sagrozīts, kāpēc nevar būt glābšanas. Tas tieši ir, kas domāts Apokalipsē šajos /vārdos/: “*Un Pūķis tika nomests uz zemi, un viņa Enģeļi līdz ar viņu tika nomesti. Vai! zemes un jūras iemītniekiem, tāpēc ka Velns pie viņiem ir nonācis, turēdams lielas dusmas. Un viņš vajāja to Sievu, kas bija dzemdējusi dēlu*” (12,9.12.13). Bet pēc tam, kad Pūķis bija nomests Ellē (20,10), tad Jānis redzēja jaunu Debesi un jaunu Zemi, un redzēja Jauno svēto Jeruzalemi nonākam no Dieva iz Debess (Apok.21,1.2.u.t.). Kas ir ‘Pūķis’, un kas īsti ir ‘Pūķi’, skaties iepriekš 87.nr.

XXII. 95. KA PAŠREIZĒJĀS BAZNĪCAS TICĪBAS DOGMU ATVĒRŠANA UN ATMEŠANA, UN JAUNĀS BAZNĪCAS TICĪBAS DOGMU ATKLĀŠANA UN UZŅEMŠANA IR DOMĀTA SEKOŠOS VĀRDOS APOKALIPSĒ: “TRONĪ SĒDĒTĀJS SACĪJA: REDZI, ES VISU DARU JAUNU! UN SACĪJA: RAKSTI, JO ŠIE VĀRDI IR PATIESI UN UZTICAMI!” (21,5).

ĪSS ANALIZĒJUMS

96. Šos vārdus Tronī Sēdētājs, tas ir, Kungs, sacīja Jānim, kad tas redzēja Jauno Jeruzalemi nonākam no Dieva, iz Debess. Ka ar Jauno Jeruzalemi domāta Jauna Baznīca, būs rādīts nākamajā Pantā. Ka pirms jaunās Baznīcas Dogmu patiesību atklāšanas un uzņemšanas papriekš atveramas un atmetamas pašreizējās Baznīcas ticības Dogmu nepatiesības, tas tāpēc, ka tās ne vienā pašā punktā vai momentā nesaskan; jo pašreizējās Baznīcas Dogmas pamatotas uz ticības, kurā vai ir kaut kas no Baznīcas Būtiskā, /to neviens/ nezina. Baznīcas Būtiskās lietas, kuras saistās ar ticību vienam Dievam, ir Labprātība, Labi Darbi, grēku Nožēlošana, Dzīve saskaņā ar Dievišķiem Likumiem; un tā kā šīs lietas kopā ar ticību ierosmina un darbina (kustina) cilvēka gribu un domāšanu, tad tās saista cilvēku ar Kungu, un Kungu ar cilvēku. Tātad, ja neviena no tām Būtiskajām lietām pie pašreizējās Baznīcas ticības, tai cilvēkā ienākot — ko viņi sauc par taisnošanas aktu — nepieder (neieiet), tad nepavisam nevar zināt, vai tā ticība viņā ir vai nav, tamlīdz arī, vai tā ir kaut kas, jeb vai tā ir tikai iedoma (idea); jo teikts tiek, ka cilvēks tajā aktā esot tikpat kā blūķis vai akmens, un ka tās ticības uzņemšanas ziņā ne drusciņ nespējot gribēt, domāt, sadarboties, pat ne pielaiķoties un piemēroties — skaties iepriekš 15.nr.(c)(d). Ja tad nu neviens nevar zīlēt, un vēl mazāk var zināt, vai tā ticība viņā ir, un šādā kārtā, vai tā ir kā uzgleznota puķe pie viņa, vai kā /dzīva/ lauka puķe viņā iekšā; jeb vai tā ir kā viņam garām lidojošs putns, jeb vai kā putns, kas viņā ietaisījies ligzdu, tad jautājums ir, pēc kādām pazīmēm vai zīmēm viņš to lai zina. Ja uz to atbild, ka to varot zināt pēc labprātības, labiem darbiem, grēku nožēlošanas, un baušļu turēšanas, kas tai ticībai vēlāk sekojot, un tai ticībai tomēr ar tām lietām neesot nekādas saistības (saites), tad vai /šāda/ ne saistība (ne saite) var būt par liecības zīmi, to es atstāju asprātīgu /cilvēku/ izpētīšanai; jo ar nupat minētām lietām tā ticība, /kā teikts/, netiekot ne nodrošināta (saglabāta), ne paturēta — skaties iepriekš 12.nr. (m)(n). No sacītā secināms tas, ka pašreizējā Ticībā no Baznīcas nekā nav, un tādējādi, ka tā nekas nav, bet ir tikai iedoma (idea), ka esot. Ja nu tā ticība ir šāda, tad tā ir pelnījusi atmešanu, un tā pat pati sevi atmet, kā tāda lieta, kurā nav nekā, kas par Baznīcu izsakāms.

97. Otrādi turpretī ir ar Jaunās Baznīcas Dogmām jeb Doktrinālījām: šīs visas ir Būtiskas, kurās katrā atsevišķā ir Debess un Baznīca, un kuras raugās kā uz /savu/ mērķi uz to, lai cilvēks būtu Kungā, un Kungs cilvēkā, saskaņā ar Viņa Paša vārdiem Jāņa /ev./ 14,20 un 15,5.6. Kristīgā Baznīca ir nekas cits kā šī saistība. No šī mazuma var skaidri redzēt, kas domāts šajos Kunga vārdos: “*Tronī Sēdētājs sacīja: Redzi, Es visu daru jaunu! un sacīja: Raksti, jo šie vārdi ir patiesi un uzticami!*”

98. Ka Kristīgā Pasaule ir iestīgusi Ticībā, kas visu Debess un Baznīcas patieso un labo (dsk.), līdz pat to šķiršanai, no sevis ir atraisījusi, tam vienīgais iemesls ir tas, ka viņi sadalījuši Dievu Trijos /Dievos/, un Kungu, Dievu, Glābēju nav ticējuši esam vienu ar Dievu Tēvu, un tādā kārtā nav griezušies tieši pie Viņa; jebšu Viņš Viens Pats savas Cilvēcības ziņā ir Pats Dievišķais Patiesais, kas ir Vārds, kas bijis Dievs pie Dieva, un Patiesā Gaisma, kas apgaismo ikvienu cilvēku; un ir tapis par Miesu (Jņ.1,1.2.9.14). Ka Viņš ir pati Patiesība un tādā kārtā pati Gaisma, to Viņš liecina arī citā vietā; jo Viņš saka: “*Es esmu pasaules Gaisma*” (Jņ,8,22; 9,5), un citā vietā: “*Ticiet Gaismai, kamēr jums ir Gaisma, lai esat Gaismas*

dēli! Es Gaisma esmu atnācis Pasaulē, lai ikviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā” (Jņ.12,36.46). Apokalipsē: “Es esmu Alfa un Omega, Iesākums un Gals, Pirmais un Pēdējais, Spožā un Rīta Zvaigzne” (22,13.16). Un Matejā: “Kad Jēzus bija apskaidrots, Viņa Vaigs spīdēja kā Saule, un Viņa drēbes tapa kā Gaisma” (17,2). No tam ir skaidri /redzams/ cēlonis, no kā tā iedomātā (ideālis) Ticība Pasaulē ir ienākusi, proti, ka viņi nav griezušies pie Kunga. Un no visas /savas/ pieredzes, un tādējādi apliecinājuma no Debess, varu droši apgalvot (deklarēt), ka nav iespējams gūt (ņemt) ne vienu vienīgu Teoloģisku Patiesību, kas ir īsta, no citurienes, kā vienīgi no Kunga; un ka no citurienes to gūt (ņemt) ir tikpat neiespējami, kā no Anglijas un Hollandes aizkuģot uz Plejādēm, un no Vācijas aizjāt uz Orionu Debesi.

XXIII. 99. KA KUNGA DIBINĀMĀ JAUNĀ BAZNĪCA IR JAUNĀ JERUZALEME, PAR KO IR RUNA APOKALIPSĒ 21. UN 22. NOD.; KAS TUR NOSAUKTA PAR JĒRA LĪGAVU UN SIEVU.

ĪSS ANALIZĒJUMS

100. Ka ar Jauno Jeruzalemi, kas nonāk no Dieva iz Debess (Apok.21), ir domāta Jauna Baznīca, tas tāpēc, ka Jeruzaleme bija Metropole Kanaanas Zemē, un tur bija Dievnams, Altāris, notika Upurēšana, tātad tur bija pats Dievišķais Kults, uz ko ikvienam vīrietim visā zemē bija uzdots ierasties trīs reizes Gadā. Tad vēl tāpēc, ka Kungs bija Jeruzalemē; un mācīja /tur/ savā Dievnāmā, un pēc tam paaugstināja (glorificavit) tur savu Cilvēcisko. No tam nākas, ka ar ‘Jeruzalemi’ apzīmēta Baznīca. Ka ar ‘Jeruzalemi’ domāta Baznīca, tas visai skaidri redzams Vecās Derības Praviešojumos par Kunga nodibināmu Jaunu Baznīcu, ka tā tur nosaukta par ‘Jeruzalemi’. Citēsim vienīgi pašas tās vietas, no kurām katrs, kas ar iekšējāku prātu apveltīts, /pats/ var redzēt, ka ar to tur domāta Baznīca. Ņemsim no turienes tikai šās vietas: “Redzi, Es radu Jaunu Debesi un Jaunu Zemi, iepriekšējās vairs nepieminēs; redzi, Es Radīšu Jeruzalemi gavilēšanai un tās tautu liksmībai, un Es gavilēšu par Jeruzalemi, un liksmošu par savu tautu. Tad vilks un jērs ganīsies kopā; ļaunu tie nedarīs visā mana svētuma Kalnā” (Jez.65,17.18.19.25). “Ciānas labad Es neklusēšu, un Jeruzalemes labad Es nerimšu, tiekams tās Taisnība iziet kā spožums, un tās glābšana deg kā lāpa. Tad Ciltis redzēs tavu taisnību, un visi Ķēniņi tavu godību; un tevi sauks jaunā Vārdā, ko Jehovas mute pavēstīs. Un tu būsi greznuma Kronis un Valstības Vainags tava Dieva rokā. Jehovam tu būsi par labpatiku, un tava zeme būs laulāta. Redzi, tava glābšana nāks; redzi, Viņa alga līdz ar Viņu. Un viņus sauks par svētuma Tautu, Jehovas Atpestītiem; un tevi sauks par meklēto Pilsētu, nepamesto” (Jez.62.1–4.11.12). “Uzmosties, uzmosties, apvelc savu spēku, Ciāna, apvelc savas greznuma drēbes, Jeruzaleme, svētuma pilsēta! jo tevī vairs neienāks /neviens/ neapgraižīs un nešķīsts. Nokrati pīšļus no sevis, celies, apsēdies, Jeruzaleme! Tauta pazīs manu Vārdu tanī dienā; jo Es esmu Tas, kas saka: Redzi Mani! Jehovah ir mierinājis savu tautu, atpestījis Jeruzalemi” (Jez.52,1.2.6.9). “Gavilē, Ciānas meita, liksmo no visas sirds, Jeruzalemes meita! Izraeļa Ķēniņš ir tavā vidū; nebīsties ļaunuma vairs! Ar prieku viņš liksmos par tevi, atdusēsies tavā mīlestībā, gavilēs par tevi ar gavilēšanu. Es darišu jūs par vārdu un slavu visām zemes tautām” (Cef.3,14–17.20). “Tā sacīja Jehovah, tavs Pestītājs, sacīdams Jeruzalemei: Topi apdzīvota!” (Jez.44,24.26). “Tā sacīja Jehovah: Es atgriezīšos pie Ciānas, un mājōšu Jeruzalemes vidū; no kam Jeruzaleme sauksies par patiesības Pilsētu, un Jehovas Cebaot Kalns par svētuma Kalnu” (Zach.8,3.20–23). “Tad jūs atzīsiet, ka Es esmu Jehovah, jūsu Dievs, kas mājō Ciānā, svētuma Kalnā, un Jeruzaleme būs svētums. Un notiks tanī dienā, ka vīns pilēs no kalniem, un piens tecēs no pakalniem; un Jeruzaleme pastavēs paaudzū paaudzēs” (Joela 4,17–21). “Tanī dienā Jehovas atvase būs par rotu un godību; un notiksies, ka palikušais Ciānā, un atlikušais Jeruzalemē taps saukts Svēts, ikviens, kas rakstīs uz dzīvību Jeruzalemē” (Jez.4,2.3). “Dienu beigās Jehovas nama Kalns būs likts kalniem par Galvu, jo no Ciānas izies Mācība, un Jehovas Vārds no Jeruzalemes” (Micha 4,1.2.8). “Tanī laikā Jeruzalemi sauks par Jehovas Troni, un visas ciltis tiks sapulcinātas Jehovas Vārda dēļ Jeruzalemē, un nestaigās vairs pakaļ savas ļaunās sirds nocietinājumam” (Jerem.3,17). “Raugieties uz Ciānu, mums noteikto Svētku pilsētu; tavas acis lai skata Jeruzalemi, rimto Mājokli, Telti, kas neizjuks, tās mietus neizvilks ne mūžam, tās virves nenoraus” (Jez.33,20); nemiņot vēl citas vietas, kā Jez.24,23; 37,32; 66,1–14; Zach.,12,3.6–10; 14,8.11.12.21; Mal.3,2.4; Ps.122.1–7; Ps.137,4.5.6. Ka ar ‘Jeruzalemi’ tur domāta Kunga nodibināmā Baznīca, nevis Jūdu apdzīvotā Jeruzaleme, ir skaidrs no atsevišķām lietām tās aprakstā citētās vietās; piemēram, ka Jehovah Dievs radīs Jaunu Debesi un Jaunu Zemi, un tad arī Jeruzalemi, un ka tā būs greznuma Kronis, un valstības Vainags; un to sauks par Svētumu, un patiesības Pilsētu, Jehovas Troni, rimto Mājokli, Telti, kas neizjuks; ka tur vilks

un jērs ganīsies kopā; un teikts, ka no kalniem tur pilēs vīns, un no pakalniem tecēs piens, un tā pastāvēs (sēdēs) paaudžu paaudzēs; un vēl vairākas citas lietas; arī par turienes Tautu, ka tā ir svēta, ikviens Rakstīts uz dzīvību, ka tos sauks par Jehovas Atpestītiem. Bez tam vēl visās tajās vietās runa ir par Kunga Atnākšanu, galvenokārt par Viņa Otro Atnākšanu, kad 'Jeruzaleme' būs tāda, kā tā tur aprakstīta; jo agrāk tā nebija 'laulāta', tas ir, tapusi par Jēra līgavu un Sievu, kā teikts par Jauno Jeruzalemi Apokalipsē. Agrākā Baznīca, jeb pašreizējā, domāta ar 'Jeruzalemi' Daniēlī, un tās iesākums tur aprakstīts šiem vārdiem: "Zini un jaut, no Vārda izešanas līdz pat Jeruzalemes atjaunošanai un uzcelšanai, līdz pat Mesija Virsaitim /ir/ septiņas Nedēļas. Pēc sešdesmit un divām Nedēļām to atjaunos, un uzcelta tiks tās iela un grāvis, bet spaidu laikos (laiku šaurībā)" (9,25). Bet tās Beigas tur aprakstītas šiem vārdiem: "*Beidzot pār negantību Putnu /nāks/ izpostījums, un līdz pat piepildījumam un izšķiršanai pilēs pār postažu*" (27.P. turpat). Šie beidzami /stāvokļi/ ir tie, kas domāti sekošos Kunga vārdos Matejā: "*Kad jūs redzēsiet izpostījuma negantību, ko Praviets Daniēls paredzējis, stāvam svētajā vietā — kas /to/ lasa, labi ievēro*" (24,15). Ka ar 'Jeruzalemi' nupat minētajās vietās nav domāta Jūdu apdzīvotā Jeruzaleme, to var redzēt (konstatēt) no tām vietām Vārdā, kur par to teikts, ka tā ir pilnīgi samaitāta, un ir izpostāma, kā Jerem.5,1; 6,6.7; 7,17.18.u.t.; 8,6.7.8.u.t.; 9,10.11.13.u.t.; 13,9.10.14; 14,16; R.Dz.1,8.9.17; Ecech.4,1. līdz beigām; 5,9. līdz beigām; 12,18.19; 15,7.8; 16,1–63; 23,1–40; Mt.23,37.38; Lk.19,41–44; 21,20.21.22; 23,28.29.30; un vēl daudzās citās vietās; un vēl kur tā nosaukta par Sodomu, Jez.3.9; Jerem.23,14; Ecech.16,46.48, un citur.

101. Ka Baznīca ir Kunga, un ka Garīgās Laulības pēc, kas ir Labā un Patiesā laulība, Kungu sauc par Līgavaini un Vīru, un Baznīcu par Līgavu un Sievu, tas Kristiešiem no Vārda ir zināms, sevišķi no šīm /vietām/ tajā: Jānis sacīja par Kungu: "*Kam ir Līgava, tas ir Līgavainis, bet Līgavaiņa draugs ir tas, kas stāv un klausās uz Viņu, un priecājas par Līgavaiņa balsi*" (Jņ.3,29). "*Jēzus sacīja: Kamēr pie viņiem ir Līgavainis, Kāzu Dēli nevar gavēt*" (Mt.9,15; Mr.2,19.20; Lk.5,34.35). "*Es redzēju svēto Pilsētu jauno Jeruzalemi nonākam no Dieva iz Debess, sagatavotu kā Savam Vīram izgreznotu Līgavu*" (Apok.21,2). "*Enģelis sacīja Jānim: Nāc, un es rādīšu tev Līgavu, Jēra Sievu, un no Kalna rādīja viņam Svēto Pilsētu Jauno Jeruzalemi*" (Apok.21,9). "*Jēra Kāzu laiks ir pienācis, un Viņa Sieva ir sagatavojusies; svētīgi ir, kas aicināti uz Jēra Kāzu Mielastu*" (Apok.19,7.9). "*Es esmu Dāvida Sakne un Cilts, spožā un rīta Zvaigzne. Gars un Līgava saka: Nāc! Un kas dzird, lai saka: Nāc! Un kam slāpst, tas lai nāk; un kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas*" (Apok.22,16.17).

XXIV. 102. KA JAUNĀS BAZNĪCAS TICĪBA NEKĀDI NEVAR BŪT KOPĀ AR IEPRIEKŠĒJĀS BAZNĪCAS TICĪBU; UN JA TĀS IR KOPĀ, TAD NOTIEK TĀDA SADURSME UN CĪŅA, KA IET BOJĀ VISS PIE BAZNĪCAS PIEDERĪGAIS CILVĒKĀ.

ĪSS ANALIZĒJUMS

103. Ka Jaunās Baznīcas Ticība nekādi nevar būt kopā ar iepriekšējās, tas ir, pašreizējās Baznīcas ticību, tas tāpēc, ka tās nesaskan ne vienā trešajā, un pat no vienā desmitajā /daļā/. Iepriekšējās Baznīcas Ticība aprakstīta Apokalipses 12.Nod. kā Pūķis, un Jaunās Baznīcas Ticība kā saules apņemta Sieviete, un kurai uz galvas bija vainags no divpadsmit zvaigznēm, kuru sievieti Pūķis vajāja, un uz kuru tas Izlaida no muts ūdeni kā upi, lai viņu noslīcinātu — skaties iepriekš 87.–90.nr. Šie divi nevar būt reizē vienā Pilsētā, vēl mazāk vienā Namā, tātad ne vienā Sirdsprātā, un ja tie būtu kopā, tad nevar būt citādi, ka tā Sieviete būtu pastāvīgi padota Pūķa dūsmām un trakumam, un pastāvīgās bailēs, ka tas viņas Dēlu neaprij; jo Apokalipses 12.Nod. teikts, ka Pūķis stāvējis tās dzemdētājas Sievietes priekšā, lai tās bērnu aprītu, un ka tā Sieviete, kad bija dzemdējusi, aizbēga uz tuksnesi 1.4.6,14.–17.P. Iepriekšējās Baznīcas Ticība ir nakts ticība, jo cilvēka prāts no tās neko nejauš, kāpēc arī saka, ka saprāts esot jātur paklausībā tās gūstā; nezinot pat, vai tā ticība ir cilvēkā iekšā, vai ārpus viņa, tāpēc ka tajā neieiet nekas no cilvēka gribas un prāta, pat ne labprātība, labi darbi, grēku nožēlošana, dekaloga bauslība, un vairākas /citas lietas/, kuras īsteni cilvēka sirdsprātā eksistē. Ka tā ir, skaties iepriekš 79.80.nr.; 96.97.98.nr. Jaunās Baznīcas Ticība turpretī ar visām tām lietām slēdz laulības derību, un ar tām saistās, un būdama tādā kārtā debess siltumā, tā ir arī tās gaismā, /un/ ir gaismas ticība. Un nakts ticība un gaismas ticība nevar būt kopā citādi, kā Pūce un Balodis vienā ligzdā; jo tad Pūce izdētu savas olas, un Balodis savas, un pēc pērešanas izšķiltos caļi, un tad Pūce baloža caļus saplosītu un atdotu par barību saviem caļiem; jo Pūce ir

rijīgs putns. Ka iepriekšējās Baznīcas Ticība un Jaunās Ticība nevar būt kopā, tam vēl ir iemesls, ka tās ir svešādas izcelsmes; jo iepriekšējās Baznīcas Ticība piedzimst no triju Dieva priekšstata — skaties iepriekš 30.–38.nr.; bet Jaunās Baznīcas Ticība no viena Dieva priekšstata; un tā kā starp tām tāpēc pastāv svešādība, tad nevar būt citādi, kā, ja tās būtu kopā, tad notiktu tāda sadursme un cīņa, ka ietu bojā viss pie Baznīcas piederīgais, tas ir, ka cilvēks garīgās Lietās kristu vai nu ārprātā vai ģibonī, līdz vairs gandrīz nezinātu, kas ir Baznīca, jeb vai Baznīca maz ir. No tam secināms, ka tie, kas vecās Baznīcas Ticībā ir nocietinājušies, nevar satvert Jaunās Baznīcas ticību citādi, kā ar savas garīgās dzīvības briesmām, ja nav iepriekšējo ticību līdz ar tās dzimumiem jeb olām, tas ir dogmām, pa vienai papriekš nopēlušī un tā /no sevis/ izravējuši. Kādas tās dogmas ir, ir rādīts iepriekšējos /paragrāfos/, sevišķi 64–69.nr.

104. Tamlīdzīgi notiktos, ja kāds satvertu Jaunās Baznīcas Ticību, un paturētu vecās Baznīcas Ticību, zīmējoties uz Kunga taisnības jeb nopelna Ieskaitīšanu; jo no šīs ticības kā Saknes ir izdīgušas kā atvases visas tās dogmas. Ja tas notiktos, tas būtu, salīdzinājumā, kā ja kāds, izrāvies no trim Pūka galvām, iekļūtu tā četrās pārējās; vai kā, bēgdams no pardeļa, uzkristu lauvam; vai kās iznācis no bedres, kurā nav ūdens, iekristu bedrē, kur ir ūdens, kurā nosliktu. Ka tā ir, būs redzams pēc nākamās Pamattēzes iztīrījuma, kur būs pateikts kaut kas par Ieskaitīšanu.

XXV. 105. KA ROMAS KATOĻI PAR KRISTUS NOPELNA IESKAITĪŠANU UN PAR TAISNOŠANU AR TICĒŠANU TAI — KURĀ TICĪBĀ VIŅU BAZNĪCA IR SĀKOTNĒJI IEVADĪTA — PAŠLAIK NEKO NEZINA, TĀPĒC, KA TĀ GUL PILNĪGI APSEGTA AR KULTA ĀRIŠKĪBĀM, KURU IR DAUDZ (VAIRĀK); UN KA TĀPĒC, JA VIŅI DAĻĒJI NO SAVA KULTA ĀRIŠKĪBĀM ATKĀPJAS, UN GRIEŽAS TIEŠI PIE DIEVA GLĀBĒJA JĒZUS KRISTUS, UN PIEDALĀS ABOS SVĒTĀS EUCHARISTIJAS VEIDOS, VAR TIKT VIEGLĀK IEVADĪTI JAUNAJĀ JERUZALEMĒ, TAS IR, KUNGA JAUNAJĀ BAZNĪCĀ, NEKĀ REFORMĒTIE (JEB PROTESTANTI).

ĪSS ANALIZĒJUMS

106. Ka Romas Baznīcas Prīmati un Priekšnieki, kad tiek iesvētīti Kalpošanā; zvēr /turēties/ pie Trientas Sinodes Lēmumiem, ir redzams (konstatējams) no Romas Pāvesta Pija IV Bullas, /kas izdota/ 1564.G.13.Nov., kur, zīmējoties uz ticības apliecināšanaa zvēresta formulējumu, /teikts/ sekošais: “*Es ticu ar stipru ticību un apliecinu visas un katru atsevišķo lietu, kas ietilpst ticības Simbolā, ko lieto svētā Romas Baznīca; un nešaubīdamies pieņemu, kas sniegts un deklarēts svētajos Kanonos, un Oikumeniskos Koncilos, un sevišķi no vissvētākās Trientas Sinodes; tā lai Dievs man palīdz.*” Ka ar zvērestu viņi apņemas ticēt un apliecināt arī to, ko Trientas Sinode sankcionējusi, zīmējoties uz Kristus nopelna Ieskaitīšanu, un uz Taisnošanu ar ticēšanu tai, redzams (konstatējams) no šiem /vārdiem/ tai pašā Bullā: “*Visas un katru atsevišķo lietu, kas par Sākotnējo Grēku, un par Taisnošanu Vissvētākajā Trientas Sinodē ir definēts un deklarēts, es satveru un pieņemu.*” Kādas tās lietas ir, var redzēt Izlasē no tās Sinodes /lēmumiem, kas citēti/ iepriekš 3.4.5.6.7.8.nr. No šiem kā tanī Sinodē apstiprinātiem Principiem ir atvasināti /sekošie/ secinājumi, proti, “*Ka Romas Katoļi pirms Reformācijas ir gluži tamlīdzīgi teikuši, kā Reformētie pēc tās, par Kristus nopelna Ieskaitīšanu, un par Taisnošanu ar ticēšanu tai, ar to vienīgo izšķirību, ka to pašu Ticību viņi ir saistījuši ar Labprātību un Labiem Darbiem*” — /skat./ iepriekš 19.20.nr. Tad vēl, “*Ka Priekšgājēji Reformatori: Lutērs, Melanchtons un Kalvīns, visas dogmas, zīmējoties uz Kristus nopelna Ieskaitīšanu, un Taisnošanu ar ticību, kādas tad bija un bija bijušas Romas Katoļiem, ir paturējuši, bet labprātību un labus darbus no tās ticības ir šķīruši, un deklarējuši tos kā glābšanai nenozīmīgus — ar nolūku, lai atrautos no Romas Katoļiem pašu Būtisko Baznīcas lietu ziņā, kuras ir Ticība un Labprātība*” — /skat./ iepriekš 21.22.23.nr. Tālāk, “*Ka tomēr tie priekšgājēji Reformatori savai ticībai labus Darbus ir piesaistījuši, un tos ar ticību arī saistījuši, bet cilvēkā kā pasīvā subjektā, Romas Katoļi turpretī cilvēkā kā aktīvā subjektā, un ka tomēr starp šiem un tiem ticības, darbu un nopelnu ziņā tiešām pastāv vienveidība*” — skaties iepriekš 24.–29.nr. No /še/ rādītā ir arī skaidrs, ka tā ticība ir apzvērēta ticība Romas Katoļiem, tāpat kā tā ir Reformētiem.

107. Neraugoties uz to, tā ticība pie Romas Katoļiem pašlaik ir aizmirsta tiktāl, ka viņi gandrīz ne jotās par to nezina, ne tāpēc, ka tā ar kādu Pāvesta Dekrētu būtu nopelta, bet tāpēc, ka ir apsegta ar kulta Ārišķībām, kuras vispār ir Kristus Vietnieka Pielūgšana, Svēto Piesaukšana, Bilžu Pagodināšana, un turklāt vēl tādas lietas, kas kā Svētas iespaido jutekļus, kā Mesas nesaprotamā Valodā, Tērpi, Svecas,

Kvēpinājumi, procesiju Greznums; tad vēl Mistiskas lietas, zīmējoties uz Eucharistiju. Ar šīm un vairākām tamlīdzīgām lietām taisnotāja Ticība Kristus nopelna Ieskaitīšanai, lai gan tā Romas Baznīcā ir sākotnēja, ir tā no redzēšanas aizbīdīta, un no atmiņas izdzēsta, kā kaut kas zemē ierakts un ar akmeņiem pārsegts, un kam mūki pielikuši sardzi, lai to neizraktu un atpakaļ neatsauktu; jo, ja to atsauktu atpakaļ, tad mitētos ticība viņu pārdabīgajam spēkam piedot grēkus, un tādā kārtā taisnot, svētdarīt un glābt, un līdz ar to viņu svētums, izcilums un bagātīgie ienākumi.

108. Ka Romas Katoļi var tikt ievesti Jaunajā Jeruzalemē, tas ir, Jaunajā Baznīcā, vieglāk nekā Reformētie, tam Pirmais Iemesls ir tas, ka Ticība taisnošanai ar Kristus nopelna Ieskaitīšanu — kas ir maldīga ticība — nevar būt kopā ar Jaunās Baznīcas ticību — /skat./102.–104.nr., pie viņiem no atmiņas ir izdzēsta, un ir pat gluži izdzēšama; Reformētajiem turpretī tā ir iekšā tikpat kā iegravēta, tāpēc ka tā ir galvenā viņu Baznīcā. Otrs Iemesls: ka Romas Katoļiem ir priekšstats par Dievišķu Majestāti Kunga Cilvēciskajā vairāk nekā Reformētajiem, kā tas ir klaji skaidrs no vissvētākās Hostiju (Svētā Mielasta maize) pagodināšanas. Trešais iemesls ir tas, ka viņiem labprātība, Labi Darbi, grēku Nožēlošana /un/ jaunas dzīves centieni ir Būtiski glābšanas līdzekļi, un šie ir Būtiski arī Jaunajā Baznīcā; bet Reformētajiem, kuri nocietinājušies vienīgajā ticībā, lieta ir citāda: viņiem šīs pašas lietas neieiet ticībā ne kā būtiskas, nedz arī kā formālas, un tāpēc tās glābšanai neko nelīdz. Tie trīs ir Iemesli, kāpēc, ja Romas Katoļi griežas pie Paša Dieva Glābēja nevis netieši, bet tieši, un vēl, ja viņi piedalās Svētajā Eucharistijā abos veidos, vieglāk par tiem Reformētajiem uzņem nedzīvās ticības vietā dzīvo ticību, un tiek no Kunga ar Eņģeļu palīdzību aiznesti pie Jaunās Jeruzaleses jeb Jaunās Baznīcas vārtiem, un ar prieku un gavilēšanu /tajā/ ievesti.

* * * * *

PAR IESKAITĪŠANU

109. Kristus taisnības jeb nopelna Ieskaitīšana pašlaik ieiet tikpat kā Dvēsele visā Reformētās Kristīgās Pasaules Teoloģijā. Ticību, kas tur ir vienīgais glābšanas līdzeklis, Ieskaitīšanas pēc saka esam taisnību Dieva priekšā — skaties iepriekš 11.nr.(d); un cilvēks ieskaitījuma pēc ar tās ticības palīdzību apvelkot taisnības dāvanas, tikpat kā /kāds/ Ķēniņš /savas valdnieka/ nozīmes, kad ir ievēlēts. Ieskaitīšana — tāpēc vien, ka nosauc kādu par taisnu — neko tomēr nepanāk, jo tā ieskan (ieplūst) tikai ausīs, un cilvēkā nedarbojas, ja taisnības Ieskaitīšana nav arī taisnības Piesaistīšana (Applicatio) ar piedalīšanos tajā un tādā kārtā ar tās ievadišanu. Teiktais izriet no tās ieskaitīšanas sekām, kuras saka esam grēku Piedošanu, Atdzemdīšanu, Atjaunošanu, Svēttapšanu, un tādā kārtā Glābšanu; un vēl vairāk, tāpēc ka saka, ka ar tās Ticības palīdzību Kristus iemājojot, un Svētais Gars darbojoties cilvēkā, un ka tāpēc viņus ne tikai par taisniem saucot, bet viņi arī esot taisni. “*Ka Atdzimušajos ne tikai Dieva dāvanas, bet arī Pats Kristus, un pat visa Svētā Trijība ar ticības palīdzību iemājojot, tikpat kā savos Dievnamos*” — skaties iepriekš 15.nr.(i). Un ka cilvēks tiklab personas kā arī darbu ziņā esot un tiekot saukts par taisnu — /skat./ iepriekš 14.nr.(e). No kā neapšaubāmi izriet, ka ar Kristus taisnības Ieskaitīšanu domāta tās Piesaistīšana un šādā kārtā tās Ievadišana, no kam cilvēks top par tās dalībnieku. Tā kā nu Ieskaitīšana ir Sakne, Sākums un Pamats Ticībai un visām tās iedarbībām glābšanas labad, un no tam pašlaik tā ir it kā Svētā un Vissvētākā vieta Kristīgajos Dievnamos, tad svarīgi ir še Noslēguma vietā kaut ko par Ieskaitīšanu pieminēt; bet tam jānotiek pa pantiem sekošā kārtībā:

I — Ka ikkatram pēc nāves tiek ieskaitīts ļaunais, kurā viņš ir, un tāpat arī labais.

II — Ka viena cilvēka labā Ievadišana otrā cilvēkā ir neiespējama.

III — Ka Ticība Kristus taisnības jeb nopelna ieskaitīšanai jeb piesaistīšanai, tāpēc ka tā ir neiespējama, ir mūsu Ticība.

110. I — **Ka ikkatram pēc nāves tiek ieskaitīts ļaunais, kurā viņš ir, un tāpat arī labais.** Lai tas zināmā skatījumā būtu skaidrs, tad apgaismosim to šādā sadalījumā: 1. Ka ikvienam ir sava paša /īpatnēja/ dzīvība. 2. Ka ikkuram sava dzīvība pēc nāves paliek. 3. Ka Ļaunajam tad tiek ieskaitīts viņa dzīves ļaunais, un Labajam tiek ieskaitīts viņa labais.

Pirmkārt, ka ikvienam ir sava paša /īpatnēja/ dzīvība, tātad atšķirīga no otra dzīvības, tas ir zināms; jo ir nebeidzama dažādība, un nekas nav identisks, no kam ikkuram ir sava pašdaba. Tas skaidri redzams no cilvēku Sejām, ka nevienam seja nav absolūti līdzīga otra sejai, un nevar būt arī mūžam,

tāpēc ka sirdsprāti (animus — Cilvēka augstākā dzīvība, jeb ... spēja, ir tā, ko īstēni sauc par viņa 'dvēseli', otro pēc kārtas sauc par viņa 'intelektuālo sirdsprātu' (mens), ... bet trešais, kas savukārt šim seko, ir 'dabīgais sirdsprāts' (animus). — Adversaria 88.653; skat. arī L.M.246) nav līdzīgi, un no sirdsprātiem ir /atkarīgas/ sejas, jo seja, kā saka, ir sirdsprāta attēls, un sirdsprātam sava izcelsme un forma ir no dzīvības. Ja cilvēkam nebūtu sava paša /īpatnēja/ dzīvība, tāpat kā viņam ir sava paša /īpatnējs/ sirdsprāts un /īpatnēja/ seja, tad viņam pēc nāves nebūtu nekādas no citiem šķirtas dzīvības; un nebūtu pat Debess, jo tā sastāv no nebeidzamiem citiem /cilvēkiem/. Tās forma pastāv (ir) vienīgi no dvēseļu un sirdsprātu dažādībām, kas ir tā sakārtotas, ka izveido vienu veselu; un vienu veselu tās izveido no Vienīgā, kā Dzīvība tur ir visos un katrā atsevišķajā, tāpat kā Dvēsele ir cilvēkā. Ja tā nebūtu, tad Debess izkļūstu, tāpēc ka izjūktu /tās/ forma. /Tas/ Vienīgais, no Kā ir dzīvība visiem un katram atsevišķajam, un no Kā tā forma turas kopā, ir Kungs.

Otrkārt, ka ikkuram sava dzīvība pēc naves paliek, tas Baznīcā ir zināms no Vārda, un /proti/, šiem /izteicieniem/ tajā: "*Cilvēka Dēls nāks, un tad atmaksās ikvienam pēc viņa darījumiem*" (Mt.16,27). "*Es redzēju grāmatas atvērtas, un tiesāti tika visi pēc viņu Darbiem*" (Apok.20,12.13). "*Tiesas dienā Dievs atmaksās ikvienam pēc Viņa Darbiem*" (Rom.2,6; 2.Kor.5,10). Darbi, pēc kuriem ikvienam tiks atmaksāts, ir dzīvība (lat. vita = dzīvība, arī dzīve), tāpēc ka dzīvība tos dara, un tie notiek (ir) saskaņā ar dzīvību. Tā kā man vēlēs vairākus gadus būt kopā ar Eņģeļiem, un runāt ar atnācējiem no Pasaulē, tad droši varu liecināt, ka ikvienu tur izpētī, kāda bijusi viņa dzīve, un ka dzīvība, ko viņš Pasaulē sev sagādājis, paliek viņam mūžam. Esmu runājis ar tādējiem, kuri dzīvojuši pirms gadu simtiem, un kuru dzīve man no Vēstures bija zināma, un es pazinu, ka tā bija līdzīga aprakstam. Un es dzirdēju no Eņģeļiem, ka dzīvība nevienam pēc nāves nevarot mainīties, tāpēc ka tā ir organizēta saskaņā ar viņa mīlestību un ticību, un tādējādi saskaņā ar darbiem; un ja tā mainītos, ka tad viņa organizējums būtu saplosīts, kas nekādi nevar notikt; tad vēl, ka organizējums var mainīties vienīgi materiālajā ķermenī, un visnotaļ ne garīgajā ķermenī, pēc tam, kad iepriekšējais ir pamests.

Treškārt, Ka Ļaunajam tad tiek ieskaitīts viņa dzīves ļaunais, un Labajam tiek ieskaitīts viņa labais. Ļaunā ieskaitīšana pēc nāves nav apsūdzēšana, iesūdzēšanas vainošana un tiesāšana kā Pasaulē, bet to dara pats ļaunais; ļo ļaunie aiz savas brīvās gribas šķiras no labajiem, tāpēc ka nevar būt ar šiem kopā. Ļaunā mīlestības patikas vērsas nost no labā mīlestības patikām, un ikkurš /savas/ patikas izdveš, tāpat kā smaržas dveš no ikviena auga virs zemes (zemēs); jo tās patikas neiesūc un neapslēpj /vairs/ materiāls ķermenis kā agrāk, bet garīgajā aurā tās brīvi izplūst no viņu mīlestībām. Un tā kā ļauno tur jūt it kā pēc tā smakas, tad tas ir tas, kas apsūdz, iesūdz, vaino un tiesā; nevis kāda tiesneša priekšā, bet ikkatra priekšā, kurš ir labajā; un tas ir tas, kas domāts ar ieskaitīšanu. Labā ieskaitīšana notiek tamlīdzīgi, un tā notiek tiem, kuri Pasaulē atzinuši, ka viss labais viņos ir bijis un ir no Kunga, un nekas no tā nav no viņiem pašiem. Šos, pēc tam kad viņi ir sagatavoti, ielaiž iekšējākās viņu labā patikās un tad viņiem atveras ceļš uz kādu Biedrību Debēsī, kur ir tā viendabīgas patikas. Tas nākas no Kunga.

111. II — **Ka viena cilvēka labā ievadīšana otrā cilvēkā ir neiespējama.** Šis lietas pierādījumu (evidenci) arī var redzēt no sekošiem pēc kārtas /apsvērumiem/: 1. Ka ikviens cilvēks piedzimst ļaunajā. 2. Ka labajā viņu ievada Kungs ar atdzemdināšanu. 3. Ka tas notiek, ticot Kungam un dzīvojot saskaņā ar Viņa baušļiem. 4. Tāpēc viena cilvēka labo nevar ar piesaistišanu ievadīt otrā, un šādā kārtā ieskaitīt. Pirmkārt, Ka ikviens cilvēks piedzimst ļaunajā, tas Baznīcā ir zināms. Saka, ka šis Ļaunais esot mantots no Ādama; bet tas ir mantots no vecākiem. No šiem katram ir sava iedaba, kas ir Nosliece. Ka tā ir, to pierāda pieredze un prāts; jo vecāku līdzība sejas, rakstura un paražu ziņā izceļas tuvākos bērnos, un vēlākajos no šiem. No tam daudzi pazīst ģimenes, un arī spriež par viņu raksturu. Tāpēc ļaunumi, ko paši vecāki piesavējušies, kā noslieces uz tiem ar pārnēsumu ieiet pēcnācējos. No tam ir tie ļaunumi, kuros cilvēki piedzimst. Otrkārt, Ka labajā viņu ievada Kungs ar atdzemdināšanu. Ka Atdzemdināšana pastāv (ir) un, ja kāds netiek atdzemdināts, tad nevar ieiet Debēsī, ir gluži skaidrs no Kunga vārdiem Jāņa 3,3.5. Ka Atdzemdināšana ir šķīstīšana no ļaunumiem un tādā kārtā dzīves atjaunošana, to Kristīgajā Pasaulē nevar nezināt, jo arī prāts to redz, atzīstot, ka ikviens piedzimst ļaunajā, un ka ļauno nevar nomazgāt un noslaucīt kā netīrumus ar ziepēm un ūdeni, bet atstājoties no tā, Treškārt, Ka tas notiek, ticot Kungam, un dzīvojot saskaņā ar Viņa baušļiem. Atdzemdināšanas baušļu ir pieci, kurus skaties iepriekš, 43. un 44.nr., starp kuriem ir šie, Ka jā vairās ir no ļaunumiem, tāpēc ka tie ir velna un no velna, Ka jādara ir labais (dsk.), tāpēc ka tas ir Dieva un no Dieva; un ka jāgriežas ir pie Kunga, lai Viņš pievērstu tā darīšanai. Lai katrs pavaicā pats sev, un apsver, vai cilvēkam no citurienes var būt labais; un

ja nav labā, tad nav viņam glābšanas. Ceturtkārt, Tāpēc viena cilvēka labo nevar ar piesaistīšanu ievadīt otrā, un šādā kārtā ieskaitīt. No iepriekš teiktā izriet, ka cilvēks ar Atdzemdinašanu tiek gara ziņā atjaunots, un ka tas notiek, ticot Kungam, un reizē dzīvojot saskaņā ar Viņa baušļiem. Kurš neredz, ka šāda atjaunošana nevar notikt citādi kā maz pa mazam (no laika laikā); gandrīz tāpat kā koks no sēklas pakāpeniski iesakņojas un aug, un pilnveidojas. Tie, kas atdzemdinašanu un atjaunošanu iedomājas citādi, tie nezina neko ne par cilvēka stāvokli, nedz arī kaut ko par ļauno un labo, ka šie divi ir visnotaļ /viens otram/ pretēji, un ka labo nevar iedēstīt kā vien par tik, cik ļaunais tiek atstādināts; viņi nezina arī, ka, kamēr kāds ir ļaunajā, viņš novēršas no labā, kas par sevi ir labs; kāpēc, ja viena cilvēka labo piesaistītu un tādā kārtā ievadītu kādā, kurš ir ļaunajā, tad tas būtu, kā ja Jēru nomestu priekšā Vilkam, vai kā ja pārli piesietu cūkas snuķim. No tam ir skaidrs, ka viena cilvēka labo ievadīt otrā ir neiespējami.

112. III — **Ka ticība Kristus taisnības jeb nopelna ieskaitīšanai jeb piesaistīšanai, tāpēc ka tā ir neiespējama, ir māņu ticība.** Ka katram tiek ieskaitīts ļaunais, kādā viņš ir, un tāpat arī labais, tas iepriekš (110.nr.) ir rādīts; no kam ir skaidrs, ka, ja ar ieskaitīšanu ir domāta viena cilvēka labā piesaistīšana, un tādējādi ievadīšana otrā, tad tā ir mānīga (maldu) domāšana. Pasaulē no cilvēkiem var nopelnus it kā pārnest, tas ir, vecāku labad tie var nākt bērniem par labu, vai kāda klienta nopelns aiz labvēlības nākt tā draugiem par labu; bet nevar nopelna labo ierakstīt viņu dvēselēs, bet tikai āriģi viņiem piešķirt (piesaistīt). Tamlīdzīgas lietas pie cilvēkiem viņu Garīgās dzīvības ziņā nevar būt; šī, kā iepriekš rādīts, ir jāiedēsta, un ja tā netiek iedēstīta, dzīvojot saskaņā ar agrāk minētajiem Kunga baušļiem, tad cilvēks paliek ļaunajā, kādā ir piedzimis. Pirms tas ir noticis, nekāds labais nevar viņam pieķerties, /jo/ pieskaroties tas tūdaļ tiek atgrūsts, un atlec kā elastīga bumba, krizdama uz klinti; vai nogrimst kā dimants, kas iemests purvā. Cilvēks, kas gara ziņā nav reformēts, ir kā panteris vai kā ūpis, un var tikt pielīdzināts ērkšķu krūmam un nātrei; bet atdzemdināts cilvēks ir kā avs vai kā balodis, un var tikt pielīdzināts olīvkokam un vīnkokam. Padomājiet, lūdzu, ja patīk, kā var ar kaut kādu ieskaitīšanu cilvēks panteris pārvērsties par cilvēku avi, vai ūpis par balodi, vai ērkšķu krūms par olīvkoku, vai nātre par vīnkoku, ja ar to ieskaitīšanu ir domāta pārņemšana. Vai, lai /tāda/ pārvērtība notiktu, pantera un ūpja zvēriskums, vai ērkšķu krūma un nātres kaitīgums nav papriekš atņemams, un tādā kārtā patiesi cilvēciskais un nekaitīgums iedēstāms? Kā tas notiek, arī to Kungs māca Jāņa ev. 15,1–7.

113. Sacītam piemētināms sekošais: Baznīca saka, ka neviens nevarot bauslību piepildīt; un jo mazāk tāpēc, ka, kurš noziedzas pret vienu Dekaloga bausli, tas noziedzoties pret visiem. Bet šis izteiciens (runāšanas formula) nav tāds, kā tas skan; jo tas saprotams tā, ka, kurš ar Nodomu vai Nocietinādamies rīkojas pret vienu bausli, tas rīkojas /arī/ pret pārējiem; tāpēc ka ar nodomu, vai aiz nocietināšanās rīkoties nozīmē (ir) pilnīgi noliegt, ka pastāv grēks; un kas grēku noliedz, tas netur par kaut ko /arī/ rīkošanos pret pārējiem baušļiem. Kurš tad nezina, ka tāds, kurš ir maukuris, tāpēc nav slepkava, zaglis, nepatīss liecinātājs, nedz arī grib tāds būt? Bet kas ir laulības pārkāpējs ar nodomu vai nocietinādamies, tas netur par kaut ko /arī/ visas reliģijas lietas, tātad arī ne slepkavību, zagšanu un nepatīsu liecināšanu (dsk.); un atturas no šīm lietām ne tāpēc, ka tās ir grēki, bet bīdamies likuma un sliktas slavas. Tamlīdzīgi ir arī, ja kāds ar nolūku vai nocietinādamies rīkojas pret kādu citu Dekaloga bausli, ka arī tas rīkojas pret pārējiem, tāpēc ka neko par grēku netur. Gluži tamlīdzīgi ir ar tiem, kuri ir labajā no Kunga. Šie, ja ar Gribu un Saprātu, jeb ar nodomu un nocietinādamies, atturas no viena ļaunā, tāpēc ka tas ir grēks, atturas no visiem; un vēl vairāk, ja atturas no vairākiem. Jo tiklīdz kāds ar nodomu vai nocietinādamies atturas no kāda ļaunā, kas ir grēks, to Kungs tur nodomā atturēties /arī/ no pārējiem; kāpēc, ja viņš aiz nezinašanas, vai aiz kādas pārlicējas ķermeņa iekāres, ļaunu izdara, tas viņam tomēr ieskaitīts netiek, tāpēc ka viņš to nebija nodomājis, nedz arī to savī nocietina. Cilvēks šādā nodomā nāk, ja vienu vai divi reizes gadā sevi pārbauda (izpētī), un no ļaunā, ko sevi uztvēris, atjēdzas; citādi ir, ja viņš nekad sevi nepārbauda (neizpētī). To man atļauts apstiprināt ar sekošo: Garīgajā Pasaulē sastapu daudzus (vairākus), kas dabīgajā Pasaulē bija dzīvojuši līdzīgi citiem, grezni ģērbdamies, bagātīgi mielodamies, pelnīdamies tāpat kā citi, noskatīdamies teātra izrādes, jokodamies it kā aiz tiksmes par mīlas dēkām, neminot vēl citas līdzīgas lietas; un tomēr Eņģeļi dažus tajās vainoja kā grēka ļaunumos, un dažiem tās kā ļaunumus neieskaitīja, un šos deklarēja par nevainīgiem, bet tos par vainīgiem. Uz jautājumu, kāpēc tā, kad viņi taču līdzīgas lietas bija darījuši, eņģeļi atbildēja, ka visi tiekot vēroti pēc viņu nodoma, nolūka un mērķa, un pēc šīm lietām viņi tos šķirojot; un ka tāpēc viņi atvainojot, vai atzīstot par vainīgiem, tos, kurus to mērķis vai nu atvaino vai vaino, tāpēc ka Debesī visiem ir labā mērķis, un ellē visiem ir ļaunā mērķis. No teiktā nu ir skaidrs, kurš ir tas, kam grēks tiek ieskaitīts, un kurš, kam tas netiek ieskaitīts.

114. Sacītam piemetināmas Divas Memorabilijas, kas ņemtas no Atklātās Apokalipses.

Pirmā ir šī: Pēkšņi mani sagrāba gandrīz nāvīga slimība; visa galva bija smaga tapusi, jo /tajā/ bija iekļuvuši mēra nesēji dūmi no lielās pilsētas, ko garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti (Apok.11,8). Biju pusmiris, ar negantām sāpēm, un gaidīju beigas, tā nogulēju gultā trīs un pus dienas. Tads bija kļuvis mans Gars, un no tā arī mans ķermenis. Tad izdzirdu ap sevi balsis sakām: “Re, gul miris uz mūsu Pilsētas ielas tas, kurš sludināja Nožēlošanu grēku piedošanai, un Vienīgo Kristu — cilvēku.” Un viņi vaicāja dažiem no Garīdzniecības, vai viņš esot aprakšanas vērts (cienīgs) — tāpat ka par tiem diviem tanī Pilsētā nokautiem lieciniekiem (11.Nod.8.9.10); un tie sacīja, ka ne; lai guļot, redzēšanai. Viņi aizgāja, atgriezās, zobojās. Tiešām man tā notikās, kad tā Apokalipses Nodaļa tika izskaidrota. Dzirdamas bija no viņiem dobjas balsis, galvenokārt šādas: Kā var grēkus Nožēlot bez ticības? Kā var Kristu cilvēku pielūgt kā Dievu, kad mēs taču tiekam glābti bez kāda mūsu nopelna? Kas tad vēl vairāk vajadzīgs kā vienīgi Ticība, ka Dievs Tēvs ir sūtījis Dēlu, atcelt bauslības lāstu, ieskaitīt mums Viņa nopelnu, un tā mūs savā priekšā taisnot, un atraisīt no grēkiem, un tad dot Svēto Garu, kurš veiktu mūsos visu labo? Vai tas nesaskan ar Rakstiem, un nesaskan arī ar Prātu? Uz to klātesošais Pūlis aplaudēja. Es to dzirdēju, bet nevarēju atbildēt, tāpēc ka gulēju gandrīz nedzīvs. Bet pēc trīs un pus dienām mans gars atspirga, un tajā es izgāju no ielas Pilsētā, un sacīju atkal: “Nožēlojiet grēkus, un ticiet Kristum, un grēki jums taps piedoti, un jūs izglābsities; bet ja ne, tad iesit bojā! Vai Kungs Pats nesludināja nožēlošanu grēku piedošanai, kā arī ticēšanu Viņam? Vai Viņš neuzdeva Mācekļiem sludināt to pašu? Vai no jūsu ticības dogmas neizriet pilnīga dzīves drošība?” Bet viņi sacīja: “Ko tu muldi? Vai tad Dēls nav gandarījis? Vai Tēvs nav to /Viņa taisnību mums/ ieskaitījis, un mūs, kas esam tam ticējuši, taisnojis? Ja mēs tādā kārtā žēlastības Garā tiekam vadīti, kas tad mūsos ir grēks, un kas tad mums ir nāve? Vai tu, grēka un nožēlošanas sludinātāj, šo Evaņģēliju aptver?” Bet tad nāca balss no Debess, sacīdama: “Kas ir grēkus nenožēlotāja Ticība, ja ne nedzīva? Nāk gals, nāk gals pār jums, drošajiem, savās acīs nevainojamiem, savā ticībā taisnotiem, velniem!” Un tad pēkšņi atvērās tās Pilsētas vidū bezdibenis, un izpletās, un nami cits uz citu (nams uz namu) sakrita, un tika aprīti, un tūdaļ no plašās aizas uzvirda ūdens un appludināja tuksnesi.

Kad viņi tā bija nogrimuši un šķita appludināti, es vēlējos zināt viņu likteni /tur/ dziļumā; un man sacīja no Debess: “Tu redzēsi un dzirdēsi.” Un tad manu acu priekšā ūdeņi, ar kuriem viņi šķita appludināti, pašķirās — jo ūdeņi Garīgajā Pasaulē ir Atbildumi, un tāpēc parādās ap tiem, kuri ir nepatiesības — un tad redzēju viņus uz smilšaina Pamata, kur bija no akmeņiem sanestas kaudzes, starp kurām viņi skraidīja un vaimanāja, ka ir izmesti no savas lielās Pilsētas; un klaigāja un sauca: “Kāpēc mums tas /noticies/? Vai mēs savas Ticības pēc neesam tīri, šķīsti, taisni, svēti?” Un citi: “Vai mēs savas ticības pēc neesam tīrīti, šķīstīti, taisnoti un svētdarīti?” Un citi: “Vai mēs savas Ticības pēc nsesa tapuši tādi, ka Dieva, Tēva priekšā, un visas Trijības priekšā tiekam uzskatīti un šķietam, un Eņģeļu priekšā tiekam deklarēti, kā tīri, šķīsti, taisni un svēti? Vai mēs neesam samierināti, izlīdzināti, atgrēcināti, un tādā kārtā no grēkiem atraisīti, nomazgāti un noslaucīti? Vai Kristus nav bauslības pazudinājumu atcēlis? Kāpēc tad mēs kā pazudināti esam šie nomesti? Mēs /gan/ dzirdējām savā lielajā Pilsētā no kāda pārgalvīga grēku sludinātāja: “Ticiet Kristum un nožēlojiet grēkus!” Bet vai tad mēs neticējām Kristum, ticēdami Viņa nopelnam? Un vai mēs nenožēlojām grēkus, apliecinādami, ka esam grēcinieki — kāpēc tad mums tā noticies?” Bet tad no sāniem dzirdama bija balss viņiem sakām: “Vai tad jūs arī zināt jebkādu grēku, kurā esat? Vai esat kādreiz sevi pārbaudījuši (izpētījuši), un tāpēc vairījušies (bēguši) no kāda ļaunā kā grēka pret Dievu? Un kas no tā nevairās (nebēg), tas ir tajā. Vai grēks nav velns? — kāpēc jūs esat tie, par kuriem Kungs saka: “Tad jūs sāksit teikt: Mēs ēdām un dzērām Tavā priekšā, un Tu mācīji mūsu ielās, bet Viņš sacis: Es jums saku, Es jūs nepazīstu, no kurienes jūs esat. Atkāpieties no Manis, visi netaisnības darītāji!” (Lk.13,26.27), kā arī tie, par kuriem ir runa (Mt.7,22.23). Tāpēc ejiet katrs savā vietā! Jūs redzēsiet ieejas alās, ejiet tajās iekšā, un katram no jums dos /tur/ savu darbu darīt, un tad /arī/ barību pēc /padarītā/ darba mēra Ja ne, tad izsalkums tomēr piespiedīs jūs /tur/ ieiet.”

Pēc tam bija dzirdama (notika) balss no Debess dažiem uz tās zemes, kuri bija ārpus tās lielās Pilsētas — par kuriem arī tajā Nodaļā 13.P. /ir runa/ skaļi sakām: “Sargaities, sargaities no biedrošanās ar tādiem! Vai jūs nevarat saprast, ka ļaunumi, ko sauc par grēkiem un netaisnībām, padara cilvēku netīru un nešķīstu? Kā citādi var cilvēks no tiem tikt attīrīts un šķīstīts, nekā ar aktuālu grēku nožēlošanu, un ar ticību Kungam Dievam Glābējam? Aktuāla grēku nožēlošana ir, sevi pārbaudīt (izpētīt), pazīt un atzīt savus grēkus, sevi vainot, apliecināt tos Kunga priekšā, izlūgties palīdzību un spēku tiem pretoties, un tā no tiem atstāties, kā arī jaunu dzīvi dzīvot, un visu to darīt it kā no sevis. Dariet to vienu vai divas

reizes gadā, kad ejat pie Svētās Komūnijas; un vēlāk, kad grēki, kuros esat sevi vainojuši, atgriežas, tad saki sev: mēs negribam tos, tāpēc ka tie ir grēki pret Dievu; šī ir aktuāla grēku Nožēlošana. Kurš nevar saprast, ka tas, kas sevi nepārbauda (neizpētī), un savus grēkus neredz, tajos paliek? jo viss ļaunais no dzimšanas ir patīkams, jo patīkami ir atriebties, maukot, laupīt, zaimot. Vai patika nedara, ka tos neredz? Un ja arī varbūt saka, ka tie ir grēki, vai to patikas pēc jūs tos neatvainojat, un pat ar nepatiesībām nenocietināties tajos un nepārlicināt sevi, ka tie nav grēki? Un tā jūs tajos paliekat, un vēlāk darāt tos vēl vairāk nekā iepriekš; un darāt tos tiktāl, kamēr /vairs/ nezināt, kas ir grēks, un pat vai maz ir grēks. Bet citādi ir ar katru, kurš aktuāli savus grēkus nožēlo: tas savus ļaunumus, kurus ir pazinis un atzinis, sauc par grēkiem, un tāpēc sāk no tiem vairīties (bēgt) un novērsties, un just to patiku nepatīkamam; un, par cik tas notiek, tik viņš redz un mīl labo (dsk.), un beidzot jūt tā patikas, kuras ir Debess patikas. Ar vārdu sakot, par cik kurš pamet velnu aiz muguras, par tik Kungs pieņem viņu par bērnu, viņu māca, vada, attur no ļaunā (dsk.) un tur labajā (dsk.). Šis, un nekāds cits, ir ceļš no elles uz Debesi. Ir dīvaini, ka Reformētājiem (jeb Protestantiem) ir kāda iesēdusies atraidība, izvairīšanās un novēršanās no aktuālas grēku Nožēlošanas — kas ir tik liela, ka viņi nevar piespieties sevi pārbaudīt (izpētīt), un savus grēkus redzēt, un apliecināt tos Dieva priekšā; viņus pārņem it kā šausmas, kad viņi to nodomā darīt. Es vaicāju par to ļoti daudziem Garīgajā Pasaulē, un visi sacīja, ka tas esot pāri viņu spēkiem. Dzirdējuši, ka Pāvestieši to tomēr dara, tas ir, sevi pārbauda (izpēta), un klaji /kāda/ Mūka priekšā savus grēkus apliecina, viņi gaužām brīnījās. Turklāt vēl ir dīvaini, ka Reformētie nespēj to darīt /pat/ slepenībā Dieva priekšā, jebšu viņiem tas tāpat tiek uzlikts par pienākumu, pirms viņi iet pie Svētā Mielasta. Un daži tur pētīja (izmeklēja), kāpēc tas tā, un atrada, ka šādu nenožēlošanas Stāvokli, un šādu Sirdi ir ievadījusi Vienīgā Ticība. Un tad lika viņiem redzēt, ka tie no Pāvestiešiem, kas griežas pie Kristus un Viņu pielūdz — un nepielūdz, bet tikai godā savas Baznīcas Primātus un Priekšniekus — tiek glābti.

Pēc tam bija dzirdams it kā pērkons, un balss no Debess runājam, un sakām: “Mēs brīnāmies. Saki Reformēto Sanāksmei: Ticiet Kristum, un nožēlojiet grēkus, un jūs tapsit glābti!” Es to arī sacīju, un vēl: “Vai Kristība nav grēku Nožēlošanas Sakraments, un tādējādi Ievadījums Baznīcā? Ko citu Kūmas kristāmā vietā apsola kā to, ka tas atteiksies no velna un tā darbiem? Vai Svētais Mielasts nav grēku Nožēlošanas Sakraments, un tādējādi Ievadījums Debesī? Vai Komūnikantiem nesaka, ka viņiem visnotaļ ir savi grēki jānožēlo, pirms piedalīšanās? Vai Dekalogs nav vispārēja Kristīgās Baznīcas Doktrīna, kas māca grēku nožēlošanu? Vai tajā sešos Otrās Plāksnes baušļos nav teikts, ka šo un to ļauno nebūs darīt? bet nav teikts, ka šis un tas labais ir jādara. No tam jūs varat zināt, ka, par cik kurš vairās (bēg) no ļaunā, par tik viņš mīl labo; un ka pirms tam jūs nezināt, ne kas ir labais, nedz arī, kas ir ļaunais.

115. **Otrā Memorabilija** ir šī: Reiz /kāds/ Eņģelis man sacīja: “Ja gribi skaidri redzēt, kas ir Ticība un Labprātība, tātad kas ir no Labprātības šķirta Ticība, un kas ir ar Labprātību saistīta Ticība, tad es uzskatāmi /tev to/ parādišu.” “Parādi!”, es atbildēju. Un viņš sacīja: “Domā Ticības un Labprātības vietā Gaismu un Siltumu, un tu skaidri redzēsi. Jo Ticība savā būtībā ir Patiesība, kas ir Gudrības piederums; un Labprātība savā būtībā ir Rosme, kas ir Mīlestības piederums; un Gudrības Patiesība Debesī ir Gaisma, un mīlestības Rosme Debesī ir Siltums. Gaisma un Siltums, kuros ir Eņģeļi, nav nekas cits. No tam tu skaidri vari redzēt, kas ir no labprātības šķirta Ticība, un kas ir ar labprātību saistīta Ticība. No labprātības šķirta Ticība ir kā ziemas Gaisma, un ar labprātību saistīta Ticība ir kā pavasara Gaisma. Ziemas Gaisma, kas ir no Siltuma šķirta Gaisma, būdama saistīta ar aukstumu, pilnīgi atkailina kokus, arī no lapām, nonāvē zāli, stindzina zemi, un sasaldē ūdeņus; bet pavasara Gaisma, kas ir ar siltumu saistīta Gaisma, kokiem liek veģetēt, papriekš lapās, tad ziedos, un beidzot augļos; tā atver un padara mīkstu zemi, lai tā izdotu zaļumus, zāli, puķes un krūmus, un izkause arī ledu, lai ūdeņi tecētu no avotiem. Gluži tamlīdzīgi ir ar Ticību un Labprātību. No labprātības šķirta Ticība visu nāvē, un ar labprātību saistīta Ticība visu dzīvina. So Dzīvināšanu un to Nāvēšanu mūsu Garīgajā Pasaulē var dzīvā kārtā redzēt, tāpēc ka še Ticība ir Gaisma, un Labprātība ir Siltums; jo kur Ticība ir saistīta ar labprātību, tur ir paradiziski Dārzi, Puķu dobess un Zālāji — mīļīgi, skatoties pēc /to divu/ saistības; bet kur Ticība no labprātības ir šķirta, tur pat ne zāles nav, un kur ir kāds zaļums, tas ir ērkšķains un dzeloņains.” Netālu tad bija daž no Garīdzniecības, kurus Eņģelis nosauca par cilvēku Taisnotājiem un Svētdarītājiem ar vienīgo ticību, un arī par Noslēpumu glabātājiem (Arcanistas). Tās pašas lietas mēs pasacījām viņiem un aprādījām, tiekams viņi redzēja, ka tā ir; un, kad mēs viņiem vaicājām, vai nav tā? viņi aizgriezās un sacīja: “Mēs nedzirdējām.” Un kad mēs /dikti/ saucām viņiem, sacīdami: “Tad klausieties vēlreiz!” viņi aizlika abas rokas savām ausīm priekšā un skaļi kļiedza: “Mēs negribam dzirdēt.”

NOSLĒGUMS

“Nostājies Jehovas Nama vārtos, un izsauc tur šo vārdu: Tā sacīja Jehovah Cebaot Izraēļa Dievs: dariet labus savus ceļus, un savus darbus, un neuzticieties melu vārdiem, sacīdami: Jehovas Dievnams, Jehovas Dievnams, Jehovas Dievnams (tas ir, Baznīca) ir šis. Vai zagdami, nokaudami, un maukodami, kā arī melīgi zvērēdami, jūs pēc tam nāksit un stāvēsit Manā priekšā šajā Namā, kas nosaukts manā Vārdā, un sacīsiet: Mēs esam izglābti (izrauti), visas tās negantības darīdami? Vai šis Nams ir tapis par laupītāju Alu? Arī Es, lūk, esmu redzējis, saka Jehovah.” — No Jeremijas 7.Nod.2.3.4.9.10.11.

* * * * *

VAINAGOTĀJS PIELIKUMS

116. Jaunās Debes un Jaunās Baznīcas Ticība vispārīgā formā ir šī: Ka Kungs no mūžības, Kurš ir Jehovah, atnāca Pasaulē pakļaut Elles, un paaugstināt savu Cilvēcisko, un ka bez tam neviens mirstīgais nevarētu tapt glābts, un ka glābti tiek tie, kas tic Viņam.

Teikts ‘vispārīgā formā’, tāpēc ka šis ir vispārīgs ticības /moments/; un vispārīgs ticības /moments/ ir tas, kam jābūt visos un katrā atsevišķā /tās momentā/. Vispārīgs ticības /moments/ ir, ka Dievs ir viens Būtībā un Personā, Kurā ir Trijība, un ka Tas ir Kungs Dievs Glābējs Jēzus Kristus. Vispārīgs ticības /moments/ ir, ka neviens mirstīgais nevarētu tapt glābts, ja Kungs nebūtu Pasaulē atnācis. Vispārīgs ticības /moments/ ir, ka Viņš atnāca Pasaulē atstādināt no cilvēka Elli, un ir to atstādinājis, Cīnīdamies pret to, un to Uzvarēdams; tā Viņš to ir pakļāvis, un savedis to kārtībā un paklausībā Sev. Vispārīgs ticības /moments/ ir, ka Viņš atnāca Pasaulē paaugstināt Cilvēcisko, ko Pasaulē bija pieņēmis, tas ir, savienot to ar Dievišķo, no Kā /tas nācis/; šādā kārtā Viņš Elli, ko bija pakļāvis, tur kārtībā un paklausībā Sev mūžam. Tā kā abas šīs lietas citādi notikt nevarēja, kā ar Kārdināšanām, kurās Viņš ļāva nākt savām Cilvēciskajam līdz pat pēdējai, un pēdējā no tām bija krusta Ciešana, tad Viņš devās arī tajā. Šie ir Vispārīgie ticības /momenti/, zīmējoties uz Kungu.

Vispārīgs Kristīgās Ticības /moments/ cilvēka pusē ir ticēt Kungam; jo, ticot Viņam, notiek saistīšanās ar Viņu, ar ko /cilvēks/ top Glābts. Ticēt Viņam ir paļauties, ka Viņš glābj; un tā kā paļāvības nevar būt, ja kas labi nedzīvo, tad arī šī /proti, laba dzīvošana/ ir domāta ar ticēšanu Viņam.

117. Jaunās Debes un Jaunās Baznīcas Ticība daļējā formā ir šī: Ka Jehovah Dievs ir Pati Milestība un Pati Gudrība, jeb ir Pats Labais un Pats Patiesais; un ka Viņš kā Dievišķais Patiesais, kas ir Vārds, un kas bija Dievs pie Dieva, nonāca un pieņēma Cilvēcisko — nolūkā, lai savestu kārtībā visu, kas bija Debesis un visu, kas bija Ellē, un visu, kas bija Baznīcā; jo toreiz Velna, tas ir, Elles, spēks pārspēja Debesis spēku, un Zemēs ļaunā spēks labā spēku, no kam priekšā (durvju priekšā) stāvēja un draudēja vispārējs pazudinājums. Šo nākamo Pazudinājumu Jehovah Dievs ar savu Cilvēcisko, kas bija Dievišķais Patiesais, novērsa, un šādā kārtā Enģeļus un Cilvēkus atpestīja un pēc tam savā Cilvēciskajā pievienoja Dievišķo Patieso Dievišķajam Labajam un šādā kārtā kopā ar paaugstināto Cilvēcisko atgriezās savā Dievišķajā, Kurā bija kopš mūžības. Tas domāts sekošos Jāņa vārdos: “Vārds bija pie Dieva, un Dievs bija Vārds; un Vārds tapa Miesa” (1,1.14); un Tā paša vārdos: “Es esmu izgājis no Tēva, un nācis Pasaulē. Atkal Es atstāju Pasauli, un eju pie Tēva” (16.28). No tam ir skaidrs, ka, Kungam Pasaulē neatnākot, neviens nebūtu varējis tapt glābts. Tāpat ir /arī/ pašlaik; un tāpēc, ja Kungs atkal nenāktu Pasaulē Dievišķajā Patiesajā, kas ir Vārds, tad arī neviens nevarētu tapt glābts.

Daļējie ticības /momenti/ no cilvēka puses ir: I. Ka Dievs ir viens, Kurā ir Dievišķā Trijība, un ka Tas ir Kungs Dievs Glābējs Jēzus Kristus. II. Ka Glābēja Ticība ir ticēšana Viņam. III. Ka jāvairās (jābēg) ir no ļaunā (dsk.), tāpēc ka tas ir velna un no velna. IV. Ka jādara ir labais (dsk.), tāpēc ka tas ir Dieva un no Dieva. V. Un ka tas (dsk.) cilvēkam jādara it kā pašam no sevis, bet jātic, ka tas ir viņā (pie viņa) un caur viņu no Kunga. Divi pirmie /momenti/ pieder pie Ticības, divi nākamie pie Labprātības, un piektais attiecas uz labprātības Saistību ar ticību, un tādā kārtā uz Kunga saistību ar cilvēku. Par šīm lietām skatiet arī iepriekš 44.nr.

SEKO TRĪS MEMORABILIJAS, ŅEMTAS NO ATKLĀTĀS APOKALIPSES

118. **Pirmā Memorabilija.** Rakstot Apokalipses 20. Nodaļas Izskaidrojumu, un pārdomājot par Pūķi, Zvēru, un Viltus pravieti, man parādījās kāds Eņģeļgars, un vaicāja: “Ko tu pārdomā?” un es sacīju, ka par Viltus pravieti. Tad viņš sacīja: “Es aizvedīšu tevi uz /kādu/ vietu, kur ir tie, kas domāti ar Viltus pravieti.” Viņš sacīja, ka tie esot tie paši, kas 13. Nodaļā domāti ar ‘Zvēru no Zemes’, kuram bija divi ragi, tādi kā Jēram, un kurš runāja kā Pūķis. Es viņam sekoju, un lūk, ieraudzīju pūli, kura vidū bija Baznīcas Priekšnieki, kas mācīja, ka nekas cits cilvēku neglābjot, kā Ticība Kristus nopelnam, un ka Darbi /gan/ esot labi, bet ne glābšanai; un ka tomēr tie no Vārda esot mācāmi, lai Lajus, sevišķi vientiesīgos, stingrāk turētu paklausībā (paklausības važās) Valdībai, un spiestu viņus it kā aiz Reliģijas, tātad iekšēji, kopt tikumisku Labprātību. Un tad viens no viņiem, mani ieraudzījis, sacīja: “Vai gribi redzēt mūsu Templi, kur ir mūsu Ticību reprezentējoša Glezna?” Es piegāju un skatījos, un redzi, tā bija lieliska glezna, kuras vidū bija uzgleznota Sieviete, tērpta šarlachkrāsas drēbēs, turam labajā rokā zelta Naudas gabalu, un kreisajā pārļu Virkni. Bet ir tā Glezna, ir tas Tempļis bija fantāzijas uzvedums; jo ellīšie Gari prot ar fantāzijas palīdzību attēlot (jeb reprezentēt) lieliskas lietas, aizverot sirdsprāta iekšējākos, un atverot vienīgi tā ārējākos /iecirkņus/. Bet manīdams, ka tās ir /tikai/ burvestības, es lūgšanā griezos pie Kunga; un tad pēkšņi atvērās mana sirdsprāta iekšējākie /iecirkņi/, un es redzēju lieliskā Tempļa vietā Namu, saplaisājušu no jumta līdz pat apakšai, kurā nekas kopā neturējās; un /tās/ Sievietes vietā tanī Namā redzēju karājamies Elka tēlu, kuram Galva bija kā Pūķim, Ķermenis kā Pardelim, Kājas kā Lācim, un mute kā lauvam — tātad gluži kā aprakstīts Zvērs, kas izkāpa no jūras (Apok.13,2); un Zemes vietā bija Purvs, kurā bija daudzums varžu. Un man sacīja, ka zem tā Purva esot liels kalts Akmens, zem kura dziļi paslēpts guļot Vārds. Šīs lietas redzēdams, sacīju tam Burvim: “Vai šis ir jūsu Tempļis?” un viņš sacīja, ka tas esot. Bet tad pēkšņi atvērās arī viņam iekšējāka redze, no kam viņš redzēja tamlīdzīgas lietas kā es; kuras ieraudzījis, viņš skaļi iesaucās: “Kas tas, un no kurienes tas?” Un es sacīju, ka tas nākas no Debess gaismas, kura atsedz jebkuras formas kādību, un še /parāda/, kāda ir jūsu no garīgas Labprātības šķirta Ticība. Un tūdaļ uzpūta austrumu Vējš, un aiznesa Tempļi līdz ar Gleznu, un nosusināja arī Purvu, un tā atkailināja Akmeni, zem kura gulēja Vārds. Un pēc tam dvēsa it kā pavasarīgs Siltums no Debess, un redzi, tad tai pašā vietā redzama bija Telts, ārēji vienkārša izskata (veida); un Eņģeļi, kas pie manis bija, sacīja: “Redzi, Ābrahama Telts, kāda tā bija, kad trīs Eņģeļi pie viņa atnāca un pavēstīja par gaidāmo Izaka piedzimšanu. Acu priekšā tā izliekas vienkārša, bet, skatoties pēc gaismas ieplūsmas no Debess, tā top arvien lieliskāka (vairāk un vairāk lieliska). Un velēts (dots) viņiem bija atvērt Debesi, kurā bija garīgie Eņģeļi, kuri ir Gudrībā; un tad no Gaisaas, kas no turienes ieplūda, tā Telts parādījās līdzīga it kā Jeruzalemes Dievnamam; kurā ieskatīties, redzēju Pamatakmeni, zem kura bija nolikts Vārds, visapkārt apsēts dārgakmeņiem, no kuriem it kā zibens zibsnīja uz sienām, uz kurām bija Cherubu veidojumi, un rotāja (dažādoja) tos skaistās krāsās. Kad biju šīs lietas apbrīnojis, Eņģeļi sacīja: “Tu redzēsi vēl brīnišķīgākas lietas.” Un velēts (dots) viņiem bija atvērt Trešo Debesi, kurā bija debešķīgie Eņģeļi, kuri ir mīlestībā; un tad no turienes ieplūstošā Gaismā viss tas Dievnamas izzuda, un tā vietā bija redzams Vienīgi Kungs, stāvam uz Pamatakmenis, kurš bija Vārds, tamlīdzīgā Izskatā, kādā Viņu redzēja /un ir aprakstījis/ Jānis Apok.1.Nod. Un tā kā svētums tad piepildīja Eņģeļu sirdsprāta iekšieni (iekšējākos iecirkņus), no kam viņos bija dziņa nomesties ar seju /uz zemi/, tad pēkšņi no Kunga aizvērās gaismas ceļš no Trešās Debess, un atvērās gaismas ceļš no Otrās Debess, no kam atgriezās agrākais Dievnama skats, un arī Telts, bet /tagad tā bija/ Dievnamā iekšā. Ar to ir ilustrēts, kas domāts Apok. 21. Nod. sekošos vārdos: “Redzi, Dieva Telts pie cilvēkiem, un Viņš pie tiem mājās” (3.P.); un sekošos vārdos: “Dievnamu Jaunajā Jeruzalemē es neredzēju, jo Kungs Dievs Visspēcīgais ir tās Dievnamas, un Jērs.” (22.P.)

119. **Otrā Memorabilija no Atklātās Apokalipses.** Reiz, no miega pamodies, iegrīmu dziļā pārdomā par Dievu. Un, paskatīties augšup, ieraudzīju pāri sev Debesi gaužām spožu Gaismu ovālā formā; un man cieti raugoties tanī Gaismā, tā Gaisma atkāpās uz sāniein, un pārgāja uz perifērijam, un tad, redzi, man atvērās Debess, un es redzēju dažas lieliskas lietas; un Eņģeļus nostājušos riņķveidīgi Atvēruma dienvīdu pusē, un sarunājamies savā starpā. Un tā kā manī iedegās vēlēšanās dzirdēt, ko viņi runāja, tad man tika velēts (dots) dzirdēt papriekš skaņu, kas bija pilna debešķīgas Mīlestības, un pēc tam /arī/ runu, kas bija pilna Gudrības no tās mīlestības. Viņi runāja savā starpā par Vienīgo Dievu un par Saisību ar Viņu, un par Glābšanu, kas no tam nākas (ir). Viņi runāja neizteicamas lietas, kuru lielākā daļa nevar iekļauties nevienas dabīgas Valodas vārdos; bet tā kā es dažas reizes esmu bijis Eņģeļu sabiedrībā

pašā Debesī, un tad līdzīgā runāšanā ar viņiem, tāpēc ka līdzīgā stāvoklī, tad varēju tagad viņus saprast, un ņemt no viņu runas dažas lietas, kuras var izteikt racionālā kārtā dabīgas Valodas vārdos. Viņi sacīja, ka Dievišķā Esme ir Viena, Tā Pati, Pati, un Nedalāma, tāpat arī Dievišķā Būtība, tāpēc ka Dievišķā Esme ir Dievišķā Būtība, tātad arī Dievs, tāpēc ka Dievišķā Būtība, kas ir arī Dievišķā Esme, ir Dievs. To viņi apgaismoja ar garīgu ideju palīdzību, sacīdami, ka Dievišķā Esme nevar piekristies vairākiem, kuriem katram būtu Dievišķā Esme, un kas tomēr būtu Viena, Tā Pati, Pati, un Nedalāma, jo katrs /no tiem vairākiem tad/ domātu no savas Esmes no sevis un par sevi; /un/ ja tad arī reizē viņš domātu vienprātīgi no pārējiem un ar pārējo palīdzību, tad būtu vairāki vienprātīgi Dievi, nevis Viens Dievs; jo Vienprātība, tāpēc ka tā ir vairāku /personu/ saskaņība, un reizē ir katram no sevis un par sevi, nesaskan ar Dieva vienību, bet ar vairākumu — viņi nesacīja 'Dievu vairākumu', tāpēc ka navēja /to izrunāt/, jo Debess Gaisma, no kuras bija viņu domāšana, un kurā risinājās viņu runa, /tā izrunāšanai/ pretojas. Viņi sacīja arī, ka, ja gribētu izrunāt 'Dievus', un /domātu/ ikkuru /no tiem/ kā Personu par sevi, tad mēģinājums šo izrunāt tūdaļ izteiktos (kristu) kā 'Viens', un pat kā 'Vienīgais Dievs'. Sacītam viņi /vēl/ piemetināja, ka Dievišķā Esme ir Dievišķā Esma Sevī, nevis no Sevis, tāpēc ka 'no Sevis' liek /domāt/ Esmi Sevī no kāda Cita, tātad liek /domāt/ Dievu no Dieva — kas nav. Kas ir no Dieva, to nesauc par Dievu, bet sauc par Dievišķo. Jo kas ir 'Dievs no Dieva', tātad, kas ir 'mūžībā dzimis Dievs no Dieva'; un kas ir 'Dievs, kas iziet no Dieva caur mūžībā dzimušu Dievu' (šie formulējumi atbilst Nikājas un Atanazija ticības apliecībām, skat. Canones III.2; V.2; Ī.K.R.632), ja ne vārdi, kuros nav ne drusciņ gaismas no Debess? Vēl viņi sacīja, ka Dievišķā Esme, kas Sevī ir Dievs, ir Tā Pati, nevis vienkārša Tā Pati, bet bezgalīga, tas ir, Tā Pati no mūžības uz mūžību; Tā Pati visur, un Tā Pati pie ikviena, un ikvienā; bet ka viss dažāda un mainīgais esot uzņēmējā /cilvēkā/, tas nākas no uzņēmēja stāvokļa. Ka Dievišķā Esme, kas ir Dievs Sevī, ir Pati, to viņi tā ilustrēja: Dievs ir Pats, tāpēc ka Viņš ir Pati Mīlestība un Pati Gudrība, jeb, tamlīdzīgi sakot, Viņš ir Pats Labais un Pats Patiesais, un tādējādi Pati Dzīvība. Ja šīs lietas Dievā nebūtu Pašas, tad tās nebūtu kaut kas arī Debesi un Pasaulē, tāpēc ka tad tām nebūtu nekādas attieksmes uz Pašu. Ikvienai īpašībai (kādībai) ir sava īpašība (kādība) no tā, kas ir Pats, no kā tā ir, un uz ko tā attiecas, lai tā tāda būtu. Šis Pats, kas ir Dievišķā Esme, nav vis /kādā/ vietā, bet ir, skatoties pēc uzņemšanas pie tiem un tajos, kuri ir /kādā/ vietā, jo par Mīlestību un Gudrību, jeb par Labo un Patieso, un tādējādi par Dzīvību, kuras lietas Dievā ir Pašas, un pat ir Pats Dievs, taču nevar izteikt vietu, nedz arī iešanu no vienas vietas uz citu vietu; bet ir izsakāmas bez /kādas/ vietas, no kam ir Visuresme; kāpēc arī Kungs saka, Ka Viņš ir viņu vidū; tad vēl, ka Viņš ir viņos, un viņi Viņā (Mt.18.20; Jņ.14,21). Bet tā kā neviens nevar uzņemt Viņu /tādu/, kāds Viņš ir Sevī, tad Viņš parādās, kāds ir Sevī, kā Saule pāri eņģeļu Debesīm, no kuras kā Gaisma izejošais ir Viņš Pats Gudrības ziņā, un kā Siltums Viņš Pats Mīlestības ziņā. Viņš Pats nav tā Saule, bet vistuvāk no Viņa izejošā Dievišķā Mīlestība un Dievišķā Gudrība, Viņam visapkārt, Eņģeļu priekšā parādās kā Saule. Viņš Pats tai Saulē ir Cilvēks — mūsu Kungs Jēzus Kristus, tiklab Paša Dievišķā, kā arī Dievišķā Cilvēciskā ziņā; jo Pats, kas ir Pati Mīlestība un Pati Gudrība, bija Viņa Dvēsele no Tēva, tātad Dievišķā Dzīvība, kas ir Dzīvība sevī. Citādi tas ir ikkurā cilvēkā: viņa dvēsele nav dzīvība, bet dzīvības uzņēmēja. Arī to Kungs māca, sacīdams: "Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība" (Jņ.14,6); un citā vietā: "Kā Tēvam ir Dzīvība Sevī Pašā, tā Viņš devis arī Dēlam Dzīvību Sevī Pašā" (Jņ.5,26). Dzīvība Sevī Pašā ir Dievs. Sacītam viņi piemetināja, ka tie, kuri ir cik necik Garīgā Gaismā, no tā var jaust, ka Dievišķā Esme, kas ir arī Dievišķā Būtība, tapēc ka tā ir Viena, Tā Pati, Pati un tāpēc Nedalāma, navar būt vairākos, un ja /kāds/ teiktu, ka var būt, tad tā būtu klaja runāšana pašam pret sevi.

Kad to biju dzirdējis, Eņģeļi jauta manā domāšanā parastos Kristīgās Baznīcas priekšstatus par Personu Trijību Vienībā, un to Vienību Trijībā, zīmējoties uz Dievu; tāpat arī priekšstatu par Dieva Dēla Piedzimšanu mūžībā; un tad viņi vaicāja: "Ko tu domā? Vai tu nedomā to (dsk.) no dabīgās Gaismas, ar kuru mūsu garīgā Gaisma nesaskan? Kālabad, ja tu tās domāšanas priekšstatus /no sevis/ neststādīnāsi, mēs aizvērsim tev Debesi un aiziesim." Bet tad es viņiem sacīju: "Ieejiet, lūdzu, dziļāk manā domāšanā, un varbūt jūs /tad/ redzēsīt saskaņu." Viņi tā arī darija, un redzēja ka ar "Trim Personām" es domāju Trīs izejošus Dievišķus Atribūtus, kuri ir Radišana, Pestišana, un Atdzemdinašana, un ka šie trīs ir Vienīgā Dieva Atribūti, un ka ar 'Dieva Dēla Piedzimšanu mūžībā' es domāju Viņa Piedzimšanu, kas bija kopš mūžības paredzēta, un /savā/ laikā īstenota (gādāta). Un tad pastāstīju, ka mana dabīgā domāšana par Personu Trijību un Vienību, un par Dieva Dēla Piedzimšanu mūžībā, man bija no Baznīcas ticības Doktrīnas, kas saucas Atanazija vārdā; un ka tā Doktrīna ir pareiza, ja tikai Personu Trijības vietā tajā liktu

Personas Trijību, kas ir vienīgi Kungā Jēzū Kristū; un ja Dieva Dēla mūžībā Piedzimšanas vietā jaustu Viņa Piedzimšanu, kas kopš mūžības bija paredzēta un laikā īstenota (gādāta), tāpēc ka Cilvēcības ziņā, ko Viņš pieņēma, Viņš atklāti nosaukts par Dieva Dēlu. Tad Eņģeļi sacīja: "Labi, labi;" un lūdza, lai es no viņu mutes pasaku, ka, ja kāds negriežas pie Paša Debess un Zemes Dieva, tas nevar Debesī nākt, tāpēc ka Debess ir Debess no tā vienīgā Dieva, un ka Tas Dievs ir Jēzus Kristus, Kurš ir Jehovah Kungs, Radītājs kopš Mūžības, Pestītājs laikā, Atdzemdinātājs mūžam, Kurš tāpat reizē ir Tēvs, Dēls un Svētais Gars; un ka šis ir tas Evaņģēlijs, kas ir jāsludina. Pēc tam iepriekš pāri atvērumam redzētā debešķīgā Gaisma atgriezās, un pakāpeniski no turienes nolaidās, un piepildīja mana sirdsprāta iekšieni (iekšējākos iecirkņus), kā arī apgaismoja manus priekšstatus par Dieva Vienību un Trijību, un tad redzēju sākumā par šīm lietām tvertos priekšstatus, kas bija tīri dabīgi, atšķirtus, kā vērtot atšķir pelavas no kviešiem, un it kā vēja aiznestus uz Debess ziemeļpusi, un izkļiedētus.

120. Trešā Memorabilija no Atklātās Apokalipses. Tā kā Kungs man ir vēlējis (devis) redzēt Brīnumlietas, kādas ir Debesīs un apakš Debesīm, tad man pienākas, kā uzdots, redzēto pēc atmiņas pastāstīt (atcerēties). Redzēju kādu lielisku Pili, un pašā tās vidū (visiekšējāk tajā) Dievnamu. Tā vidū bija Galds no zelta, uz kura bija Vārds, pie kura stāvēja divi Eņģeļi. Visapkārt tam galdam bija Sēdekļi trijās rindās. Pirmās rindas Sēdekļi bija pārvilkti ar tīra zīda drēbi purpura krāsā, Otrās rindas Sēdekļi ar tīra zīda drēbi zilā krāsā; un trešās rindas Sēdekļi ar baltu drēbi. Zem jumta augstu pāri Galdam bija redzama (rādījās) izstiepta Sega, kas mirdzēja no dārgakmeņiem, no kuru spožuma atspīdēja it kā varavīksne, Debesij pēc lietus noskaidrojoties. Tūdaļ tad bija redzami tikpat daudzi no Garīdzniecības sēžam Sēdekļos, visi tērti priesteru Amata tērpos. Vienā pusē bija Mantnīca, kur par sargu stāvēja Eņģelis; un tajā skaistā kārtībā gulēja krāšņi Tērti. Tas bija Kunga sasaukts Koncils, un es dzirdēju balsi no Debess sakām: "Apspriediet!" Bet viņi vaicāja (sacīja): "Kādu lietu?" un teikts tika, "par Kungu-Glābēju, un par Svēto Garu." Bet, par šīm lietām domādami, viņi nejutās apgaismoti (nebija apgaismībā), kāpēc lūdza Dievu, un tad nolaidās Gaisma no Debess, kas apgaismoja papriekš viņu Pakaušus, un tad Deniņus, un beidzot viņu Sejas. Un tad viņi iesāka apspriest; un, kā bija uzdots, Papriekš par Kungu-Glābēju. Un Pirmais Priekšlikums un Pārruna bija /par to/, Kas pieņēma Cilvēcisko dabu Jaunava Marijā. Un Eņģelis, kas stāvēja pie Galda, uz kura bija Vārds, nolasīja viņiem priekšā sekošo no Lūkas /evanģelija/: "Eņģelis sacīja Marijai: Redzi, tu ieņemsi Klēpi, un dzemdēsi Dēlu, un nosauksi viņa Vārdu Jēzu. Šis būs Liels, un tiks saukts Visaugstākā Dēls. Un Marija sacīja Eņģelim: Kā tas notiks, jo es vīra nezinu. Un Eņģelis atbildēdams sacīja: Svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā Spēks tevi apēnos, kāpēc Svētais, kas no tevis dzims, tiks saukts Dieva Dēls" (1,31.32.34.35). Tad vēl, kas teikts Mateja 1, 2–25.P., un tur 25. Pantā teikto nolasīja paceltā balsī. Bez tam vēl viņš nolasīja vairākas vietas no Evaņģēlistiem, kā Mt.3,17, un Mt.17,5, Jņ.20,31. un citas, kur Kungs savas Cilvēcības ziņā nosaukts par Dieva Dēlu, un kur Viņš no sava Cilvēciskā sauc Jehovu par savu Tēvu; kā arī no Praviēšiem, kur iepriekš pasludināts, ka Pats Jehovah nāks Pasaulē; starp kurām vietām arī šis divas Jezajā: "Tanī dienā sacīs: Redzi, Šis ir mūsu Dievs, Ko esam gaidījuši, ka Viņš mūs atpestītu (atbrīvotu); Šis ir Jehovah, Ko esam gaidījuši; gavilēsim un priecāsimies Viņa Glābšanā" (25,9). "Saucēja balss tuksnesī: Sataisiet ceļu Jehovam, nolīdziniet klajumā taku mūsu Dievam; jo atklāsies Jehovas godība, un visa miesa to redzēs. Redzi, Kugs Jehovih nāk spēkā; kā Gans Viņš ganīs savu ganāmpulku (sīklopu pulku)" (Jez.40,3.5.10.11). Un Eņģelis sacīja: "Tā kā Pats Jehovah Pasaulē atnāca, un pieņēma Cilvēcisko, un ar to Atpēstīja un Izglāba cilvēkus, tad Praviēšos Viņš nosaukts par Glābēju un Pestītāju." Un tad viņš sapulcēto priekšā nolasīja šē sekošos /izteicienus/: "Tikai Tevī ir Dievs, un nav cita Dieva, tiešām Tu esi apslēpts Dievs, Izraeļa Dievs Glābējs" (Jez.45.14.15). "Vai Es neesmu Jehovah, un nav cita Dieva kā vien Es, taisna Dieva un Glābēja, kā vien Es" (Jez.45,21.22). "Es Jehovah tavs Dievs, un Dieva bez Manis tev nebūs atzīt, un Glābēja nav kā vien Es" (Hoz.13,4). "Lai zina visa miesa, ka Es Jehovah esmu tavs Glābējs un tavs Pestītājs" (Jez.49,26; 60,16). "Kas zīmējas uz mūsu Pestītāju, Jehovah Ceaot ir Viņa Vārds" (Jez.47,4). "Viņu Pestītājs, stiprais Jehovah Cebaot ir Viņa Vārds" (Jer.50,34). "Jehovah, mana Klints un mans Pestītājs" (Ps.19,15). "Tā sacīja Jehovah, tavs Pestītājs, Izraeļa Svētais, Es Jehovah tavs Dievs" (Jez.48,17; 43,14; 49,7; 54,8). "Tu Jehovah mūsu Tēvs; mūsu Pestītājs kopš laikmeta ir tavs Vārds" (Jez.63,16). "Tā sacīja Jehovah, tavs Pestītājs, Es Jehovah daru visu, un Viens Pats no Sevis Paša" (Jez.44,24). "Tā sacīja Jehovah Izraeļa Kēniņš, un viņa Pestītājs Jehovah Cebaot, Es esmu Pirmais un Pēdējais, un Dieva nav kā vien Es" (Jez.44,6). "Jehovah Cebaot ir Viņa Vārds, un tavs Pestītājs, Izraeļa Svētais, Viņu sauks par visas zemes Dievu" (Jez.54,5). "Redzi, nāk nāk dienas, kad Es uzcelšu Dāvidam taisnu atasi, kas valdīs kā Kēniņš, un šis ir Viņa Vārds: Jehovah mūsu Taisnība" (Jerem.23,5,6;

33,15,16). “*Tanī dienā Jehovah būs Kēniņš pār visu zemi; tanī dienā Jehovah būs viens, un Viņa Vārds viens*” (Zach.14,9). Šo un to izteicienu pārliecināti, sēdekļos sēdētāji vienprātīgi sacīja, ka Pats Jehovah ir pieņēmis Cilvēcisko, lai atpestītu un glābtu cilvēkus. Bet tad bija dzirdama balss no Romas Katoļiem, kas bija paslēpušies aiz Altāra, sakām: “Kā var Jehovah Tēvs tapt Cilvēks? Vai Viņš nav universa Radītājs?” Tad (un) pagriezās viens no Sēdētājiem otrās rindas sēdekļos un vaicāja (sacīja): “Kas tad?” Un tas aiz Altāra, nostājies tad Altārim blakus, atbildēja: “Dēls no mūžības”. Bet saņēma atbildi: “Vai tad Dēls no mūžības, saskaņā ar jūsu /ticības/ Apliecību, arī nav universa Radītājs? Un kas ir mūžībā piedzimis Dēls vai Dievs? Un kā var Dievišķā Būtība, kas ir Viena un Nedalāma, pārdalīties, un viena tās /daļa/ nonākt, un ne reizē Visa?” Otrā Pārruna par Kungu bija, Vai šādā kārtā Tēvs un Viņš nav viens, kā Dvēsele un Ķermenis ir viens. Viņi sacīja, ka tas /no iepriekš teiktā/ izriet, tāpēc ka no Tēva ir Dvēsele. Tad viens no tiem, kas sēdēja trešās rindas sēdekļos, nolāsīja no Ticības Apliecības, ko sauc par Atanazija apliecību, sekošo: “Lai gan mūsu Kungs Jēzus Kristus Dieva Dēls ir Dievs un Cilvēks, tomēr nav divi, bet ir viens Kristus, pat gluži viens, un ir Viena Persona; jo kā Dvēsele un Ķermenis izveido vienu cilvēku, tā Dievs un Cilvēks ir viens Kristus.” Lasītājs sacīja, ka šī Ticība esot pieņemta Visā Kristīgajā Pasaulē, arī no Romas Katoļiem. Un viņi sacīja: “Kas tad vēl vairāk vajadzīgs? Dievs Tēvs un Viņš ir viens, kā Dvēsele un Ķermenis ir viens.” Un viņi sacīja: “Ja (tāpēc, ka) tā ir, tad mēs redzam, ka Kunga Cilvēciskais ir Dievišķs, tāpēc ka tas ir Jehovas Cilvēciskais; tad vēl viņi sacīja, ka jāgriežas ir /lūgšanā/ pie Kunga Viņa Dievišķās Cilvēcības ziņā, un ka tā, un ne citādi, var griezties pie Dievišķā, ko sauc par Tēvu. Šo viņu Secinājumu Eņģelis apstiprināja ar vairākām vietām no Vārda, starp kurām bija arī šis: Jezajā: “*Zēns mums ir dzimis, Dēls mums ir dots, Kura Vārds ir Brīnišķīgs, Padomdevējs, Dievs, Varonis, mūžības Tēvs, miera Lielkungs*” (9,5). Tajā pašā pravietī: “*Abrahams mūs nepazīst, un Izraels mūs neatzīst, Tu Jehovah mūsu Tēvs, mūsu Pestītājs kopš laikmeta ir Tavs Vārds*” (63,16). Un Jāņa evaņģēlijā: “*Jēzus sacīja: Kas Man tic, tas tic Tam, Kas Mani sūtījis; un kas Mani redz, tas redz To, Kas Mani sūtījis*” (Jņ.12,44,45). “*Filīps sacīja Jēzum: Parādi mums Tēvu. Jēzus viņam saka: Kas Mani redz, tas redz Tēvu. Kā tad tu saki, parādi mums Tēvu? Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Manī? Ticiet Man, ka Es esmu Tēvā, un Tēvs ir Manī*” (Jņ.14,8,9). “*Jēzus sacīja: Es un Tēvs esam viens*” (Jņ.10,30). Tad vēl: “*Viss, kas ir Tēvam, ir Mans, un viss Manējais ir Tēva*” (Jņ.16,15;17,10). Beidzot: “*Jēzus sacīja: Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība, neviens nenāk pie Tēva, ja ne caur Mani*” (14,6). To dzirdējuši, visi sacīja vienā mutē un ar vienu sirdi, ka Kunga Cilvēciskais ir Dievišķs, un ka pie tā ir jāgriežas, lai grieztos pie Tēva; tāpēc ka Jehovah Dievs, kas ir Kungs kopš mūžības, ar To ir sūtījis Sevi Pasaulē, un padarījis Sevi cilvēku acīm redzamu, un tādā kārtā pieejamu. Tāpat Viņš ir darījis Sevi Cilvēciskā Veidā redzamu un tādā kārtā pieejamu Senajiem; bet toreiz caur kādu Eņģeli.

Pēc tam sekoja Apsprīde par Svēto Garu; un papriekš tika atsegts priekšstats, kāds daudziem (vairākiem) bija par Dievu-Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, proti, it kā Dievs Tēvs sēdētu augstībā, un Dēls Viņam pa labi, un viņi izsūtītu no sevis Svēto Garu apgaismot un mācīt cilvēkus. Bet tad bija dzirdama balss no Debess, sakām: “Mēs neciešam tādu domāšanas priekšstatu. Kurš nezina, ka Jehovah Dievs ir Visur Klāt? Kas to zina un atzīst, tas atzīs arī, ka Viņš Pats apgaismo un māca, un ka nav no Viņa atšķirīga Dieva vidinieka, un vēl mazāk atšķirīga no diviem, kā Persona no Personas; tāpēc atstādiniet /no sevis/ iepriekšējo priekšstatu, kas ir tukšs, un uzņemiet šo, kas ir pareizs, un jūs redzēsīt to skaidri.” Bet tad atkal bija dzirdama balss no Romas Katoļiem, kuri bija paslēpušies aiz Dievnama Altāra, sakām: “Kas tad ir Svētais Gars, ko Vārdā piemin Evaņģēlisti, un arī Pauls, par ko tik daudz mācīto no Garīdzniecības, sevišķi no mūsējās, saka, ka tas viņus vadot? Kurš cilvēks Kristīgajā Pasaulē pašlaik Svēto Garu un tā darbošanās noliedz?” Uz to viens no tiem, kuri sēdēja otrās rindas sēdekļos, pagriezās un sacīja: “Jūs sakāt, ka Svētais Gars esot Persona par sevi, un Dievs Persona par sevi; bet kas ir persona, izejoša no /citas/ personas, ja ne izejoša darbošanās? Nevar viena persona no otras caur otru iziet, bet darbošanās var. Vai, kas ir Dievs, izejošs no Dieva, ja ne izejošs Dievišķais? Nevar viens Dievs no otra caur otru iziet, bet Dievišķais var. Vai Dievišķā Būtība nav viena un nedalāma, un tā kā Dievišķā Būtība, jeb Dievišķā Esme ir Dievs — vai tad Dievs nav viens un nedalāms?” To dzirdējuši, sēdekļos sēdētāji vienprātīgi secināja, ka Svētais Gars nav Persona par sevi, tātad arī ne Dievs par sevi, bet ir Svētais Dievišķais, izejošs no Vienīgā Visuresošā Dieva, Kas ir Kungs. Uz to Eņģēli, kas stāvēja pie zelta Galda, uz kura bija Vārds, sacīja: “Labi! Nekur Vecajā Derībā nav lasāms, ka Pravieši būtu runājuši Vārdu no Svētā Gara, bet no Jehovas, Kunga; un kur Jaunajā Derībā teikts Svētais Gars, ir domāts izejošais Dievišķais, proti, Dievišķais, kas apgaismo, māca, dzīvina, reformē un atdzemdina.” Pēc tam sekoja otra Pārruna

par Svēto Garu, proti, no Kā iziet Dievišķais, ko sauc par Svēto Garu: vai no Dievišķā, ko sauc par Tēvu, vai no Dievišķā Cilvēciskā, ko sauc par Dēlu. To pārrunājot, atspīdēja Gaisma no Debess, no kuras viņi redzēja, ka Svētais Dievišķais, kas domāts ar Svēto Garu, iziet no Dievišķā Kungā caur Viņa paaugstināto Cilvēcisko, kas ir Dievišķais Cilvēciskais, tamlīdzīgi kā viss Aktīvais pie cilvēka iziet no Dvēseles caur Ķermenī. Eņģelis, kas stāvēja pie Galda, apstiprināja to ar šiem /izteicieniem no Vārda/: “*Tas, Ko Tēvs sūtījis, runā Dieva vārdus. Ne ar mēru Viņš devis Tam Garu; Tēvs mīl Dēlu, un visu ir devis Viņa rokā*” (Jņ.3,34.35). “*Zars izies no Jīšajas celma, uz Viņa dusēs Jehovas Gars, Gudrības un sapratības Gars, padoma un spēka Gars*” (Jez.11,1.2). Ka “*Jehovas Gars pār Viņu ir dots, un ka Tas ir Viņā*” (Jez.42,1); 59.19.20; 61,1; Lk.4,18). “*Kad nāks Svētais Gars, ko Es jums no Tēva sūtīšu*” (Jņ.15,26). “*Viņš Mani paaugstinās, tāpēc ka ņems no Manējā, un jums pasludinās; viss, kas tik vien ir Tēvam, ir Mans, tāpēc Es to sacīju, ka no Manējā Viņš ņems, un jums pasludinās*” (Jņ.16,14.15). “*Kad Es būšu aizgājis, Es sūtīšu jums Parakletu (no grieķu val., Bībelē tulkots kā Aizstāvis, Iepriecinātājs, Aizbildinātājs)*” (Jņ. 16,7). “*Paraklets ir Svētais Gars*” (Jņ.14,26). “*Svētā Gara vēl nebija, tāpēc ka Jēzus vēl nebija paaugstināts*” (Jņ.7,39). Bet pēc Paaugstināšanas Jēzus dvēsa, un sacīja Mācekļiem: “*Saņemiet Svēto Garu*” (Jņ.20,22). Un Apokalipsē: “*Kas nepaaugstinās Tavu Vārdu, Kungs, tāpēc, ka Tu vien esi Svēts*” (15,4). Tā kā ar Svēto Garu domāta Kunga Dievišķa Darbošanās no Viņa Dievišķās Visuresmes, tad, runādams uz Mācekļiem par Svēto Garu, Ko Viņš no Dieva, Tēva sūtīs, Viņš saka arī: “*Es nepametīšu jūs bāreņus, Es aizeju un nāku pie jums; un tanī dienā jūs atzīsīt, ka Es esmu savā Tēvā, un jūs esat Manī, un Es jūsoš*” (Jņ.14,18.20.28); un īsi pirms aiziešanas no Pasaules, Viņš sacīja: “*Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz laikmeta Piepildījumam*” (Mt.18,20). Kad šīs vietas viņu priekšā bija nolāsītas, Eņģelis sacīja: “*No šīm un vairākām citām vietām Vārdā ir skaidrs, ka Dievišķais, ko sauc par Svēto Garu, iziet no Dievišķā Kungā caur Viņa Dievišķo Cilvēcisko.*” Uz to sēdekļos sēdētāji sacīja: “*Ši ir Dievišķa Patiesība.*”

Beidzot tika pieņemts sekošais Lēmums: “*Kā no šajā Koncilā apspriestā mēs skaidri redzējām, un tāpēc atzīstam par Svētu Patiesību, ka Kungā Dieva Glābējā Jēzu Kristū ir Dievišķa Trijība, proti, Sākotnējais Dievišķais, ko sauc par Tēvu, Dievišķais Cilvēciskais, kas ir Dēls, un izejošais Dievišķais, kas ir Svētais Gars.*” /Pēc tam/ viņi kopīgi izsaucās, “*Ka Jēzū Kristū mājā viss Dievišķības pilnums Ķermeniski (Kol.2,9). Tādā kārtā ir Viens Dievs Baznīcā.*”

Pēc tam kad šīs lietas tai Lieliskajā Koncilā bija izlemtas, viņi piecēlās, un pienāca sargātājs Eņģelis no Mantnīcas, un atnesa katram no tiem, kas sēdekļos sēdēja, greznus (spožus) Tērpus, vietām (še un tur) zelta pavedieniem cauraustus, un sacīja: “*Saņemiet Kāzu Tērpus!*” Un godībā viņus aizveda uz Jauno Kristīgo Debesi, ar kuru Kunga Baznīca Zemēs, kas ir Jaunā Jeruzaleme, būs saistīta.

* * *

“*Būs viena Diena, kas Jehovam zināma, ne Diena un ne Nakts, tāpēc, ka ap Vakara laiku būs Gaisma. Notiksies tanī Dienā, ka dzīvi Ūdeņi izies no Jeruzalemes, un Jehovah būs Ķēniņš pār visu Zemi. Tanī Dienā Jehovah būs Viens, un Viņa Vārds Viens.*” — Zachar. 14,7.8.9.

BEIGAS